

Hoàng Thu Dung

NHỮNG MẢNH ĐỜI VỤNG DẠI

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Hoàng Thu Dung

NHỮNG MẢNH ĐỜI VỤNG DẠI

1.

Vũng Tàu . Sáng hôm nay, lúc cái khối tròn đỏ rực như quả cầu lửa còn chưa nhô ra khỏi lòng biển thì du khách đã đổ về Vũng Tàu .

Nắng dần lên cao nhuộm cả không gian một màu vàng rực - nước biển xanh trong biêng biếc . Gió từ ngoài khơi lồng lộng thổi vào . Sóng biển nô đùa, ca hát . Sóng lớn, sóng nhỏ, sóng sau dồn sóng trước cuộn cuộn vỗ vào bờ làm bọt trắng văng tung tóe .

Những con đường tráng nhựa phủ bởi một lớp cát mỏng ướt dẫn sương đêm cũng bắt đầu khô ráo . Rừng dương xanh thẳm lại rì rào chuyện trò với gió . Trong một cánh rừng dương những chiếc cửa sổ của ngôi biệt thự đứng đơn độc đã được mở bung ra . Cánh cửa ra vào cũng từ từ hé hé và mở rộng . Từ bên trong, một cô gái còn rất trẻ bước ra ngoài, bộ đồ thun ngủ màu tím ôm lấy thân thể chắc nịch của cô .

Cô bước thẳng ra sân, ngẩng đầu - nheo nheo mắt nhìn ánh mặt trời rồi quay lại làm vài động tác thể dục . Xong xuôi, cô chạy quanh vài vòng sân rồi dừng lại trước một khóm hồng nhưng mới nở tuyệt đẹp . Cô quan sát cảnh hồng một cách tỉ mỉ rồi phụng phịu nói nhỏ sau khi đưa tay rung nhẹ cành hồng cho những giọt sương sớm còn đọng trên cành hoa rơi xuống :

- Những hạt sương này, hãy rơi xuống mau đi . Các người không xứng đáng bám mãi ở đây .

Nhìn những hạt sương rơi xuống đất, cô gái hài lòng mỉm cười :

- Có thể chứ !

Đột nhiên có tiếng còi xe bóp inh ỏi . Cô gái rời khỏi khóm hoa quay phắt lại . Trên con đường dẫn vào biệt thự, chiếc xe du lịch quen thuộc hiện ra, cô gái nhảy tung reo lên :

- Ô ! Vũ Dung đã về . Phải báo cho dì hay mới được .

Cô gái quay vào, chưa đến cửa thì bên trong phòng khách, người đàn bà tóc điểm hoa râm vẻ mặt lạnh lùng quý phái bước ra . Đôi mắt bà mở to vô hồn . Trên tay bà là cây gậy bằng gỗ đỏ cứ quờ quạng liên tục . Bà chính là chủ nhân của ngôi biệt thự - Bà Khả Nhu .

Bước đi thành thạo, bà Khả Nhu qua khỏi ngưỡng cửa tiếp tục lần cây gậy về phía trước . Trông thấy dì, cô gái chạy đến đỡ lấy tay bà reo lên :

- Dì ơi ! Vũ Dung ... Vũ Dung đã về .

Ánh mắt không hồn như mở to hơn, bà Khả Nhu dừng bước mấp máy :

- Tâm Đan, con vừa nói gì ?

Tâm Đan cười tươi, mắt hướng nhìn ra cổng .

- Dì quên rồi sao ? Hôm nay là chúa nhật . Trên gương mặt lạnh lùng thoáng động đậy nụ cười . Bà Khả Nhu gật đầu :

- Phải rồi . Chúa nhật nào Vũ Dung cũng về với ta . Nó đã đến chưa ?

Tâm Đan vội đáp :

- Đến rồi ! Đến rồi !

Một hồi còi vang lên . Từ phía sau vụt lên một bóng người nữa chạy thẳng ra cổng . Tâm Đan giải bày :

- Chị Lựu đã ra mở cổng rồi, chị Vũ Dung sẽ vào với Dì ngay .

Bà Khả Nhu hơi xúc động . Bà nắm tay Tâm Đan lay mạnh :

- Hãy đưa Dì ra sân . Dì muốn đón Vũ Dung .

Tâm Đan vâng lời dì bà Nhu xuống bậc tam cấp . Từng bước chân của bà

nhẹ bỗng, nhẹ bỗng như đang lướt gió .

Cánh cổng mở rộng , chiếc xe du lịch tiến vào thật chậm rồi đỗ hẳn lại .

Tiếng của bà Khả Nhu vang lên thanh tao, bà gọi tên con gái thật êm ái .

- Vũ Dung ! Vũ Dung !

Từ trong xe, một cô gái cao dong dỏng thon thả bước xuống . Gương mặt của cô đẹp sắc sảo, rục rỡ . Cô ăn mặc rất mode . Nhìn cô giống như một minh tinh màn bạc, không hề có nét gì của một cô sinh viên y khoa năm cuối .

Trông thấy mẹ, Vũ Dung lao đến :

- Mẹ ! Mẹ ... ! Con đã về nè xin lỗi mẹ ! Tuần rồi con không về thăm mẹ, chắc mẹ trông và buồn lắm hả .

Trong vòng tay con gái, bà Khả Nhu mỉm cười, trông mắt rung rung :

- Không sao ! Không sao ! Con đã về tới là được rồi ! À ! Chú Thạch, chú Thạch đâu ?

Người tài xế thân tín và lâu năm của gia đình nghe chủ gọi liền chạy đến .

- Thừa bà ! Tôi đây !

- Phiền chú quá nhiều rồi ! Mấy năm nay tuần nào chú cũng vào Sài Gòn rước nó vậy mà chẳng bao giờ than mệt nhọc . Tôi ... !

Chú Thạch cười hiền hậu :

- Bà chủ . Xin bà đừng bận tâm tôi mang ơn ông bà đã nhiều mà chưa có đền đáp được gì . Tôi và Lựu có một đời sống hạnh phúc là cũng do ông bà kết hợp, đùm bọc . Chúng tôi nguyện không rời khỏi nơi này .

Chị Lựu đứng cạnh chồng lên tiếng :

- Chuyện đâu có gì bà lo lắng chi nhiều . Bà nên vui với Vũ Dung đi . Vũ Dung nhìn vợ chồng chú Thạch triu mến quay sang Tâm Đan .

- Em mang hành lý vào giúp chị . Để chị tự tay dìu mẹ . Mẹ ! chúng ta vào nhà nha .

Mím môi cười, bà Khả Nhu đưa tay sờ khắp mặt con . Đôi mắt của bà dù không thấy gì nhưng vẫn nhìn con đắm đắm, yên lặng một chút bà mở lời :

- Vũ Dung ! Nói cho mẹ nghe xem . Hôm nay con mặc đồ gì nào ? Vũ Dung cười đôn hậu, nàng ông lấy mặt mẹ hôn thật kêu trên trán bà rồi mới trả lời :

- Mẹ à, con đang mặc trên người chiếc quần "Jin" màu xanh và chiếc áo thun sọc xanh dương - Kẹp tóc của con là một cái nơ to màu xanh dương có chấm trắng . Mẹ thấy có hợp không ?

Bà Khả Nhu có vẻ nghĩ ngợi, bà chau mày .

- Con có trang điểm không ?

- Dạ có ! Rất nhẹ .

- Vậy hãy nói màu mắt và màu son .

Vũ Dung không còn lạ gì với thói quen này của bà . Trước mặt mẹ là bóng đen nhưng không vì thế mà bà mất đi ánh sáng trong đầu . Chỉ cần vài câu hỏi và Vũ Dung trả lời thì bà sẽ đưa ra những nhận xét rất tinh tế và loại trang phục mà Vũ Dung đang mặc hoặc là màu sắc trang điểm trên mặt của cô rất hợp hay không hợp . Thuở xưa bà là một người phụ nữ rất đẹp , Vũ Dung chỉ biết có thể - Còn cuộc đời, những phiền muộn sầu lắng trong lòng bà và đôi mắt mù lòa kia thì Vũ Dung chưa bao giờ nghe mẹ nói hay kể lại cho nàng hiểu . Bà đã cố giấu, cố che lấp và Vũ Dung hiểu rằng nàng không có quyền đụng chạm đến đời tư của mẹ .

Mãi lo suy nghĩ Vũ Dung quên mất mình phải trả lời mẹ, sự tỉnh, nàng vội vã nói :

- Màu tô mắt của con hôm nay là màu tím . Son môi màu hồng cánh sen .

- Như vậy thì , con gái của mẹ hôm nay từ đầu đến chân đều rất là trang nhã ... Nếu mẹ nhìn thấy con ... chắc không ngăn được sự hãnh diện .

Vũ Dung ôm chầm lấy mẹ rồi dìu bà bước nhẹ nhàng :

- Chúng ta vào nhà nha mẹ, mặt trời lên cao, nắng gay gắt rồi .

Bà Khả Nhu gật đầu bước theo con gái . Đã mấy năm nay, từ lúc Vũ Dung vào đại học thì ngày chúa nhật là ngày vui nhất của bà .

Vũ Dung vừa đưa mẹ vào đến thì Tâm Đan xuất hiện với khay nước trên tay, miệng cười toe toét . Vũ Dung dìu mẹ ngồi xuống ghế đoạn nhìn Tâm Đan hỏi :

- Tâm Đan có gì vui vậy ?

- Vui cái gì bây giờ ? Ngôi nhà này chỉ rộn rã vào ngày chúa nhật, khi chị về đến . Em không vui vì chị thì vui vì ai đây ? Vũ Dung, sao tuần rồi chị không về ?

- Bận vài công tác xã hội . Đám sinh viên của chị đang góp gió thành bão đây .

Tâm Đan để khay nước xuống rồi thận trọng bung trao tận tay dì Nhu tách trà sâm . Dì Nhu đón lấy tách trà, lên tiếng :

- Tâm Đan ! Có làm nước cam vắt cho Vũ Dung không vậy ?

- Dạ có, con làm cho tất cả kể cả vợ chồng Thạch Lựu . Mọi người đều uống nước cam, chỉ có Dì là trà sâm thôi .

Hớp một ngụm, trà sâm, bà Nhu khe khẽ gật đầu . Tâm Đan trao ly nước cam cho Vũ Dung rồi lấy phần mình - ngồi xuống ghế . Vũ Dung im lặng uống nước . Vài giây trôi qua chất nước chua chua ngọt ngọt làm cho Vũ Dung khỏe khoắn . Nàng nhích đến gần mẹ đón lấy tách trà của bà để xuống bàn rồi nói :

- Mẹ à , con có chuyện muốn nói .

- Chuyện gì thế ?

Bàn tay bà Khả Nhu lần đến mái đầu con gái . Bà vuốt nhẹ lên chiếc nơ rồi nhẹ nhàng vuốt tóc con gái, chờ đợi . Vũ Dung nhìn mẹ chăm chăm, mở lời :

- Con sẽ ở lại đây hai ngày nữa rồi mới trở lại trường . Ngày mai con có thể mượn ngôi nhà này để tiếp đón các bạn của con được không hở mẹ ?

Vàng trán của bà Nhu thoáng nhăn . Bà vỗ nhẹ lên đầu Vũ Dung, hờn trách .

- Con ngỡ mẹ là một bà già khó tánh hay sao hả . Ngôi nhà này của con đó ...
Con muốn gì thì cứ tự nhiên . Mẹ rất vui lòng .

Tâm Đan tròn mắt xen vào :

- Ở đây vốn dĩ vắng lặng, lâu lâu có dịp vui vẻ là một điều hay . Vũ Dung à ,
các bạn của chị cắm trại hả ?

Vũ Dung lắc đầu :

- Không phải ! Có lẽ phải nói cho mẹ và Tâm Đan cùng hiểu mới được . Nhà
nước ta hiện đang có chủ trương "xóa đói giảm nghèo" . Đám sinh viên
chúng con tham dự đến mức tối đa vẫn thấy còn chưa đủ . Sau khi bàn bạc
với các bạn, chúng con quyết hợp lực đứng ra lập một tổ chức lạc quyền có
tên là "Bàn Tay Nhân Ái" . Mức độ lạc quyền tùy ở mỗi người nhưng không
biệt lập trong giới sinh viên mà còn lan rộng ra ngoài, thu hút nhiều nhà hảo
tâm thích làm việc từ thiện .

Bà Khả Nhu nôn nóng hỏi :

- Việc rất tốt, nhưng các con làm bằng cách nào ?

Vũ Dung cảm kích ôm lấy cách tay mẹ, đưa đầu vào đó rồi nói tiếp :

- Tất nhiên là có cách thừa mẹ . Tụi con đăng báo chương trình vận động rồi
thuê một cái hòm thư bảo đảm sự cẩn mật tại bưu điện lớn để quyên góp .

Kết quả hai tháng qua số tiền đã lên đến con số hàng chục triệu .

Tâm Đan cười rạng rỡ, reo lên :

- Ui cha ! Nhiều dữ vậy à ? Rồi số tiền đó sẽ làm gì ?

Vũ Dung tươi cười :

- Tất nhiên là dùng để góp một phần nho nhỏ vào việc "xóa đói giảm nghèo"
.

Vũ Dung quay sang mẹ :

- Mẹ có biết không, tụi con không ngờ số tiền bạc quyên lại lên cao như vậy

... Mẹ thấy chúng con có giỏi không ?

Bà Khả Nhu gật đầu, ánh mắt linh động :

- Giỏi, giỏi lắm ! Nhưng mà, con lại quên mất bà già này . Sao không vận động mẹ hả ?

Vũ Dung tròn mắt :

- Thật vậy hả mẹ ?

- A ! Con bé này ... con xem mẹ là gì nhỉ ? Một bà già chỉ thích sống biệt lập hay sao ? Không biết đến công việc từ thiện à .

Tâm Đan hết nhìn Vũ Dung lại nhìn dì Nhu . Nàng cười khe khẽ .

- Dì à, nếu dì thích làm việc từ thiện thì ngay bây giờ đâu có muộn .

Vũ Dung lên tiếng :

- Đúng như vậy đó mẹ ! Lúc nào cũng được, bao nhiêu cũng được mà .

- Vậy thì ... Ta sẽ đóng góp hai triệu, bao giờ con đi ta sẽ đưa cho .

Vũ Dung bá lấy cổ mẹ hôn chùn chụt lên trán bà :

- Mẹ của con tuyệt vời quá !

Bà Khả Nhu hôn trở lại con gái rồi nói :

- Con của mẹ càng tuyệt vời hơn .

Tâm Đan đang vui vẻ cùng mọi người chợt dừng lại áp ứng :

- Chị chưa nói cho em hiểu ... Các bạn của chị ... ra đây ... để ... ?

Vũ Dung nhìn điệu bộ của Tâm Đan không nhịn được cười, con bé này bao giờ cũng hồn nhiên và vô tư quá đỗi . Từ ngày mẹ bị mù đôi mắt cho đến nay Tâm Đan đã hết nước mắt xin với cha mẹ ruột cho đi theo hầu hạ dì Nhu . Ngày qua ngày, cô bé sống an phận bên mẹ nàng . Tự nguyện thay thế đôi mắt cho bà - Nhờ vậy mà Vũ Dung mới yên tâm vào đại học và mẹ nàng đỡ vất vả, cô quạnh . Bà Nhu xem Tâm Đan như con gái ruột, còn tình cảm của Vũ Dung thì càng lúc càng khăng khít thương yêu hơn cả chị em ruột . Vũ Dung nghĩ ngợi, trù mến nhìn Tâm Đan :

- Em thật muốn biết lắm sao ?

Tâm Đan cười cười :

- Em còn muốn biết các bạn của chị ở lâu hay mau nữa kia ... ít ra em và dì cũng được vài ngày vui lây .

Vũ Dung hùng hồn tuyên bố :

- Thật ra, cũng không phải rảnh rang mà đi du lịch như vậy . Lúc phát động mọi người tham gia "Bàn tay nhân ái " tụi chị có dành một phần thưởng cho những ai có số tiền quyên góp cao . Cuối cùng chọn ra được mười người .

Họ đều là những nhà hảo tâm . Cùng góp một ít tiền, tụi chị tổ chức một chuyến tham quan Vũng Tàu và giới thiệu mời họ . Chị về đây trước để chuẩn bị, sáng mai các bạn chị sẽ cùng họ ra tới . Chiều nay chị phải ra Bãi Sau thuê phòng của nhà nghỉ Tháng Mười cho họ lưu trú, ăn uống .

Tâm Đan nhăn nhó :

- Vậy là họ không đến đây sao ?

- Đến chứ ! Mẹ ! Con định tối mai tổ chức một buổi tiệc khoản đãi họ ở nhà mình cho đỡ tốn kém . Mẹ thấy sao ?

Bà Khả Nhu quờ đặt tay lên vai Vũ Dung, mỉm cười :

- Mẹ rất đồng ý với sự tính toán của con . Buổi tiệc tối mai mẹ sẽ chiêu đãi, các con khỏi lo lắng tiền bạc nữa .

- Nếu như vậy các bạn của con sẽ mừng lắm đó . Cảm ơn mẹ !

Bà Khả Nhu vui vẻ nựng má Vũ Dung .

- Làm được cho con điều gì mẹ cũng làm cả . Gia đình này đơn chiếc lắm . Nếu có vui thì cũng vui với nhau .

Tâm Đan nhanh chóng nhận ra vẻ buồn buồn trong lời nói của dì Nhu nên chau mày kêu lên :

- Dì lại buồn nữa rồi à ... Đang vui sao dì không vui, giọng nói của dì chùng xuống mà còn lạc đi nữa .

Bà Khả Nhu thoáng sững sờ thầm hỏi mình : "Tự bao giờ thế ? Tự bao giờ con bé đáng yêu quý nó đọc được, biết được những thay đổi nội tâm của ta ? Lời nói của ta chỉ có một chút biến đổi mà nó cũng nhận ra được . Ta quên rằng năm nay nó đã hai mươi tuổi rồi . Không hiểu hình dáng của nó ra sao ? Đẹp hay xấu ? Nếu xấu thì thật là tội nghiệp và ông trời hơi bất công đó " .

Bà Khả Nhu trầm tư một lúc rồi gọi Tâm Đan bằng giọng thật ngọt ngào :

- Tâm Đan ! Bây giờ thì con nghĩ xem ta còn buồn nữa không ?

Tâm Đan hồn nhiên trả lời sau khi quan sát kỹ lưỡng gương mặt dì Nhu :

- Dì đã thư giãn rất nhiều rồi . Nếu khi này Dì suy nghĩ đến một điều nào đó chợt phát cơn phiền muộn . Thì bây giờ mười phần chỉ còn lại hai thôi .

Thấy mẹ mỉm cười Vũ Dung buộc miệng :

- Tâm Đan ! Bộ mẹ chị hay buồn phiền vu vơ lắm hả ?

Sợ con gái lo lắng, bà Nhu xua tay :

- Nào có như vậy ! Có chăng là những lúc mẹ nhớ ba của con và tiếc đôi mắt . Nhưng riết rồi quen ... Và lại có Tâm Đan, mẹ không còn phải lo nghĩ gì nữa .

Vũ Dung thở nhẹ ra :

- Con nghĩ, đôi mắt đã làm ảnh hưởng đến tâm lý của mẹ nhiều quá rồi và mẹ cũng đã khổ sở nhiều thì đừng nên nghĩ đến những chuyện xa xưa dĩ vãng mà lấy làm buồn nữa . Con khuyên mẹ như vậy bởi vì buồn không có lợi . Hết năm nay thì con quay về với mẹ rồi ... Lúc ấy nhà này chắc sẽ vui lắm . Rồi sau này Tâm Đan sẽ có chồng, sẽ sinh con . Mẹ có cháu bồng sẽ vui hơn nữa .

Tâm Đan trợn mắt kêu to :

- Chị khôn quá vậy ! Chị lớn hơn em thì tất nhiên phải có gia đình trước chứ sao lại gán cho em trước vậy .

Vũ Dung nháy mắt :

- Có thiệt thòi gì đâu nào .

Tâm Đan cố cãi :

- Không thiệt thòi thì "chị trước đi em sau " .

Bà Khả Nhu cười thật tươi, can gián :

- Đừng có tranh cãi nữa . Trước sau gì thì cũng phải có chồng mà .

Vũ Dung cười ré lên :

- Đúng rồi ... nhưng mà ... Tâm Đan sẽ có chồng trước con . Để mẹ xem !

Tâm Đan bật hân người lên :

- Chị nói xấu em hà .

Vũ Dung vẫn cười :

- Em định làm gì vậy hả ?

- Thọt lét chị để trả thù chứ làm gì .

Vũ Dung la lên rồi nhanh chân chạy ra ngoài, đưa hai tay lên :

- Không giỡn nữa nha, để chị đi thay đồ tắm rửa . Một lát rồi ! Con lên phòng nghe mẹ .

Bà Khả Nhu gật đầu :

- Ồ ! Đi thay đồ cho mát mẻ đi .

Vũ Dung chạy vụt đi . Nàng đến nửa thanh lâu thì dừng lại nói to :

- Tâm Đan ! Ngày mai hãy cố chọn trong đám bạn của chị một vị hoàng tử nha .

Tâm Đan vừa thu dọn ly tách để vào khay vừa hét lên :

- Em cóc thêm ! Chọn các bạn của chị để em chọn "thằng gù nhà thờ Đức Bà" còn hay hơn nhiều .

Có tiếng cười của Vũ Dung và tiếng mất hút của bước chân nàng . Tâm Đan bung khay nước ra sau nhà . Còn lại một mình Khả Nhu lần gậy đứng lên mỉm cười nói :

- Đúng là một ngày vui !

NHỮNG MẢNH ĐỜI VỤNG DẠI

2.

Đêm nay, ngôi biệt thự vốn tĩnh lặng của bà Khả Nhu rực sáng ánh đèn . Phòng khách hôm nay cũng được trang hoàng long lẫy, bắt mắt . Mọi người trong nhà ai cũng ăn mặt đẹp, nhất là Tâm Đan .

Trời bên ngoài đã tối hẳn . Tâm Đan dìu bà Khả Nhu ra ngôi ở phòng khác . Chưa được bao lâu thì có tiếng xe vào sân rồi . Có tiếng lao xao cười nói . Tâm Đan reo lên :

- Dì ơi ! Họ đã đến rồi !

Tâm Đan vừa dứt lời thì Vũ Dung đã dắt đoàn người bước vào . Nàng rực rỡ, kiêu sa trong chiếc áo dài màu tím Huế có thêu điểm những bông hoa trắng . Tâm Đan thoáng ngẩn ngơ trước nhan sắc hiếm có của chị . Hơi nhìn lại mình, Tâm Đan tự hỏi : "Minh có bằng chị ấy không nhỉ ? Chắc là không rồi " . Dòng tư tưởng của Tâm Đan bị cắt ngang khi Vũ Dung đến gần bên mẹ thở thở :

- Mẹ ơi . Các bạn của con và những nhà hảo tâm trẻ mà con đã nói với mẹ đều có mặt đông đủ ở nhà ta rồi .

Bà Khả Nhu mỉm cười rồi nói :

- Vũ Dung ! Đỡ mẹ đứng lên chứ !

Gian phòng đột nhiên im lặng . Trong ánh mắt của mọi người ánh lên sự ngưỡng mộ, kính nể trong phút chốc . Có lẽ họ vừa không ngờ vừa thương xót cho người đàn bà có nét đẹp quý phái mà phải chịu cảnh mù lòa như vậy .

Nở một nụ cười, nhân hậu, bà Khả Nhu nói lưu loát :

- Ta là mẹ của Vũ Dung . Ta chào tất cả mọi người .

Không ai bảo ai mọi người có mặt trong gian phòng đều đồng thanh :

- Chúng con chào bác !

Từ trong đoàn người, một chàng trai trẻ đẹp bước ra . Chàng đến thật gần bên bà Khả Nhu nói nhẹ :

- Xin bác hãy ngồi xuống nói chuyện với chúng con cũng được mà .

Đôi mắt bà Khả Nhu mở to nhưng đôi mày thoáng chau lại . Bà cười cười hỏi :

- Cháu là bạn của Vũ Dung hả ?

- Là bạn, nhưng cháu không phải là thành viên mà là khách mời .

Vũ Dung xen vào :

- Anh ấy là nhà hảo tâm có số đóng góp cao nhất đó mẹ .

- Ồ ... ! Cháu tên gì ? - Bà Khả Nhu hỏi

- Dạ ! Cháu tên Hà Thế Vỹ .

- Họ Hà à ? Nghĩa cử của cháu rất là tốt, ta đây nghe qua còn thấy cảm kích đó .

Thế Vỹ mỉm cười nói rồi lùi lại :

- Cảm ơn, bác quá khen !

Bà Khả Nhu quay sang nắm tay Vũ Dung :

- Ở đây có bao nhiêu người, con hãy giới thiệu tên cho mẹ biết đi .

Vũ Dung gật đầu :

- Dạ ! Có mười bốn người tất cả . Bốn bạn sinh viên và mười nhà hảo tâm . Thế Vỹ thì mẹ đã biết rồi ... Còn lại các bạn hãy tự giới thiệu đi nha .

Mọi người lần lượt bước ra giới thiệu tên của mình với bà Nhu rồi lùi lại .

Người sau cùng là một chàng trai có gương mặt đẹp nhưng lại có vẻ khó gần gũi . Sau vài giây tần ngần anh bước ra, giọng thật trầm :

- Cháu là Lê Quang Trung .

Bà Khả Nhu có vẻ hài lòng, mỉm cười :

- Ta chỉ nghe tên và giọng nói của các con mà tưởng tượng ra con người của các con . Quả thật, ta rất là vui . Tối nay, ta có ngẫu hứng chiêu đãi, các con một bữa tiệc mang tính chất gia đình . Mong rằng các con sẽ vui vẻ ... Và nếu có dịp nào thì hãy ghé thăm ta nha .

Một người bạn sinh viên của Vũ Dung bước ra nói :

- Con thay mặt cho mọi người tham gia "Bàn tay nhân ái" cảm tạ bác, chúc bác dồi dào sức khỏe .

- Cảm ơn nha ! - Bà Khả Nhu tươi cười ngồi xuống .

Vũ Dung kéo Tâm Đan chạy tuột ra phía sau :

- Giới thiệu các bạn biết đây là em gái của Vũ Dung tên là Tâm Đan . Người có lòng hiếu khách nhất đó .

Tâm Đan mắc cỡ bẽn lãn cả tay chân . Cô thẹn thùng đỏ bừng cả mặt, nói lí nhí :

- Chào các anh chị !

- Chào Tâm Đan !

Mọi người cùng chào lại . Cảm thấy dạn dĩ hơn một chút, Tâm Đan quay nhìn Vũ Dung :

- Mời mọi người nhập tiệc đi !

Bà Khả Nhu gật đầu nói to :

- Chúng ta cùng nhau vào tiệc đi nha !

Tâm Đan dìu bà Khả Nhu ngồi ở khoảng giữa bàn rồi sau đó mọi cùng ngồi vào . Buổi tiệc với những món ăn ngon miệng, hấp dẫn . Ai cũng cảm thấy thoải mái và yêu thích lối dẫn chuyện kỳ tài của bà Khả Nhu . Bà đã xóa tan mọi sự ngượng ngập cho mọi người cảm thấy gần gũi nhau hơn .

Buổi tiệc vừa tàn thì Vũ Dung đã tranh thủ đứng lên :

- Vũ Dung xin thay lời cho tất cả mọi người cảm ơn những nhà hảo tâm trẻ đã có mức đóng góp cao nhất cho "Bàn tay nhân ái" . Chuyến tham quan này có thể có sơ sót nhưng chúng ta có niềm vui có tình bạn bù đắp lại ... các bạn thấy ... Vũ Dung ... nói có đúng không ?

Một tràng pháo tay vang lên kèm theo tiếng lao xao :

- Nói rất đúng !

- Nói rất hay đó !

- Hoan hô Vũ Dung !

Vũ Dung mỉm cười rất duyên dáng rồi nói tiếp :

- Tạm thời mọi người đã "ấm lòng" cả rồi . Hãy góp ý kiến xem chúng ta đi đâu chơi nữa đây ?

Tiếng bàn bạc lao xao lại trỗi lên . Cuối cùng đã có một ý kiến thống nhất :

- Vũ Dung ! Bạn hãy hướng dẫn chúng tôi đến một nơi khiêu vũ đi .

Vũ Dung gật gù :

- Có Tâm Đan nè, Tâm Đan sẽ hướng dẫn đến một vũ trường nào thích hợp nhất nha .

Tâm Đan nhìn bà Nhu, ấp úng :

- Em ... Em không thể đi được !

Bà Khả Nhu mỉm cười :

- Tâm Đan cứ đi làm hướng đạo ... ở nhà còn có Thạch Lựu lo cho ta .

Tâm Đan mừng rỡ nắm lấy tay bà Nhu rồi khẽ nói :

- Con đi một lát con về ngay !

Tất cả bọn lao nhao chào hỏi bà Khả Nhu rồi ùn ùn ra xe . Chiếc xe du lịch do chú Thạch lái chở Tâm Đan và Vũ Dung đi trước . Chiếc xe "du lịch thanh niên" chở những người bạn theo sau . Đêm nay có lẽ họ sẽ được một đêm khiêu vũ tuyệt vời tại bãi trước . Họ đi rồi, ngồi biệt thự của bà Khả Nhu lại chìm sâu vào tĩnh mịch .

NHỮNG MẢNH ĐỜI VỤNG DẠI

3.

Tại khách sạn Hòa Bình .

Mọi người dìu nhau ra sàn nhảy . Các bạn của Vũ Dung hòa lẫn vào những du khách Việt Nam và nước ngoài . Họ dìu nhau theo tiếng nhạc du dương . Vũ Dung không có mặt nơi đó . Nàng ngồi lặng lẽ, tay chống cằm . Mắt thích thú nhìn mãi Tâm Đan và Lê Quang Trung, những bước nhảy của họ thật đẹp và điêu luyện . Bất chợt Vũ Dung ngẫm nghĩ: "Tâm Đan và Quang Trung nếu kết hợp sẽ là một cặp xứng đôi" . Nhưng rồi Vũ Dung lại nghĩ : "Tâm Đan chỉ là một cô bé, nó thích nô đùa bốn cột . Trong khi đó, Quang Trung này lại trầm lặng . Trái ngược nhau hoàn toàn " Thấy mình nghĩ ngợi xa xôi, Vũ Dung khẽ mỉm cười một mình : "Ngớ ngẩn thật !" Bộ họ triu mến với nhau trên sàn nhảy như vậy là yêu nhau sao ? ... Nhưng mà ... biết đâu ? Ở đời ai biết trước được chữ ngờ . Lại mỉm cười nhưng nụ cười lần này của Vũ Dung đã bị phát hiện .

Trước mắt nàng, con người trẻ trung lịch sự. Hà Thế Vỹ đã hiện ra từ lúc nào . Ánh mắt của chàng nhìn Vũ Dung giễu cợt :

- Bác sĩ tương lai, nghĩ gì mà cười một mình vậy ?

Vũ Dung cười "chữa lửa" :

- Ôi ! Thế Vỹ ! Tôi cứ ngỡ anh ở sàn nhảy chứ ! Anh không thích khiêu vũ sao ?

Thế Vỹ nhướn mắt :

- Mời tôi ngồi đi đã ... Vũ Dung !

- Xin lỗi ! Mời anh !

Thế Vỹ ngồi cuống ghế đối diện với Vũ Dung :

- Không phải là tôi không thích khiêu vũ mà không có ai nhảy với tôi cả .

Còn Vũ Dung ?

- Tôi à ? Tôi không thích !

Thế Vỹ nhún vai nhăn nhó:

- Vậy làm sao tôi mời Vũ Dung ra sàn nhảy được ?

- Thì cứ ngồi xem họ khiêu vũ cũng vui rồi .

Vũ Dung sợ khó từ chối lời mời của Thế Vỹ nên chuyển hướng :

- Thế Vỹ ! Ở Sài Gòn anh làm gì ?

Tư lự một hồi, Thế Vỹ mới trả lời :

- Cha của tôi làm giám đốc một công ty trách nhiệm hữu hạn thương mại Hà Phát . Ở công ty có rất nhiều việc cho nên việc gì tôi cũng làm . Vũ Dung ! Mẹ của cô là một người vừa đẹp vừa quý phái ít ai sánh kịp ... Chỉ tiếc rằng ...

- Đôi mắt bị mù lòa có phải không ?

Cố nén tiếng thở, Vũ Dung buồn buồn nói :

- Từ lúc tôi bắt đầu nhận thức được cho đến nay tôi chưa bao giờ dám hỏi một câu nào liên quan đến đôi mắt bị lòa của mẹ tôi . Tôi sợ ... khi kể lại mẹ tôi sẽ đau đớn .

Thế Vỹ chuyển đôi mắt am hiểu, thông cảm nhìn sâu vào mắt Vũ Dung hỏi :

- Chẳng lẽ ... đôi mắt của bác không còn phương cách nào để hy vọng ?

- Sẽ không còn cách nào nữa . Mẹ sẽ như vậy suốt đời .

Nhìn vẻ khổ đau trên mặt Vũ Dung, Thế Vỹ thoáng ân hận :

- Vũ Dung ! Anh xin lỗi em - Anh vô tình đã làm cho em buồn rồi .

Vũ Dung thoáng ngẩn ngơ trước câu nói ngọt ngào êm dịu của Thế Vỹ .

Nàng quay sang nhìn Thế Vỹ như để xác định xem câu nói vừa rồi phát ra là thành ý hay chỉ là một câu nói suông để xin lỗi mà thôi . Trong ánh đèn mờ nhạt, gương mặt đẹp trai của Thế Vỹ lộ rõ sự hối lỗi khiến cho Vũ Dung nghe lòng gợn lên một chút gì đó khó tả . Vừa bắt gặp ánh mắt Thế Vỹ, Vũ Dung nói nhanh :

- Em không có buồn đâu ... bởi vì điều đó là sự thật mà ... không thể nào tránh né .

Thế Vỹ mỉm cười . Giọng chàng reo vui nhiệt thành :

- Vũ Dung ! Điều "van" này êm dịu nhẹ nhàng . Anh hân hạnh mời em .

Vũ Dung chớp nhẹ mắt, mím nhẹ đôi môi suy nghĩ : "Thật khó mà cưỡng lại . Nơi Thế Vỹ có một lực hút đối với người khác phái ... Vừa đẹp trai vừa dễ thương nữa ... Dù không nghĩ gì cũng phải đối xử cho đúng mực một người bạn" . Hít lấy một hơi thở sâu, Vũ Dung gật đầu nói :

- Thế Vỹ, em khó lòng mà từ chối anh .

Thế Vỹ mừng rỡ đón lấy bàn tay nhỏ nhắn của Vũ Dung dìu nàng đứng lên . Điều "van" huyền diệu làm cho Vũ Dung và Thế Vỹ mải mê, miết vào nhau . Ánh mắt hai người càng lúc càng chan chứa nhưng không ai nói với nhau một lời nào . Nhạc và những bước nhảy đã làm cho họ say sưa nhưng còn một cái "say" khác mà họ cố tình lẩn tránh . Đó là càng lúc họ càng "say" nhau .

Vũ Dung ngoan ngoãn, im lìm trong đôi tay rắn chắc của Thế Vỹ , nàng nghe hơi thở chàng thật gần . Hơi ấm từ người chàng tỏa ra càng lúc càng nhiều . Và dường như chính hơi ấm này đã sưởi ấm thân thể của nàng .

Thế Vỹ tinh mắt nhận ra đôi mắt hừng hực lửa từ xa của Lê Quang Trung . Chàng bảo khẽ :

- Vũ Dung ! Có người nhìn trộm chúng ta đấy .

- Ai vậy ?

- Anh chàng đang dìu Tâm Đan, em gái của em đó .

Thế Vỹ quay một vòng cho Vũ Dung nhìn thấy rồi nói :

- Chúng ta đến gần nha !

Vừa nói, Thế Vỹ vừa xoay nhiều vòng, đến gần Quang Trung và Tâm Đan .
Thấy chị, Tâm Đan tỏ vẻ thẹn thùng .

- Vũ Dung ! Chị nhảy đẹp lắm đó .

Vũ Dung hếch mũi lên trêu :

- Còn thua em mà ... Vui lắm Tâm Đan hả ? Chị thấy em đêm nay thật đẹp .

Tâm Đan nhăn nhó cố trả đũa :

- Tất nhiên là vui rồi ! Chị còn vui và đẹp hơn ai hết .

Vũ Dung cười khúc khích - Chợt phát hiện đôi mắt nồng nàn của Quang Trung . Vũ Dung thoáng giật mình quay mặt . Vừa lúc đó Quang Trung mở lời :

- Thế Vỹ , chúng ta đổi một chút đi .

Không thể nào làm khác được . Thế Vỹ lịch sự cười :

- Được ! Được mà !

Bằng một động tác nhanh nhẹn, cả hai hoán đổi . Đón được Vũ Dung, Quang Trung chủ động dìu nàng ra xa . Vũ Dung không hiểu chuyện gì lại sắp xảy ra nữa đây . Nàng nhanh nhẩu mở lời :

- Quang Trung ! Anh thấy Tâm Đan thế nào ?

Gương mặt Quang Trung vẫn phẳng lặng như mặt hồ . Nghe câu hỏi của Vũ Dung, Quang Trung mới trả lời :

- Nếu em là Thúy Kiều thì Tâm Đan là Thúy Vân, nghĩa là mười phần vẹn mười .

Bỗng dưng Quang Trung đổi giọng :

- Vũ Dung ! Tại sao khi này em bảo là không thích khiêu vũ ?

Vũ Dung ấp úng tìm lời :

- Quang Trung à ! Thời khắc mỗi lúc mỗi khác nhau, cũng như lúc thích lúc không thích, đâu có gì là lạ .

- Có nghĩa là anh không may mắn lắm ?

- Đừng có nói vậy ! Anh nên hiểu, chúng ta đều là bạn . Cũng nhờ chúng ta có một chí hướng nên biết nhau, đã biết nhau rồi thì từ nay là bạn hữu đó .

Hơi mỉm cười, Quang Trung nói nhẹ nhàng :

- Vũ Dung ! Về Sài Gòn em cho phép anh thỉnh thoảng đến thăm chứ ?

- Tốt thôi ! Miễn là đừng giờ học được rồi ! À ! Quang Trung ... em còn chưa hỏi anh làm gì ?

Đôi chân mày sậm của Quang Trung chau lại . Quang Trung gằn từng tiếng :

- Nghề nghiệp à ?

- Phải !

Trong phút chốc. Quang Trung nghiêm nghị lạ thường nhưng giọng chàng vẫn ấm :

- Em đoán xem !

- Đoán à ?

Vũ Dung liếc lại đôi mắt như suy nghĩ rồi nói :

- Anh không giống một nhà doanh nghiệp, cũng không giống những người làm việc văn phòng . Nhìn anh có một chút gì gần như lãng tử, phiêu bạt, thật khó đoán quá !

Quang Trung bật cười , Vũ Dung nghe như vòng tay của Trung siết nàng chặt hơn . Vừa lúc ấy có tiếng Tâm Đan vang lên :

- Đổi lại đi !

Vũ Dung nhìn Quang Trung . Đôi mắt Trung như hai đóm than hồng .
Chàng nói :

- Vũ Dung ! Tạm biệt em !

Vũ Dung chưa dứt nụ cười thì trở về vòng tay Thế Vỹ . Họ chưa xa nhau được một khoảng thì bản nhạc chuyển sang một điệu mới . Vũ Dung nắm tay Thế Vỹ, dừng lại :

- Em mệt rồi !

Thế Vỹ dìu Vũ Dung vào trong thì Tâm Đan và Quang Trung cũng vào đến . Bốn người lại ngồi gần nhau . Trong lúc Tâm Đan riu rít với Vũ Dung đủ lời thì hai chàng trai không ai hé môi nói với ai dù một tiếng . Rõ ràng họ không ưa nhau .

NHỮNG MẢNH ĐỜI VỤNG DẠI

4.

Cuộc vui nào cũng tan ! Đêm khiêu vũ không hiểu đã phát sinh bao nhiêu mối tình ? Đã vô tình điểm những nét son hồng vào tim các chàng trai và các cô gái . Họ e dè, ngượng ngập để rồi dao động, băng khuâng .

Sang ngày hôm sau, đoàn tham quan lại lên đường đến các danh lam thắng cảnh của Vũng Tàu . Đến chiều họ cùng trở về ngôi biệt thự để nói lời tạm biệt với bà Khả Nhu . Vũ Dung cũng theo xe vào Sài Gòn tiếp tục học .

Chỉ tội nghiệp cho Tâm Đan . Cô gái nhí nhảnh từ ngày đó trở đi bỗng trở nên trầm lặng . Cô hay buồn vu vơ, hay nhớ nhung da diết đến Quang Trung - người con trai đã làm cho con tim đôi mươi của cô xao động .

Mãi cho đến sau này Vũ Dung mới hiểu ra nỗi lòng của Tâm Đan khi bắt gặp quyển tập dày với dòng chữ thật to ở trang đầu "Nhật Ký gởi Quang Trung" . Thì ra những điều mà Vũ Dung ngỡ ngợ không phải là vô căn cứ .

Ngôi nhà mà Vũ Dung trọ nằm trên một con đường vắng. Không gian ở đây lúc nào cũng thích hợp cho việc học của nàng. Là năm cuối cùng cho nên chương trình học nặng nề, cần nhiều thời gian. Chính vì vậy mà Vũ Dung thường xuyên ở nhà hơn là đi rong. Nàng giảm bớt lại các cuộc tụ tập vui chơi với bạn bè, dồn hết tinh thần vào việc học. Nàng không thể phụ lòng mẹ, người mẹ yêu thương nhất và tội nghiệp nhất đang ngày qua ngày mong chờ nàng tốt nghiệp để về bên cạnh bà. Vũ Dung hiểu, cuộc đời của mẹ cuối cùng chỉ còn có nàng là người thân duy nhất

Mấy tuần qua Vũ Dung không vui. Hà Thế Vỹ và Lê Quang Trung liên tục thay nhau đến đưa đón nàng. Có khi họ chạm mặt nhau làm Vũ Dung khó xử quá. Coi cả hai là bạn thì Vũ Dung làm được, nhưng cả hai thì giống nhau trong cách biểu hiện tình cảm khiến nàng rối trí dần dà, tự bao giờ trong lòng của Vũ Dung xuất hiện sự cân nhắc, so sánh giữa hai người con trai đó. Nghĩ mãi không xong lắm lúc nổi cáu, Vũ Dung muốn phớt mặc: "Không ai là gì cả! Tiếp tục xem họ như nhau". Thế nhưng, nàng không thể dối con tim mình. Bóng dáng Thế Vỹ càng đậm nét trong lòng nàng .

Buổi chiều nay gió mây tản mạn. Bên trên cửa sổ, Vũ Dung ngồi lo nghĩ vu

vờ .

Bên ngoài cửa sổ thấp thoáng bóng người mà Vũ Dung không hay. Đến khi bóng người lù lù xuất hiện, nàng mới hoảng hốt giắt mình suýt kêu thét lên. Người bên ngoài thấy Vũ Dung hoảng hốt liền nói nhanh:

- Hú hồn hú vía . Hú hồn hú vía!

Vũ Dung phụng phịu kêu lên:

- Là anh đó hả Thế Vỹ, ghét ghê đi! Nếu tinh thần em không vững thì trái tim đã lộn ra ngoài rồi .

Thế Vỹ vịn tay lên song cửa bật cười, nói tỉnh bơ:

- Tinh thần của em mà vững à? Anh thấy nhát như thỏ đấy. Mở cửa cho anh đi Vũ Dung .

Vũ Dung đứng lên đi ra mở cửa. Thế Vỹ bước vào nhìn quanh quất rồi quay lại nhìn Vũ Dung trêu ghẹo:

- Sợ ăn cướp bất ngờ xông vào hay sao mà khóa cửa kỹ vậy?

Vũ Dung cũng không vừa, nàng vừa ngồi xuống chiếc ghế vừa kéo dài lời nói:

- Em sợ anh thì đúng hơn .

Thế Vỹ cười sáng khoái. Chàng tham lam chiêm ngưỡng Vũ Dung khiến nàng thẹn thùng co rút lại:

- Làm gì mà nhìn em dữ vậy? Có gì mà nhìn chứ?

Thế Vỹ không nói không rằng. Chàng chồm sát tới một tí, ra vẻ bí mật nói:

- Anh đang toan tính!

Vũ Dung bậm môi nghi ngờ:

- Toan tính hả? Tính gì vậy?

- Đoạt báu vật .

Vũ Dung vừa nói vừa làm ra vẻ tránh né Thế Vỹ:

- Anh làm ghê quá đi, báu vật ở đâu chứ .

- Nơi đây! Ở tại nơi đây .

Vũ Dung chép miệng cười khi:

- Đừng có trêu ghẹo em nữa, em không có tha cho anh đâu .

Vỹ nhún vai dựa ra ghế phì cười:

- Hoàn toàn không trêu ghẹo. Thật ra anh đang tìm cách chiếm lấy món báu vật quý giá trong ngôi nhà này .

- Nói ra đi, cái gì vậy?

Vũ Dung thét lên thật to. Thế Vỹ cũng hòa theo nàng, gầm lên:

- Là con tim của em đó, hiểu chưa hả?

Vũ Dung nghe mà má nóng bừng. Nàng cố xoay trở tránh né Thế Vỹ:

- Có cần em cho anh một liều an thần không vậy? Bất bình thường dữ lắm đó

Thế Vỹ ôm ngực làm giọng đờn đau rên rĩ:

- Từ ngày gặp em anh phát sinh bệnh tim nặng nề khó trị. Các danh y, bác sĩ đều chào thua. Hai tuần qua, đêm nào anh cũng nằm mộng thấy tiên ông. Ông bảo anh rằng chỉ có một cách duy nhất là lấy bằng được trái tim em đắp lên con tim của anh mới hết được .

- Khôn quá vậy? Đắp tim cho anh em không còn tim làm sao sống nổi?

- Thì anh đắp cho em .

Vũ Dung không nhịn được cười. Nàng bùm miệng cười một lát rồi nói:

- Anh uống nước đi rồi em cho tim .

- Thật hả?

- Ừm..!

Thế Vỹ vừa bung nước uống vừa nhìn Vũ Dung không chớp. Ánh mắt của chàng long lanh, lấp lánh mấy lần làm cho Vũ Dung ngượng ngập quay đi nơi khác. Càng lúc Thế Vỹ càng thấy rằng chỉ có Vũ Dung trong cuộc đời chàng. Nếu không có nàng, chẳng hiểu phải làm sao để sống? Vũ Dung... Vũ Dung. Tiếng gọi thế này Thế Vỹ đã gọi không biết bao nhiêu lần trong giấc ngủ đã khắc sâu trong tâm khảm như đã biến thành những tấm ảnh to treo khắp phòng chàng. Vẫn chưa đủ!... Nàng phải là người yêu... phải là vợ... phải cùng chàng sánh vai suốt cuộc đời chàng mới thấy thỏa lòng. "Vũ Dung dù có muốn anh ra mặt thách đấu với tên Lê Quang Trung kia anh cũng làm... Bởi vì.. anh phải có em!"

Thế Vỹ từ từ hạ ly nước xuống bàn . Thấy Thế Vỹ lặng thinh như chờ đợi, Vũ Dung lên tiếng:

- Thế Vỹ! Anh xòe tay ra đi .

Thế Vỹ ngoan ngoãn vâng lời. Vũ Dung rạng rỡ nhìn thẳng vào chàng. Bàn tay phải của nàng đặt lên ngực trái nắm nhẹ như đang nắm chặt quả tim mình. Sau đó, nàng cầm lấy đôi bàn tay của Vỹ làm bộ nắm lấy quả tim rồi đẩy tay chàng ép sát vào lồng ngực trái của chàng. Vài giây trôi qua đôi mắt của Vỹ vẫn còn vẻ ngơ ngác đầy thương yêu. Vũ Dung sượng sùng nói khỏà:

- Xong rồi đó! Xong một ca ghép tim .

Như một người vừa thoát ra khỏi cơn mê mông manh huyền diệu, Thế Vỹ thốt lên:

- Vũ Dung!

Vũ Dung bẽn lễn ngồi im lắng nghe con tim bé bỏng đập loạn xạ trong lồng ngực. Thế Vỹ khi hồi tỉnh liền hỏi:

- Vũ Dung em làm sao vậy?

- Không có sao cả!

Vũ Dung trả lời dứt khoát rồi quay vào mở đèn. Bên ngoài trời đã sẫm tối. Thế Vỹ cho cả hai bàn tay vào túi quần bước qua bước lại. Khoảng cách gần gũi với nàng sao mà chóng tan quá thế. Có một trở lực nào chăng? Thế Vỹ buồn buồn .

- Ngày mai... anh đi Hà Nội, chắc phải hai mươi ngày mới về đến. Biết rằng trong khoảng thời gian đó sẽ nhớ em lắm nên đường đột tới đây thăm. Hy vọng rằng em không phật ý .

Vũ Dung quay phắt lại : " Đi Hà Nội hơn mười ngày? Sẽ lâu lắm đó... Nhưng mà... không có việc gì đến ta!". Vũ Dung hiểu rằng nàng đang tự mâu thuẫn dữ dội bởi vì nàng muốn thế. Nàng muốn, mình không phải thuộc về một chàng trai nào. Quyết không thuộc về ai!

Cố làm ra vẻ bình thản, Vũ Dung nhoẻn cười:

- Em không phật ý đâu. Với em, anh hay là Quang Trung, hay là những người bạn của em đều như nhau cả. Bạn bè thăm hỏi nhau là bình thường... huống hồ gì, anh sắp đi xa mà còn nhớ em .

Vỹ té phịch xuống ghế, thất vọng : "Quang Trung, Quang Trung... Hay là nàng đã có tình ý gì với hắn rồi. Không phải! Nhất định là không phải như vậy" .

Với một chút niềm tin còn sót lại, Thế Vỹ bật dậy. Chàng quyết thu hết can đảm để đánh đòn quyết định. "Vũ Dung, em giả vờ hay không biết vậy? Em không hiểu ý nghĩa của trao trái tim cho nhau hay là cố phớt lờ. Nếu hôm nay anh không nói rõ thì ngày mai anh sẽ không có cơ hội nữa đâu."

Bất ngờ bị chụp lấy đôi vai, Vũ Dung hơi hoảng loạn nhưng rồi sau đó nàng không phản ứng gì. Thế Vỹ nắm chặt trên vai Vũ Dung, nhìn nàng chăm chăm:

- Vũ Dung! Anh phải nói với em một điều. Điều này đã chất chứa giằng vò anh từ lâu lắm rồi.. Vũ Dung! Em là cô gái đáng yêu nhất, mà chàng trai nào biết em cũng dễ lòng mơ tưởng. Khốn khổ thay, anh cũng là một trong

những chàng trai đó. Anh... anh muốn nói với em là...anh... anh...

- Đừng có nói mà! Đừng có nói! Em năn nỉ anh đừng có nói. Thế Vỹ! Thế Vỹ.. em... em không muốn .

Thế Vỹ đột nhiên kéo Vũ Dung vào lòng mình. Nhìn thẳng vào mắt nàng, Thế Vỹ hờn ghen gầm lên:

- Tại sao vậy? Tại sao em không cho anh nói? Nếu như vậy thì anh khẳng định rằng em hiểu chứ không phải là em không hiểu... chẳng lẽ.. Câu mà anh định nói đã muộn rồi sao? Có ai đó đã nói trước anh rồi sao?

Cổ vùng ra khỏi hai bàn tay như gọng kiềm của Thế Vỹ, Vũ Dung lùi lại:

- Không phải! Hoàn toàn không phải như vậy... Em chỉ muốn là...

- Dư thừa!... Tất cả đều dư thừa. Vũ Dung! Em xinh đẹp, em đáng yêu, tất nhiên có nhiều người đeo đuổi. Anh thì có sá gì đâu phải không? Chỉ là như vậy .

Thế Vỹ bật cười chua xót:

- Anh đến muộn, và tội nghiệp anh chứ gì? Cảm ơn, cảm ơn lòng tốt. Nói đi! Hãy nói cho anh biết cái con người diễm phúc kia là ai... là ai?

- ...!

- Em không nói anh cũng hiểu rồi. Hắn là Quang Trung chứ gì? Chúc mừng em. Anh đi về đây... Tạm biệt .

Thế Vỹ nói huyên thuyên rồi hùng hổ bỏ đi ra. Vũ Dung không ngờ sự thể lại được hiểu sai lầm một cách nghiêm trọng đến như vậy. Thế Vỹ thật quá đáng! Trong lòng anh ta chất chứa những ý nghĩ quá bậy bạ rồi. Vũ Dung thét lên khi Thế Vỹ ra đến cửa:

- Đứng lại!

Vũ Dung bước tới. Sắc giận phủ tràn gương mặt đẹp:

- Nói đủ chưa? Nói đủ chưa hả?

Túm lấy tay áo của Thế Vỹ, Vũ Dung lôi tuột chàng vào nhà, quát lên:

- Anh căn cứ vào đâu mà bảo em và Quang Trung? Anh hồ đồ dễ sợ. Anh đáng ghét dễ sợ. Anh giành nói hết, không cho em nói. Nói xong còn bỏ đi để em ở đây tức chết phải không?

Nước mắt rung rung, Vũ Dung nghẹn lời:

- Em đối xử với các anh ngang nhau. Giữa chúng ta là bạn bè. Quan hệ của chúng ta rất tốt đẹp. Vậy mà anh nghĩ xấu cho em rồi. Nếu em yêu và chọn Quang Trung thì em sợ gì mà không nói với anh chứ. Nói cho anh biết, Vũ Dung này chưa từng yêu ai hết. Xong rồi đó, anh muốn đi thì đi đi. Nói được như vậy em cũng hả giận rồi .

Thế Vỹ chới với như người đang rơi từ trên cao xuống hố thẳm. "Quả thật là hồ đồ! Vũ Dung!... Nàng không có nghĩ gì đến Quang Trung, như vậy... ta vẫn còn cơ hội." Mừng thầm trong dạ, Thế Vỹ rụt rè bước tới. Chàng nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay của Vũ Dung, giọng đầy chua xót:

- Vũ Dung! Anh xin lỗi em nha. Chỉ vì anh đã hiểu lầm. Em hiểu cho anh... Anh... anh yêu em Vũ Dung à. Anh không hiểu từ lúc nào và cảm thấy ghen ghét với Quang Trung lắm. Anh sợ, hắn có nhiều điểm hơn anh và anh không thể tranh giành lại hắn .

Vũ Dung cắn môi thật mạnh. Nước mắt đọng đầy trong mắt bây giờ đã tràn ra ngoài. Trong lòng nàng xuất hiện cảm giác êm đềm nhất của người được yêu... Nhìn nước mắt của Vũ Dung, Thế Vỹ choáng váng, ngất ngây. Chạm nhẹ nước mắt cho nàng, Thế Vỹ nói thật khẽ:

- Vì sao em khóc vậy?

Vũ Dung lắc đầu im lìm. Mãi một lúc sau Vũ Dung mới nghẹn ngào nói:

- Em khóc vì ghét anh đó. Ghét anh chưa chi đã ăn hiếp em, đã nghi kỵ em. Anh bắt em hiểu anh còn thì không chịu hiểu em. Bất công.

Thế Vỹ sung sướng ghì chặt Vũ Dung vào lòng. Giác mơ đã là của ta rồi. Em là của anh rồi. Nàng đã là của ta rồi. Con tim của Thế Vỹ gào lên trong lồng ngực từng lúc muốn vỡ tung để thoát ra ngoài. "Tôi đã chính thức được

nàng rồi. Tôi đã được nàng rồi" .

Vùi mặt vào tóc Vũ Dung, Thế Vỹ vừa hít khê hương thơm trên tóc người yêu vừa khê nói:

- Vũ Dung! Anh lặp lại một lần nữa đây: anh yêu em. người yêu đầu ời! Anh yêu em... yêu cho đến khi trái đất ngừng quay, yêu cho đến khi hoa lá không còn mọc trên thế gian này nữa. Em hãy trách anh đi, hãy nững nịu giận hờn nhưng đừng rời khỏi vòng tay anh cho anh chở che bao bọc. Vũ Dung... Vũ Dung!

Vũ Dung mỉm cười thật đẹp qua làn nước mắt. Trốn chạy không được nữa rồi. Thế Vỹ... Hà Thế Vỹ! Anh chân thành anh đáng quý. Một chàng trai như anh không phải cô gái nào cũng tìm được .

Tình yêu đang nở hoa giữa hai tâm hồn lắng đọng. Thế Vỹ xiết chặt Vũ Dung vào lòng, trong khoảnh khắc thiêng liêng này họ quên tất cả. Thế Vỹ từ từ nâng mặt người yêu lên đối diện với mặt chàng. Bốn mắt nhìn nhau. Hình bóng của người này lồng vào mắt của người kia. Thế Vỹ khê bảo:

- Nói với anh đi Vũ Dung! Sao lại bẽn lễn ửng hồng đôi má ?

Không nói, chỉ ghì chặt lấy người yêu. Thế Vỹ sung sướng, hôn nhau không biết bao nhiêu lần lên môi Vũ Dung .

Vũ Dung kêu lên, đẩy Vỹ ra:

- Anh tham lam quá đi. Thế Vỹ ngày mai anh đi rồi hả?

Đi người yêu xuống ghế. Thế Vỹ gật đầu ngồi sát bên nàng:

- Ngày mai anh đi nhưng mà bây giờ anh không muốn đi đâu nữa rồi. Từ nay anh phải canh chừng em gặt gao mới được. Anh phải làm sao cho Quang Trung hiểu để hấn đừng lãng vãng bên em nữa .

Vũ Dung nững nịu cười:

- Anh làm vừa vừa thôi nha. Chúng ta yêu nhau... nhưng không vì thế làm mất đi tình bạn giữa em và Quang Trung. Thật ra, Quang Trung tính tình kín đáo đến kỳ lạ nhưng với em anh ấy không có chỗ nào đáng chê.

Thế Vỹ cúi thấp xuống để ngón tay trở lên môi Vũ Dung:

- Anh không cho em nói gì nữa. Nhớ là tình bạn thôi. Anh... anh ghen lắm đó. Coi chừng anh không dẫn được .

- Không dẫn được thì sao?

- Anh sẽ bóp chết em tức khắc .

Vũ Dung bật cười. Nụ cười của nàng ngọt ngào quá đổi. Thế Vỹ mừng rơn đề nghị:

- Chúng mình đi chơi. Anh muốn đưa em đi và từ nay em chỉ đi với anh thôi. Đừng đi với ai khác nữa nha .

- Cái anh này ghê quá đi .

Thế Vỹ bật cười tránh né những cái đánh tới tấp của Vũ Dung . Vài giây sau, đôi tình nhân rời khỏi căn phòng trọ. Họ chờ nhau qua những con đường thơ mộng rồi vào nhà hàng khiêu vũ .

Điệu valse êm dịu với tình yêu đã làm cho bước chân cả hai như lướt gió. Không ai bảo ai nhưng cả Vũ Dung và Thế Vỹ đều nhớ buổi khiêu vũ đêm nào ở Vũng Tàu. Và cuộc chuyển đổi mà Quang Trung đã đề nghị. Kỷ niệm bất chợt hiện về đáng yêu biết bao .

Đêm khởi đầu của tình yêu hai người thật huyền diệu .

NHỮNG MẢNH ĐỜI VỤNG DẠI

5.

Vũ Dung vừa đi học về đã thấy Tâm Đan ngồi trước cửa. Trông thấy Vũ Dung, Tâm Đan mặt mày sáng rỡ chạy bỏ đến:

- Vũ Dung! Em đợi chị muốn chết vậy đó. Cuối cùng chị cũng về đến nơi rồi. Chiếc áo dài trắng làm cho chị xinh ghê lắm .

Vũ Dung thoáng mừng rồi nghiêm ngay nét mặt hỏi:

- Tại sao em ở đây vậy?

- Vào nhà đi rồi em nói cũng đâu có muộn .

Vũ Dung mở khóa rồi đẩy tung hai cánh cửa thật rộng, bước vào. Tâm Đan cũng bước theo. Đợi cho Vũ Dung ngồi xuống ghế Tâm Đan mới trao cho Vũ Dung lá thư vừa lấy trong chiếc bóp nhỏ:

- Thư của dì Nhu đó, chị đọc đi .

Vũ Dung đến lấy phong thư và mở ra đọc ngay. Bao giờ cũng vậy, lời lẽ thì của mẹ nhưng chữ viết là của Tâm Đan hoặc là chị Thạch Lựu .

Vũ Dung!

Tâm Đan ở với mẹ cũng đã mười năm. Ngẫm lại bây giờ nó cũng đã hai mươi tuổi rồi. Mẹ không trông thấy nó lớn được bao nhiêu nhưng điều mà mẹ biết là nó chưa có nghề nghiệp gì trong tay. Trông lòng mẹ rất là áy náy. Mẹ quyết định cho Tâm Đan vào Sài Gòn để con tìm cho nó một nghề nghiệp nào thích hợp để học . Tiền bạc, học phí mẹ lo tất cả. Nhớ là phải tìm nơi tin cậy. Mọi sự mẹ trông vào con

Vũ Dung à! Mẹ biết là con sẽ lo cho Tâm Đan nên mẹ rất vui. Không sao đâu! Đã có vợ chồng Thạch Lựu lo lắng cho mẹ. Mọi việc rồi sẽ đâu vào đấy phải không con? Tâm Đan là đứa cháu có nhân nghĩa. Trong lòng mẹ, mẹ cũng xem nó như con gái vậy. Nó đã cực nhọc với mẹ nhiều lắm rồi, đã đến lúc mẹ phải làm gì để bù đắp cho nó. Con hiểu chứ Vũ Dung? Từ nay có chị có em sẽ vui hơn nhiều đó .

Vài lời cho con rõ. Hôn con của mẹ .

Khả Nhu!

Vũ Dung xếp bì thư, ngồi thừ ra một lúc rồi mới nói:

- Em vào đây bằng xe nhà hay xe đò vậy?

- Bằng xe đò. Em sợ chú Thạch đi nhà sẽ vắng vẻ nên đi xe đò. Xe lúc này dễ đi lắm. Vũ Dung, còn đây nữa nè .

Vũ Dung đón lấy gói giấy từ tay Tâm Đan, hỏi:

- Cái gì vậy?

- Năm chỉ vàng dì bảo em mang vào trao cho chị .

Vũ Dung đứng lên gật đầu:

- Thôi được rồi! Ý mẹ muốn sao thì chị sẽ làm như vậy. Hy vọng rằng em sẽ mau chóng thành tài. Máng đồ đặc vào phòng đi, tắm rửa rồi thay đồ, nấu cơm trưa. Chị đói lắm rồi .

Tâm Đan cười toe toét, rinh chiếc túi xách vào trong. Hai chị em thay đồ ngắn ra rồi loay hoay làm bếp .

Buổi trưa hôm đó Vũ Dung ăn rất ngon miệng. Dù gì đi nữa, có thêm một Tâm Đan, nàng sẽ không còn có những lúc lẻ loi cô độc nữa. Nhất là cảm giác sợ những đêm mưa gió bão bùng .

Buổi chiều hôm đó, sau khi đã thảo luận và bàn bạc, Vũ Dung đã đưa Tâm Đan đến một tiệm uốn tóc nổi tiếng để xin học nghề. Tâm Đan phấn khởi vì vui mừng. Mừng vì sẽ có một nghề nghiệp vững chắc cho tương lai, mừng vì sớm hay muộn cô cũng sẽ gặp lại Lê Quang Trung - chàng trai chỉ một lần gặp gỡ nhưng đã cho cô biết bao đêm nhung nhớ xao xuyến. Chỉ nghĩ đến như vậy thôi, Tâm Đan đã nghe nóng bừng cả mặt .

Mấy ngày sau, một buổi chiều trời quang mây tạnh, Vũ Dung rời khỏi nhà đi dự một buổi hội thảo ở nhà văn hóa lao động. Chỉ có một mình ở nhà, Tâm Đan khóa chặt cửa lại nằm dài trên chiếc ghế bô đọc tiểu thuyết. Chợt có tiếng xe vào sân, Tâm Đan lo lắng bật dậy. Một thoáng lo sợ vu vơ. Đan co rút người lại, lặng im, nghe tiếng động tĩnh, có tiếng gót giày nghiêng lạo xạo trên mặt đường và rồi tiếng gõ cửa thật êm:

- Vũ Dung! Vũ Dung!

Giọng nói này nghe quen lắm. Tâm Đan rời khỏi ghế đến áp tai vào cửa. Tiếng gọi bên ngoài lại vang lên:

- Vũ Dung! Em có nhà không vậy, Vũ Dung! Vũ Dung!

Mừng rỡ vì đã nhận ra tiếng người quen, Tâm Đan kêu lên:

- Mở cửa ngay đây!

Cánh cửa mở tung, Lê Quang Trung hiện hiện như một vị thần hạnh phúc. Thấy Tâm Đan, Quang Trung ngỡ ngàng:

- Tâm Đan!...

Vênh cái mặt lên trời một tí, Tâm Đan nói khể:

- Lạ lắm sao? Mời anh vào .

Quang Trung vừa ngồi xuống ghế thì Tâm Đan cũng vừa đặt trước mặt chàng một ly trà bốc khói kèm theo một nụ cười rất ư là dễ ưa. Quang Trung lặng lẽ ngắm nhìn vẻ hồn nhiên của Tâm Đan rồi hỏi:

- Em đến đây từ bao giờ?

- Mấy hôm rồi. Em học uốn tóc ở tiệm Thanh Châu .

- Hóa ra vào đây học nghề à? Em đi chắc bác ở Vũng Tàu sẽ vất vả lắm .

- Di Nhu cho em đi đó. Không có em cũng còn chị Thạch Lựu lo cho dì .

Quang Trung lắng nghe chứ không có ý kiến gì thêm. Chàng hớp một ngụm trà rồi đưa mắt nhìn quanh quất như tìm kiếm. Thấy được ánh mắt đó, Tâm Đan hỏi:

- Anh tìm chị Vũ Dung à?

Mỉm cười thật tươi, Quang Trung ngượng ngập trả lời:

- Vũ Dung đi vắng hả?

Không trả lời câu hỏi của Quang Trung, Tâm Đan hỏi tới:

- Anh thường đến đây lắm hả? Anh và chị Vũ Dung chắc là thân với nhau lắm hả?

Quang Trung phì cười, lấy hộp thuốc trong túi áo ra để trên bàn. Lấy một điếu ra đốt, Quang Trung nhả khói rồi mới đáp:

- Anh thỉnh thoảng đến đây chơi thôi. Đến để thăm Vũ Dung đó mà. Từ dạo làm khách mời tham quan đến nay, Vũ Dung đã gây dựng với các anh một tình bạn rất tốt. Xem ra cô ấy rất tài giỏi .

Tâm Đan dựa ra ghế, mắt nhìn thẳng Quang Trung:

- Mọi người đều nói về chị Vũ Dung như thế. Lúc gặp các anh lần đầu ở Vũng Tàu trong đêm khiêu vũ, anh Thế Vỹ cũng nói tương tự như anh vậy .

Quang Trung hiểu kỳ chồm tới một tí hỏi:

- Thế Vỹ? Hắn nói như thế nào?

- Anh ấy nói chị Vũ Dung là một cô gái đẹp người đẹp nét. Em cũng công nhận là như vậy

- Chỉ có thế thôi à? Còn nói gì nữa không?

Ít nhiều Tâm Đan cũng đoán được tâm trạng của Quang Trung. Cô mím môi như để suy nghĩ rồi nói thẳng thừng:

- Còn nữa... anh nói anh yêu thích chị Vũ Dung lắm. Còn nhờ em làm mai mối nữa đó .

- Vậy à?

Gương mặt Quang Trung trở lại trạng thái trầm buồn. Trông chàng bây giờ có vẻ khắc khổ bởi đôi chân mày cau lại, trên môi chàng, điếu thuốc đang cháy cũng được rít lên liên tục. Tâm Đan không bỏ sót một chi tiết nào trên gương mặt Quang Trung. Cô cảm thấy đau nhói trong lòng trước những diễn biến rõ rệt ở Quang Trung mà cô đã quá rõ. Không dám nghĩ Quang Trung yêu Vũ Dung sâu đậm, nhưng trước tình cảnh này Tâm Đan bắt buộc phải nghĩ như vậy. Ganh tỵ với chị thì Tâm Đan không bao giờ muốn, nhưng yêu Quang Trung và mong có chàng . "Phải làm như thế nào đây? Phải làm như

thể nào để Quang Trung hiểu được tình cảm của ta? Ta không thể đường đột tỏ bày. Ta càng không thể làm gì được khác là phải từ từ giành lấy lòng yêu thương nơi chàng". Tâm Đan ray rức cố nuốt cơn ghen nơi cổ, Tâm Đan mỉm cười, nụ cười héo hắt:

- Quang Trung! Anh đang buồn đó hả? Chị Vũ Dung tôi nay đi hội thảo rồi. Nếu thấy không tiện anh có thể về rồi ngày mai đến.. có lẽ là gặp .

Giọng hờn mát của Tâm Đan làm cho Quang Trung không yên. Chàng cố lấy lại bình thần, cười giả lả:

- Tâm Đan! Em có muốn đi dạo vài vòng trên đường phố Sài Gòn không? Vũ Dung đi như vậy em ở nhà chắc là buồn lắm. Anh có thể nhân cơ hội này đưa em đi uống nước .

Ánh mắt Tâm Đan vừa nghi ngờ vừa vui mừng. Cô không cần suy xét gì thêm nữa. Cô chỉ biết rằng thành ý của Quang Trung hợp với sự chờ đợi đã lâu của cô. Quên ngay cả cơn phiền muộn, Tâm Đan vui vẻ:

- Anh thật muốn đưa em đi dạo lắm sao? Vậy là em đã nghĩ oan cho anh rồi đó .

- Nghĩ oan gì vậy?

Tâm Đan mỉm cười thật duyên dáng rồi đứng lên nói:

- Em nghĩ rằng trong đáy mắt anh không bao giờ có em. Thật ra không phải vậy! Đợi em một chút nghe Quang Trung. Em phải thay đồ khác để đi với anh .

Quang Trung nhìn theo Tâm Đan thở dài. Trong lúc chờ đợi chàng lại đốt thuốc, nhả khói bay tản mạn. Và chàng tự nhủ:

"Tâm Đan! Anh biết làm sao cho em hiểu đây? Tình cảm của em, tình cảm của anh khó mà hòa chung một điệu. Anh không nấn tâm nói lên sự thật... Nhưng làm như vậy là anh dối em đó.. Em chỉ là một cô gái tội nghiệp.. Còn anh, anh thật sự là một Quang Trung chẳng có ra thể thống gì đâu"

Quang Trung cắt vội dòng suy nghĩ khi Tâm Đan xuất hiện. Cô không mỹ miều, thông minh bằng chị nhưng lại dễ thương và lém lỉnh. Trong chiếc váy

xanh có những chấm tròn màu trắng viền xanh. Tâm Đan trông dễ thương lạ .

Thấy bị nhìn dữ quá, Tâm Đan bụm miệng cười kêu lên:

- Bộ không hợp với em sao? Bộ váy này không làm cho em kỳ lạ khó coi lắm hả?

Quang Trung bật cười vang trước vẻ lo lắng ngây ngô của Tâm Đan. Anh chàng nheo mắt xoa tay:

- Không đâu! Dễ thương lắm. Nào, chúng mình đi .

Tâm Đan liếc nhìn đồng hồ rồi kéo tay Quang Trung đề nghị:

- Bây giờ là 7:00, đến 9:00 anh đưa em về nhà nghe. Khoảng 10:00 chị Vũ Dung sẽ về tới đó .

Quang Trung chớp mắt gật :

- Anh nghe rồi!

Tâm Đan bước theo Quang Trung ra ngoài khóa cửa lại .

Ngồi trên chiếc Win màu đỏ mới cáu cạnh của Quang Trung, Tâm Đan tíu tít đủ điều. Cô thật sự vui mừng quá đỗi. Bao mong đợi, ước mơ một mối tình duyên tuyệt với Quang Trung nay đã thành sự thật .

Đêm đó quay về, Tâm Đan cứ trần trọc mãi không làm sao ngủ được. Rón rén rời khỏi giường, Tâm Đan thoát ra khỏi phòng ghi nhật ký. Mới xa có một chút thôi mà sao nhớ nhung không chịu nổi. Nhớ nhất là nụ hôn trên trán thật ấm của chàng. (ông này đã không yêu con người ta mà còn hôn)

Nếu có thể hỏi tất cả các cô gái cùng cảnh trạng trên thế gian này thì Tâm Đan sẽ không ngần ngại hỏi ngay : "Khi bạn đã bắt đầu yêu người một cách say đắm thì có những trạng thái, cảm giác giống như tôi bây giờ không nhỉ?... nhớ nhung... khó ngủ... Dễ ghét thật!... nhưng mà... cũng đáng yêu ghê lắm..!" Tâm Đan cắn bút cười một mình .

Chợt có tiếng cười như pha lê vỡ của Vũ Dung từ trong phòng vọng ra,

khiến Tâm Đan cuống quít .

- Chết rồi! Bị bắt quả tang rồi.

Tâm Đan ôm chặt quyền nhật ký vào lòng đợi Vũ Dung xông ra để trêu ghẹo nhưng tuyệt nhiên không có. Cảm thấy lạ lùng, Tâm Đan nhẹ nhàng đứng lên, nhích từng bước, từng bước đến cửa phòng, vén màn nhìn vào .

Trên giường Vũ Dung vẫn say ngủ. Trong ánh sáng nhợt nhạt của ngọn đèn ngủ màu trắng, Tâm Đan thấy rõ nụ cười như còn vương vẩn trên gương mặt xinh đẹp của Vũ Dung. "Thì ra chị ấy ngủ mơ mà thôi". Thở phào nhẹ nhõm, Tâm Đan bước hẳn vào trong. Cô giấu quyền nhật ký vào chỗ cũ rồi nhẹ nhàng lên giường. Vũ Dung khẽ cựa cựa. Đôi mắt đẹp mấp mấp liên tục rồi thốt lên:

- Thế Vỹ... Thế Vỹ!

... Đan đưa tay chặn đứng nơi ngực rồi kéo mền trùm từ đầu đến chân. Không gian nửa đêm thật là yên tĩnh. Bên cạnh Tâm Đan, Vũ Dung lại thở dài đều đặn im lìm
Tâm Đan nằm im nghĩ ngợi và mỉm cười thích thú khi một tia sáng lóe lên trong đầu: Sáng nay, ta nhất quyết sẽ hỏi cung chị Vũ Dung.

- Cái gì? Đừng có xạo. Đừng có dóc. Em đặt điều giỏi thật đấy!
Vũ Dung la lên trong khi Tâm Đan cười ngất nghẻo. Quyết không chịu thua, Tâm Đan nuốt vội miếng bánh mì, giải bày:

- Rõ ràng là như vậy! Nửa đêm qua em đột ngột tỉnh giấc... Đang khó ngủ bỗng nghe tiếng chị cười... Sau đó một chút chị bắt đầu ú ớ rồi gọi "Thế Vỹ.. Thế Vỹ...!". Em nghe rõ ràng vậy mà chị bảo em đặt điều nói dóc à? Hỏi thiệt chị nha, chị nằm mơ thấy Thế Vỹ phải không?

Vũ Dung bán tín bán nghi nhìn Tâm Đan chăm chăm. "Thật hư như thế nào chưa rõ. Quái lạ! Có sao ta lại gọi tên Thế Vỹ trong mơ lại không nhớ một chút nào vậy? Tâm Đan nó không nói dối tức là thật rồi. Quê ơi là quê! Còn đường nào chối cãi nữa đây" .

Tâm Đan vừa nhai bánh mì vừa nói:

- Chị làm gì mà trầm tư sâu xa vậy? Gọi tên một người nào đó trong giấc mơ đâu phải là xấu đâu. Huống hồ chị đó là một người vừa đẹp trai vừa đáng để ý nữa...!

Vũ Dung đưa bánh mì lên miệng ngoạm lấy một miếng nhai bồm bồm, phì cười:

- Em hay quá nhỉ, biết rào đón cẩn thận. Tâm Đan à, em nghĩ sao cũng được, nhưng mà chị cũng muốn biết tại sao nửa đêm em khó ngủ vậy? Không phải là vô tình chứ?

Tâm Đan ngỡ như là ghen bánh mì. Rất may là miếng bánh mì đã trôi tuột xuống. Hớp một ngụm nước, Tâm Đan cười khúc khích đứng lên:

- "Nói gần nói xa chẳng qua nói thật", khi nào chị có đủ can đảm nói cho em nghe tình yêu của chị thì em mới nói cho chị nghe. Còn không thì thôi. Coi như mạnh ai nấy giấu.

Vũ Dung tròn mắt dừng ăn. Nuốt vội miếng bánh mì sau cùng, và uống một hớp nước, Vũ Dung đề nghị:

- Ê! Chị có cách này! Bây giờ chúng ta cùng la lên một lượt. Như vậy sẽ công bằng. Sẽ không còn ai thắc mắc nữa. Em nói người em thích, chị nói người chị thích. Móc ngoéo thề... phải nói thật .

Tâm Đan gật đầu đồng ý. Sau cái ngoéo tay cả hai cùng la lên. Tâm Đan thì kêu tên Quang Trung, còn Vũ Dung thì kêu tên Thế Vỹ. Hai chị em nhìn nhau rồi cùng phá lên cười. Vũ Dung tiết lộ cho Tâm Đan biết nàng đã đọc lén nhật ký của Tâm Đan viết cho Quang Trung từ lâu rồi. Chính điều này làm cho hai chị em rượt đuổi nhau om sòm.

NHỮNG MẢNH ĐỜI VỤNG DẠI

6.

Mùa đông đã bắt đầu.

Mấy hôm nay mưa mù xám xịt cứ như úp chụp trên đầu làm mọi người khó chịu.

Trời rất xấu. Cho nên, trong khu du lịch vắng người đi dạo.

Một con người nào đó bất kể cơn gió lạnh, bất kể cơn mưa phùn vừa thuê xong một chiếc xuồng nhỏ hình con thiên nga dưới hồ đã vội bước lên, dùng hết sức đạp ra giữa lòng hồ rồi dừng lại nơi đó.

Con người có ham muốn khác lạ ấy không ai khác hơn chính là Quang Trung

Với chàng, thời khắc trôi đi thật chậm. Vài cơn gió mạnh thổi qua làm con thiên nga lắc lư theo sức gió và sóng nước. Mưa vẫn rơi trên mái che giữa con thiên nga. Chiếc mũ che trên đầu Quang Trung quả là hẹp lắm, không làm sao che hết nổi những hạt mưa tạt xiên vào. Gió trên hồ càng lúc càng mạnh, Con thiên nga lại ngã nghiêng chao đảo. Trên bờ hồ trong quán nước đã xuất hiện những đôi mắt hiếu kỳ - Họ chỉ chỗ dòm ngó. Có người còn mỉm cười cho gã giữa hồ kia nếu đầu óc không bình thường thì cũng là do mắc bệnh tâm thần lâu năm.

Quang Trung im lìm trước mưa gió. Chàng không phản ứng gì trước những hạt mưa tạt vào mặt, không co rút lại khi cơn gió buốt lạnh thổi thẳng vào mặt chàng. Chàng không để tâm đến thời tiết, không cần gì cả. Chàng phó mặc, phó mặc. Bất kể những đôi mắt hiếu kỳ, bỏ qua những lời dè xiêm. Điều chàng cần là thời gian. Xin hãy chóng qua, chóng qua mau dùm. Còn mười lăm phút nữa mới đến ba giờ. Chàng cho rằng mình đã đợi cả một thế kỷ rồi mà ba giờ vẫn chưa đến.

Mưa gió thế này không biết nàng có đến không.

Kỷ niệm trên bãi biển Vũng Tàu, lúc là thượng khách của những người bạn sinh viên nhân ái. Quang Trung không thể nào quên được. Sự xuất hiện của Vũ Dung và dáng vẻ sôi nổi duyên dáng biết hướng dẫn câu chuyện của nàng đã làm cho cả đoàn người như thêm phần hào hứng, thích thú. Nàng có nụ cười tuyệt đẹp và dễ thương đến nỗi không ai không mê say nhìn ngắm. Chính Quang Trung lúc ấy đã nghe lòng xao động liên tục. Liếc nhìn đồng hồ Quang Trung thốt lên:

- Đã ba giờ rồi.

Ngước mắt nhìn một vòng quanh hồ, Quang Trung cho con thiên nga quay

trở lại. Chàng cặp sát con thiên nga vào bờ thì bóng cô gái cầm dù với dáng sốt ruột đã bước tới. Cả hai nhận ra nhau ngay. Quang Trung mỉm cười bước lên. Vũ Dung che dù bước nhanh tới:

- Quang Trung! Anh làm sao vậy, trời đang mưa gió mà .

Quang Trung nhìn Vũ Dung rồi xòe tay:

- Không sao đâu, anh chỉ có hứng thú một chút trong lúc chờ Dung.

Vũ Dung không cảm thấy hài lòng. Nàng hờn mát nói:

- Trời mưa gió thế này mà anh. Anh thật quá mức rồi đó nha. Chúng ta tìm chỗ trú chân đi.

- Được! Dung cứ đi trước.

Vũ Dung nhìn Quang Trung nhăn nhó:

- Làm ơn đi sát vào một chút. Dung thật không muốn anh dầm mưa lạnh đâu.

Quang Trung nghe lời đi sát cạnh Vũ Dung rồi đón lấy cán dù trên tay nàng. Một chút va chạm nhẹ giữa hai bờ vai cùng vô tình làm cho Quang Trung khổ sở. Đi bên cạnh Vũ Dung như vậy chỉ là giấc mơ đối với Trung mà thôi, bởi vì mộng rất đẹp nhưng vô cùng ngắn ngủi .

Không khí trong quán nước thật là ẩm cúng. Bước vào nơi đây không đầy ít phút Quang Trung đã nghe ẩm áp và dễ chịu trở lại. Ly cà phê bốc khói trước mặt quả là hấp dẫn. Quang Trung bóp nhẹ hai tay vào nhau rồi bung ly lên uống. Đối diện với Quang Trung, Vũ Dung đang ngồi trầm lặng. Nàng ngẩn ngơ nhìn ra cửa. Để vội chiếc tách xuống bàn, Quang Trung áp ứng gọi:

- Vũ Dung!

- Chỉ đó anh? À, nhìn anh đã hồng hào lại rồi đó.

Hơi mỉm cười, Vũ Dung nói tiếp:

- Quang Trung, nói thiệt nha. Anh có những cách cư xử thật là khác thường, thảo nào Tâm Đan cứ bảo với Dung hoài. Nó nói là... anh Quang Trung rất kỳ lạ.

Quang Trung giả vờ ngạc nhiên:

- Đến vậy cơ à?

- Hồng chừng anh còn hơn vậy nữa đó. Bỗng dưng trời mưa gió lại hẹn ra nơi này. Anh làm cho Dung có một cảm giác rất lạ... Lại có thêm chút hồi hộp nữa. Bây giờ anh có thể nói rồi chứ.

Quang Trung gật nhẹ đầu rồi lặng im. Vũ Dung chau mày vừa định nói thì Trung đã lên tiếng:

- Vũ Dung! Bao nhiêu ngày qua rồi.. Tính từ ngày đi tham quan Vũng Tàu đến nay anh.. anh rất là buồn khổ.

- Tại sao vậy? - Vũ Dung chớp mắt nhìn như xuyên thấu con người Quang Trung rồi hỏi tiếp:

- Có phải.. anh gặp chuyện gì khó xử phải không?

- Không phải.

- Vậy... tại sao anh buồn khổ?

- Tại... Vũ Dung đó.

"Không thể nào đâu" . Vũ Dung nghe sóng mũi mình nóng ran. Linh tính mách bảo sẽ có điều gì đó không ổn. "Tại Vũ Dung!" Chàng nói điều này có nghĩa gì chẳng lẽ... "Không!" Vũ Dung lắc mạnh đầu. Nàng cố chối bỏ hết những ý tưởng không mấy tốt đẹp. Quang Trung, anh không những kỳ lạ mà còn rắc rối quá nữa.

Cố làm ra vẻ bình thản, Vũ Dung phì cười:

- Thế nào hả? Anh định đùa giỡn em gì vậy? Hãy chỉnh hình lại đi. Là Tâm Đan mới đúng chứ. Con bé đó đã quấy rầy gì anh cho nên anh định mắng vốn chị nó chứ gì? Ai chứ Vũ Dung sẵn sàng vì bạn bè tiếp thu và răn dạy lại... em gái.

Quang Trung vẫn nhìn Vũ Dung với ánh mắt không đổi. Chàng khẳng định:

- Anh nói Vũ Dung chứ không hề nói Tâm Đan. Nếu nói Tâm Đan thì anh đã tìm cô ấy rồi.

Thu hết can đảm, Vũ Dung nhìn thẳng vào mắt anh:

- Nếu đã khẳng định như vậy thì anh nói đi... Tại sao vậy?

Quang Trung bỗng nghiêm mặt nói như một lời tuyên thệ:

- Vũ Dung! Trước hết anh xin em đừng cắt bỏ lời anh. Đã lâu lắm rồi, từ lúc mới gặp em, anh bỗng thấy rằng Vũ Dung có một ảnh hưởng lớn lao đến cuộc đời anh. Quả đúng như vậy! Em không ngừng cuốn hút anh. Anh lặng im say mê em, thích em và đã len lén nhìn em bằng đôi mắt mê đắm. Vũ Dung! Không cần biết đã muộn hay quá muộn, anh cũng phải nói thật lòng mình... Anh... anh yêu em. Lòng của anh đối với em chỉ có Thượng Đế mới biết được. Kiếp này hay đến kiếp sau nữa anh cũng vẫn không thay đổi. Hôm nay hay ngày mai...hay ngàn năm cũng vẫn như thế. Anh... anh chỉ biết có Vũ Dung mà thôi. Tình yêu của anh chỉ thật sự với Vũ Dung mà thôi. Chỉ tiếc rằng..

- Vũ Dung đã yêu Thế Vỹ chứ gì?

Nụ cười trên môi Vũ Dung chợt nhợt nhạt. Trời đang lạnh, không khí nơi đây không đủ ấm áp nhưng cơn giận bị xúc phạm đã làm cho máu trong huyết quản Vũ Dung như muốn sôi trào. Nàng cố dằn để không phải thét lên:

- Quang Trung! Anh hãy nói cho Vũ Dung được rõ. Anh có hiểu là tình yêu giữa Thế Vỹ và Vũ Dung không? Và anh có cho rằng buổi gặp gỡ lần này cùng lời thật lòng của anh là quá muộn không? Hãy nói đi.

Quang Trung nhắm nghiền đôi mắt rồi mở ra, vẻ buồn bã:

- Anh hiểu cả hai... Tình yêu... Và quá muộn

Bật cười như mếu, Vũ Dung rung rung nước mắt, giận dỗi:

- Đã biết người ta yêu nhau, biết là quá muộn thì anh nói để làm gì? Quang Trung! Anh vừa đáng ghét vừa hồ đồ. Anh nói như vậy là xúc phạm đến người khác. Còn Tâm Đan, nếu nghe được những lời này nó sẽ làm sao đây? Hiểu về người nó yếu làm sao đây hả? Trời ơi.. Tôi! Tôi không biết nói thế nào với anh nữa. Anh... anh nở đôi xù với tôi và Tâm Đan như vậy sao? Rõ ràng là anh yêu em gái tôi kia mà... Tại sao bây giờ?

Quang Trung lắc đầu phủ nhận:

- Chưa bao giờ anh có tình yêu với Tâm Đan. Anh trước sau như một vẫn xem cô ấy như một cô em gái nhỏ mà thôi.

Vũ Dung cười gằn:

- Vậy à? Hai ba tháng qua giữa tôi và Thế Vỹ tiến tới một chiều hướng tốt đẹp thì anh và Tâm Đan cũng sẽ duy trì như thế, bởi vì chúng ta không những là những bạn cùng đi chơi chung mà còn hiểu nhau rất rõ. Hóa ra, anh lại suy nghĩ đến một vấn đề đen tối khác. Dù có thật anh như vậy tôi cũng nhắc cho anh nhớ một điều: "Tôi không bao giờ bỏ Thế Vỹ để mà yêu anh đâu." Xét về tư cách chỉ có bấy nhiêu thôi anh đã không đủ rồi. Quang Trung! Tôi xin lỗi anh trước nếu có quá nặng lời.

Quang Trung ngẩng đầu lên đau xót. Lệ nàng rung rung nơi khóe mắt.

Chàng ôn tồn và có vẻ chịu đựng vì biết chắc cơn giận sẽ đến với Vũ Dung và sẽ trút lên mình:

- Vũ Dung! Anh xin lỗi em mới phải. Em có thể nghĩ về anh thế nào cũng được nhưng hãy tha lỗi cho anh. Vì từ nay anh sẽ không bao giờ trở lại với Tâm Đan nữa. Mấy tháng qua, anh lừa dối cô bé vô tư đó như vậy cũng đáng tội quá rồi. Nếu có phải quỳ gối trước Tâm Đan mà cô ấy đồng ý thì anh cũng sẽ làm. Chỉ sợ rằng...

Nước mắt ràn rụa trên má, Vũ Dung nói đều đều. Nhưng mỗi lời nói của nàng như một nhát dao bén ngọt cửa vào trái tim Quang Trung:

- Anh "chỉ tiếc rằng.. chỉ sợ rằng" nhưng tôi thì quá sợ anh rồi... Anh nói điều gì cũng có vẻ hiểu biết và cũng đúng cả, nhưng những cái đúng đó thật rất tàn nhẫn, anh có biết không? Tôi khóc không phải cho tôi mà cho Tâm Đan. Cho Tâm Đan anh nghe rõ chưa? Anh chưa từng đọc dù lấy một trang nhật ký "gửi Quang Trung" của nó, nên làm sao hiểu được mảnh tình nghệt ngã đầu đời mà nó vô tư đặt hết vào anh với một niềm tin vững chãi. Tôi có thể tha thứ cho anh về những câu nói vừa rồi nhưng sẽ không bao giờ tha thứ nếu anh đột ngột rời xa Tâm Đan và làm cho nó đau khổ.

Mặc cho Vũ Dung gằn như lòng lợn hẫng lên, Quang Trung vẫn điềm tĩnh và có lúc gằn như bất động. Ngay lúc này hãy mấy ngày qua rồi chàng chưa bao giờ lấy lại được sự bình thản trong tâm hồn. Tâm Đan bé nhỏ, Tâm Đan đáng yêu, nhưng trong mắt Quang Trung này vẫn như một cô bé. Còn Vũ

Dung - người con gái làm Trung xao xuyến, ray rức đau khổ. Người con gái mang tình yêu đến cho anh khiến anh cảm lạnh vì mặc cảm không xứng đáng, thua sút, thế mà anh vẫn yêu. Con tim bao giờ cũng có lý lẽ riêng của nó. Tóm lại đối với Tâm Đan, Quang Trung chỉ xem như một cô em gái.

- Vũ Dung! Buổi chiều nay lòng anh còn nhiều mưa gió hơn cả mưa gió ngoài trời kia nữa. Câu chuyện mà anh nói với em đã hết rồi, chúng ta cũng nên dừng lại. Anh chỉ muốn nói lên nỗi lòng của mình. Giống như một người vừa trút niềm tâm sự - không vui nhưng thấy nhẹ nhõm lắm. Anh không có ý nghĩ hay mơ ước em sẽ bỏ Thế Vỹ vì anh rất hiểu em. Em yêu Thế Vỹ đến thế. Cảm ơn những năm tháng làm bạn với em. Những ngày tháng đó làm anh sống rất thật với con người mình. Thật là vui khi trong cuộc sống ta làm được điều thánh thiện. Vũ Dung! Nhắc lại lời xét đoán của em đêm khiêu vũ hôm nào. "Anh có một chút gì gần như lãng tử, phiêu bạt thật là khó đoán quá". Thật ra em đoán rất đúng. Anh là loại người đó. Lãng tử, phiêu bạt, không định hướng. Không ai muốn mình vô gia đình nhưng biết làm sao hơn. Lê Quang Trung này đã từ cô nhi viện mà ra.

Vũ Dung tròn mắt kinh ngạc, nghẹn lời. Quang Trung cười héo hắt:

- Chính vì vậy mong em hiểu. Anh mãi im lìm vì không xứng đáng với em.

Vũ Dung buộc miệng:

- Tôi không muốn van anh nhưng anh phải hiểu. Tâm Đan sẽ khổ lắm. Tôi không dám chắc là nó chịu nổi cú sốc này.

Lại lắc đầu mỉm cười, Quang Trung bóp trán:

- Có thể Tâm Đan sẽ buồn khổ nhưng chỉ một thời gian ngắn sẽ phai... còn hơn.. phải khổ suốt đời.

- Quang Trung!

- Chỉ cần em hiểu anh là anh yên lòng lắm rồi. Nếu có gì hãy khuyên nhủ Tâm Đan nha Vũ Dung.

- Tất nhiên rồi, nhưng anh đi đâu?

Quang Trung lắc đầu:

- Vẫn ở Sài Gòn này, nhưng tuyệt đối không đến với mọi người nữa.

- Tại sao vậy? Tâm Đan và tình yêu của Tâm Đan không đủ sức thuyết phục anh dừng bước chân lãng tử lại sao?

Cười thật buồn, Quang Trung nói:

- Không giấu gì Vũ Dung. Tâm Đan đã an ủi tôi trong những lúc tôi bị hụt hẫng rất nhiều. Cô đem đến cho tôi niềm vui để che lấp nỗi buồn. Biết đâu tận sâu thẳm trong lòng, tôi đã yêu Tâm Đan rồi mà vẫn cố chối bỏ. Nói nhiều quá thành ra tham lam. Tại cái số tôi, tất cả... Gom lại chẳng được gì.

- Tôi không hiểu nổi anh.

- Còn một điều... mà mãi mãi tôi sẽ giấu mọi người. Chính điều đó đã cho tôi một câu cảnh cáo "không được kéo theo để họ cùng đau khổ." Tất cả

những gì muốn nói tôi đã nói hết rồi. Chúng ta về nhé.

Quang Trung gọi tính tiền rồi buồn bã đi cùng Vũ Dung ra khỏi quán.

Hai người chia tay trước cổng vào khu du lịch. Chiếc tải mang Vũ Dung rẽ về một hướng và chiếc xe đơn độc của Quang Trung cũng rẽ về một hướng khác.

Mưa vẫn rơi, gió mạnh vẫn thổi. Bầu trời vẫn không trong sáng. Lòng người tối tăm u uất...

Đó là một ngày đẹp trời trên bãi biển vắng khách. Những cơn mưa thất thường cũng không đến quấy rầy. Bên cạnh Tâm Đan buồn lặng, nước mắt còn đầm ướt hai má, Vũ Dung lặng thinh buồn bã hướng nhìn xa xăm ra biển. Nàng không còn lời lẽ để nói, không còn lời để khuyên nhủ Tâm Đan, để an ủi cô em bé nhỏ đang đau khổ đến tột cùng này.

Chính nàng đã bộc bạch cho Tâm Đan hiểu rằng Lê Quang Trung sẽ không trở lại nữa. Không sai! Cú sốc bẽ bàng này đã làm cho Tâm Đan đau đớn dữ dội. Cô gái chỉ khóc ròng... không la hét và cũng không hé môi than oán đến nửa lời. Cảnh trạng đau đớn này đã cho Vũ Dung một cảm giác ngả quì, đã làm cho nàng mất đi một chút nhuệ khí, mất đi một chút niềm tin về tình yêu. Nàng xót xa cho Tâm Đan và muốn chạy đi tìm Quang Trung để rửa xả cho hấn một trận.. nhưng Sài Gòn không phải nhỏ, biết Quang Trung ở đâu mà tìm bây giờ.

Tâm Đan đột ngột bỏ về Vũng Tàu và từ Vũng Tàu cô lại muốn trở về Cần Đức, vùng đất mà cha mẹ ruột của cô đang sinh sống, cũng là quê hương bên ngoài của Vũ Dung.

Không biết bao nhiêu lời năn nỉ... có cả nước mắt của bà Khả Nhu nữa, Tâm Đan mới chịu lưu lại Vũng Tàu. Bây giờ, cô lại trở lại săn sóc dì Nhu, ngày ngày làm bạn với rừng dương, với cát trắng, với biển. Nhưng Tâm Đan không còn là một cô gái ngây ngô, ngổ nghịch và hồn nhiên nữa. Chính Lê Quang Trung, chính tình yêu của Tâm Đan đối với chàng và nỗi tuyệt vọng đã cướp mất đi một Tâm Đan hồn nhiên, bé bỏng rồi.. giờ chỉ còn một Tâm Đan âu sầu rũ rượi hay buồn khi chiều xuống, hay khóc lúc nửa đêm. Không còn yêu hoa hồng; ghét cả ánh nắng mặt trời lúc bùng lên rực rỡ.

Thấy ngồi đã lâu, Vũ Dung hơi cục cựa. Nàng đã mấy lần liếc nhìn Tâm Đan nhưng Tâm Đan vẫn thần thờ, toàn thân bất động.

Vũ Dung nhìn cảnh trời nước rồi quay nhìn Tâm Đan, mở lời:

- Em à, nắng đã lên cao rồi. Mình đi chợ sớm rồi về sớm nha.

Tâm Đan tỉnh trí, lau vội nước mắt trên đôi má, buồn bã gật đầu:

- Phải rồi! Suýt chút nữa em quên. Trưa nay anh Thế Vỹ sẽ từ Sài Gòn ra Vũng Tàu này để diện kiến dì Nhu. Cuối cùng thì... chị và anh Thế Vỹ vừa xứng đôi vừa hạnh phúc.

Nắm tay kéo Tâm Đan bật dậy, Vũ Dung gượng cười:

- Tâm Đan à, em rất khéo trong việc bày biện tiệc tùng. Em giúp chị xem... chúng ta sẽ làm món gì để đãi khách đây?

Không nỡ làm cho Vũ Dung thất vọng, Tâm Đan chớp mắt suy nghĩ:

- Trước hết chị hãy nói xem.. vị hôn phu tương lai thích ăn món gì nhất.

- Cua rang muối.

Tâm Đan gượng cười nắm tay Vũ Dung bước nhanh ra khỏi bãi cát. Đi được một quãng xa, Tâm Đan đưa tay đón xe. Vũ Dung lạ lẫm nhìn em:

- Sao hả Tâm Đan?

- Chị thắc mắc cái gì?

- Thì... các món ăn đó?

- Ra chợ sẽ tính. Lên xe mau đi.

Ngồi im trên xe, Vũ Dung bật cười:

- Nếu để chú Thạch đưa đi chúng ta sẽ không có một buổi sáng tự do thế này. Vừa được ngắm biển lúc mặt trời lên, vừa được tự do chọn lựa phương tiện. Đi như vậy thấy có giống lúc ở Sài Gòn không? Chúng ta đi thường lắm.

"Sài Gòn"? Tâm Đan thoáng buồn. Nàng không muốn nhớ cũng không muốn lặp lại. Sài Gòn có Quang Trung. Tất nhiên Sài Gòn gợi lên nỗi đau của nàng. Chớp mắt xua vội những ý nghĩ tưởng trôi nổi, Tâm Đan quay sang Vũ Dung nói:

- Tại sao mỗi lúc đi Nhu đề nghị mua xe "cúp" cho chị mang vào Sài Gòn để thuận tiện trong việc đến trường chị đều từ chối vậy? Chị không thích hay là...

- Hay là sợ tốn tiền phải không?

Vũ Dung chặn ngang lời Tâm Đan rồi bật cười:

- Không đúng cả hai.. thật ra chị sợ thì đúng hơn. Sài Gòn xe cộ ồn ào, tai nạn dễ xảy ra lắm. Ổn quá đi thôi.

- Hóa ra... chị nhát như thỏ đế vậy chị sợ "chết yếu" à?

- Tất nhiên, tất nhiên... Nhát là lúc này. Tình yêu... và cuộc đời thật là tươi đẹp. Mạng sống càng quý giá và càng đáng bảo trọng hơn.

Tâm Đan cup mắt xuống và đột ngột im lặng. Thấy rất rõ, Vũ Dung biết rằng mình đã vô tình làm cho em gái buồn. Tình yêu! Cũng là tình yêu nhưng kẻ buồn người vui. Thấy Đan quá tội nghiệp, Vũ Dung an ủi:

- Có phải do chị không?

- Đừng bận tâm! Em không sao đâu. Không thể buồn hoài.

Chợ đã ở trước mắt. Chiếc xe vừa dừng lại, Tâm Đan đã kéo tuột Vũ Dung xuống. Trả tiền xe xong, cô gái nhướng mắt nói:

- Đi biển thì ăn đặc sản miền biển. Em sẽ giúp chị chọn món ăn, tất nhiên sẽ không thiếu món cua rang muối đâu. Chúng ta vào trong đi!

Thấy Tâm Đan có vẻ vui, Vũ Dung an lòng hơn. Nàng mỉm cười gật đầu rồi nắm tay em cùng đi vào chợ. Thoáng chốc cả hai mất hút trong dòng người.

NHỮNG MẢNH ĐỜI VỤNG DẠI

7.

Đây là lần thứ hai trong suốt bao tháng qua Hà Thế Vỹ mới trở lại Vũng Tàu. Cách Sài Gòn không xa, chiếc xe du lịch này sẽ giúp chàng đi nhanh chóng, nhưng mà... Vũ Dung thì không bao giờ cho chàng điều kiện, cho anh chàng cơ hội để cùng về. Nàng rắn đe gặt gao quá, bắt buộc kẻ "nô lệ tình yêu" phải phục tùng "nghiêm lệnh". Cuối cùng, sau lần đến diện kiến ông giám đốc Hà Phát, Vũ Dung đã chịu nhượng bộ. Nàng đã chính thức mở một con đường cho Thế Vỹ đến cầu hôn. Nếu bà Khả Nhu hoàn toàn chấp thuận thì hai tháng nữa lúc Vũ Dung ra trường, họ sẽ làm lễ cưới. Chiếc xe du lịch của Thế Vỹ đã vào đến sân rộng. Được chú Thạch thông báo, Vũ Dung ra đón người yêu trước hiên. Thế Vỹ vừa ra khỏi xe thì Vũ Dung đến như cơn gió nhẹ.

- Thế Vỹ! Anh nhớ đường vào đây hay quá há!.. Em đang chờ anh.

- Vậy à?

Khều nhẹ lên cánh mũi xinh xinh của Vũ Dung, Thế Vỹ cười rất đẹp:

- Nhưng mà... anh không có đến trễ đâu nha. Vũ Dung à! Em ôm hộ anh gói quà này.

Vũ Dung đón lấy gói quà được bao kín, thắc mắc:

- Của ai vậy?

- Của anh tặng cho vợ sắp cưới đó.

- Quỉ anh nà!

Vũ Dung đỏ mặt nũng nịu. Nhìn gói quà trên tay Thế Vỹ, Vũ Dung không ngăn được tò mò:

- Là cả cha anh gửi tặng mẹ em.

Vũ Dung khẽ reo:

- Mẹ cũng có quà nữa à? Cha của anh thật là tốt. Chúng mình vào đi! À quên, anh lái xe có mệt lắm không?

Được người yêu quan tâm, Thế Vỹ phì cười:

- Cám ơn em, chỉ một câu của em thôi anh đã khỏe lên gấp bội rồi. Vũ Dung! Tâm Đan bình thường chứ?

- Nó vẫn còn buồn lắm. Để khi khách em sẽ nói cho anh hiểu. Nhìn Tâm Đan em thật là áy náy.

Thế Vỹ gật đầu:

- Anh hiểu! Thật là tội nghiệp phải không?

Vũ Dung không đáp, chỉ chớp mắt đồng tình. Cả hai qua khỏi khung cửa

hình bán nguyệt.

Bên trong bà Khả Nhu đang ngồi trên ghế rộng. Nét đẹp không phai, rực rỡ và quý phái, điềm tĩnh và trang nghiêm. Nghe có tiếng bước chân, bà vẫn không lay động, đôi mắt mở to vô hồn.

Dắt Thế Vỹ đến gần, Vũ Dung nắm tay mẹ áp úng:

- Mẹ! .. Con ... con đã dắt anh Thế Vỹ vào đây để chào hỏi mẹ đó.

Thế Vỹ bắt chước Vũ Dung đặt gói quà lên bàn rồi đến vòng tay lễ phép:

- Dạ, chào bác !

Thoáng động đây, bà Khả Nhu mỉm cười:

- Chào cháu! Ta đã nghe Vũ Dung nói cả rồi. Trai anh hùng thì thường hay gặp gái thuyền duyên. Cũng nhờ những việc làm từ thiện mới có nhân duyên này... Ta dù không thấy nhưng cũng tin là tốt đẹp mà. Tự nhiên ngồi đi nha!

- Dạ! Cảm ơn bác!

- Vũ Dung!

Đang mãi mê nhìn người yêu, nghe mẹ gọi Vũ Dung bối rối:

- Dạ... mẹ! Con đây!

- Hãy ngồi xuống.

- Dạ con ngồi rồi!

- Con hãy tả một cách chân thật về diện mạo bên ngoài của Thế Vỹ cho mẹ nghe được không? mẹ không thấy được nên muốn hình dung...

Nhận được cái gật đầu đồng tình rất mạnh của Thế Vỹ, Vũ Dung nói vội vàng:

- Dạ được! Hà Thế Vỹ cao khoảng một mét bảy mươi nè, da vàng, tóc đen, người khỏe mạnh, không mập, gương mặt chữ điền với mắt sáng, mũi cao... hoàn toàn không có khuyết tật gì... Quần áo hôm nay anh ấy mặc rất là trang nhã.

Bà Khả Nhu khoát tay có vẻ hài lòng:

- Thôi được rồi!

Thế Vỹ chỉ chờ có bấy nhiêu là vào việc ngay:

- Thưa bác! Lễ ra cha của con cũng sẽ cùng đi nhưng vì công ty quá bận rộn.. trước khi đi, cha con có gởi cho bác một món quà nhỏ. Mong bác nhận.

Bà Khả Nhu lắc đầu nhẹ nhẹ:

- Quà cáp làm gì? Ta hiểu được phần nào thành ý của cha con rồi. Vấn đề ở đây là con và Vũ Dung đã yêu nhau thật lòng tính đến chuyện keo sơn gắn bó... Ta đâu có lý gì để mà không chịu, ngược lại còn rất vui vì ta nghĩ con là một người tốt đó Thế Vỹ à.

- Cảm ơn bác đã quá khen! Nếu được tin này ba con sẽ vui lắm. Ông nhất định sẽ tổ chức lễ hỏi ngay rồi đợi đến Vũ Dung ra trường sẽ làm đám cưới.

Bà Khả Nhu gật đầu:

- Sao cũng tốt cả! Ta bắt đầu sợ già đi mà chưa có cháu ẵm bồng rồi đó.

Vũ Dung bùm kín mặt kêu lên nũng nịu:

- Mẹ!

Bà Khả Nhu lần tay nắm lấy bàn tay con gái, bật cười:

- Sao? Mắc cỡ à? Nếu mẹ được trông thấy con lúc này thì hay quá nhỉ. Ít ra mẹ khỏi tưởng tượng đôi gò má con đỏ bừng như thế nào và mắt con óng ánh hạnh phúc ra sao? À! Thế Vỹ, tại sao ta không nghe con nhắc đến mẹ vậy?

Thế Vỹ đan kín hai bàn tay vào nhau, mắt hướng thẳng nhìn bà Nhu:

- Mẹ con đã qua đời từ lâu rồi bác ạ. Từ lúc bắt đầu lớn lên con đã thấy con sống với ba rồi.

- Vậy à? Con mất mẹ còn Vũ Dung thì mất cha.

Ngỡ mẹ buồn, Vũ Dung lên tiếng:

- Mẹ đừng có buồn trong ngày vui của con nha, con sẽ giận đó.

Kéo sát con gái vào lòng, bà Khả Nhu mỉm cười.

- Không buồn, không buồn đâu. Mẹ vốn sống vì con đó mà Vũ Dung.

- Thế Vỹ à! Cha của con... có tục huyền không vậy?

- Dạ không! Đôi lần vì thương ba cô quạnh con cũng có nói đến điều đó, nhưng ba con bảo rằng chỉ cần có con là ba hạnh phúc nhất trên đời rồi.

Có một chút xúc cảm len nhẹ vào lòng bà Khả Nhu, bà buột miệng:

- Con có một người cha rất tốt đó. Ta chỉ mới nghe qua đã thấy mến nể. Cha con tên gì nhỉ?

- Dạ... Hà Phát.

- Hà Phát?

Bà Khả Nhu lặp lại, gần như thét lên. Không lẽ nào? Không thể nào! Toàn thân bà như bị dao động dữ dội lên nhưng bà vẫn cố kềm chế. Vũ Dung nhìn mẹ chăm chăm rồi hỏi:

- Bộ mẹ có quen bác Hà Phát sao?

Bà Khả Nhu xua tay:

- Không quen, không quen! Cái tên nghe rất hay... rất là hay...

- Thế Vỹ... cha của con có gương mặt có giống con không hả?

Thế Vỹ nhướn mắt nhìn Vũ Dung rồi mỉm cười nói tiếp:

- Cha của con nhìn rất phúc hậu, cuồi chân mày trái có một nốt ruồi. Cha con vẫn bảo rằng nốt ruồi biểu hiện tình cảm lận đận.

Sắc mặt bà Khả Nhu nhợt nhạt. Thần trí bà như tiêu tan qua từng chữ từng lời của Thế Vỹ. "Nốt ruồi!" Tên có thể làm lẫn được nhưng nốt ruồi thì không! Thì không đâu! Tại sao vậy? Tại sao đã lưu lạc ngỡ như cùng trời cuối đất rồi mà vẫn phải gặp lại hần vậy? Hà Phát! Hà Phát! Suốt cuộc đời tôi, tôi thù hận hai tiếng "Hà Phát".

Bà Khả Nhu cố kềm con run rẩy. Cả thân người bà muốn lạnh như băng.

Thấy mẹ đột ngột khác thường Vũ Dung lo lắng:

- Mẹ! Mẹ sao vậy?

- Gọi Tâm Đan cho mẹ, gọi ngay Tâm Đan cho mẹ.

Vũ Dung réo gọi Tâm Đan âm ỉ. Cô gái xuất hiện ngay bên cạnh bà Khả Nhu. Bà thì thào nắm tay Tâm Đan:

- Ta không khỏe lắm! Hãy đưa ta vào phòng rồi đưa Thế Vỹ dùng cơm trưa. Chiều nay Vũ Dung đừng về Sài gòn nha con. Hãy để cho Thế Vỹ ra về còn con hãy ở lại với mẹ một đêm nữa. Mẹ vào nghỉ nha!

Tâm Đan dìu bà Khả Nhu đi khuất. Vũ Dung chẳng hiểu vì sao bà mẹ lại khó hiểu đến như vậy. Muốn cho cuộc vui không trở thành buồn tẻ, Vũ Dung đành phải gượng gạo cười nói cho Thế Vỹ yên lòng mà trong lòng nàng cứ thấp thỏm lo âu... không hiểu chuyện gì sẽ đến?

Buổi tối trong căn phòng bà Khả Nhu không khí thật nặng nề khó thở. Trên giường, bà Khả Nhu im lìm, vẻ mặt hốc hác lạnh băng. Bà ngồi bất động như một pho tượng đá.

Xéo ở góc phòng, trên chiếc ghế sofa rộng, Vũ Dung chết đuối bàng hoàng. Hai mắt nàng mở to ráo hoảnh. Lời nói của mẹ, lời nói của mẹ còn đáng sợ, đáng kinh khủng hơn cả những tiếng sét nổ kinh thiên động địa những lúc trời giận dữ.

Tại sao vậy? Tại sao mẹ một mực buộc nàng phải xa Hà Thế Vỹ? Tại sao mẹ lại biến đổi một cách đột ngột và khó hiểu đến như vậy?

Vũ Dung nghe tan nát cả cõi lòng. Nàng đau đớn như đang bị ai xéo da lóc thịt. Đau đớn như ai đang từng lúc, từng lúc bóp nghẹn con tim nàng. Nước mắt giờ này đau mất cả rồi, sao không chảy, sao không chảy ra để cuốn trôi bới phiền não?

Không khí càng lúc càng căng thẳng, thời gian nhích đi chậm chạp. Vũ Dung ngẩng nhìn mẹ nát lòng:

- Mẹ à! Mẹ biết rằng con yêu anh Hà Thế Vỹ kia mà. Tình yêu của con đã sâu đậm đến nỗi không thể thiếu nhau trong đời, phải xa cách, phải cắt đứt tình yêu làm một điều đau đớn cho con lắm... còn hơn là sinh ly tử biệt nữa đó mẹ à.

Vẫn một thái độ nghiêm khắc, bà Khả Nhu giận dữ buông lời:

- Nếu con không nghe lời mẹ thì có lẽ mẹ phải từ con.

- Mẹ!

Vũ Dung hốt hoảng kêu lên rồi ôm chặt lấy đầu khổ đau bất lực: "Mẹ ơi! làm sao con có thể sống thiếu người mẹ mà con yêu thương nhất trong đời mình". Vũ Dung cắn chặt răng để đừng bật thành tiếng khóc. Bà Khả Nhu lại gằn giọng nói:

- Ta có một mối hận đến tận xương tủy với người đàn ông tên Hà Phát đó. Ta đã thề với lòng, đã nguyện với lòng mình rằng suốt cuộc đời còn lại sẽ

không đội trời chung với hắn, ông trời cũng thật là oái ăm, cũng thật là nhân tâm khi sắp đặt mối nhân duyên của con và Thế Vỹ - con trai của hắn. Ta không muốn thù ghét Thế Vỹ vì cậu ấy không có tội nhưng ta muốn con cắt đứt tình cảm của nó. Không được là vợ nó, càng không thể về làm con dâu của tên Hà Phát kia.

Vũ Dung thấy mẹ giận dữ mà đau xé lòng. Mẹ đã sinh ra nàng, đã cho nàng hình hài xinh đẹp, đã nuôi nấng nàng lớn lên bằng đôi mắt mù lòa đáng thương thì bây giờ.. Mẹ bảo sao nàng phải nghe vậy. Nàng có thể hy sinh tất cả vì mẹ, vì đáng sanh thành duy nhất còn lại của cuộc đời nàng.

Nhưng không vì thế mà Vũ Dung im lặng. Nàng nhìn mẹ nài nỉ:

- Hà Phát! Trên thế gian này có biết bao nhiêu người tên Hà Phát hở mẹ?

- Nhưng ta không lầm! Ta khẳng định ta không lầm.

Bà Khả nhu cương quyết gần từng tiếng một, rồi cười xót xa:

- Hai tiếng "Hà Phát" từ lúc ta còn trẻ đã in đậm vào tim óc ta, đã biến thành một thứ thù hận trong lòng ta. Ta có thể nghi vấn, có thể nghi ngờ lúc mà Thế Vỹ nói ra cha của nó tên là Hà Phát, nhưng tuyệt nhiên ta không thể làm được với nốt ruồi ở cuối đuôi chân mày phải. Không phải ai cũng có nốt ruồi như vậy.

Bà Khả Nhu ngừng nói, cất tiếng cười gần đến mức ghê rợn:

- Con thắc mắc lắm phải không? Và không chừng con cho là tâm thần ta không ổn nữa. Được! Vũ Dung - mẹ nói đây. Mẹ nói đây! Khả Nhu và Hà Phát khi xưa là hai người yêu nhau, yêu đến quên cả trời đất, yêu quên cả cha mẹ. Nghe lời dụ dỗ ngọt bùi của hắn, mẹ đã bỏ cha bỏ mẹ theo hắn ra đi và hắn đã nhẫn tâm bỏ mẹ bơ vơ nơi xứ lạ... với biết bao nỗi đoạn trường. Mỗi lần nhắc đến mẹ đều cảm hận lắm. Nếu giết người không phải đền mạng có lẽ mẹ đã giết chết hắn rồi.

Vũ Dung kinh ngạc quá đổi. Chuyện của mẹ làm cho nàng nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng khác. Trợn mắt nhìn mẹ, Vũ Dung lao đến phủ phục ôm lấy chân bà:

- Hãy nói rõ cho con hiểu có phải mẹ định nói là... con và Thế Vỹ.. hai người cùng là... một cha.. có phải vậy không?

Bà Khả Nhu nghiêng chặt răng, bật thẳng người rít lên:

- Không phải! Không phải cùng chung huyết thống gì cả. Con có một người cha hẳn hoi. Một người cha tốt, một người cha tốt nhất trên thế gian này, chỉ tiếc rằng ông ấy lại qua đời quá sớm.

Bà xúc động, quờ quạng ôm chặt Vũ Dung vào lòng. Mặc cho Vũ Dung khóc, mặc cho cõi lòng tan nát, bà vẫn cứng cỏi. Vài giây trôi qua trong tiếng nấc nghẹn ngào, bà Khả Nhu ôn hòa nói:

- Vũ Dung! Trước khi mẹ kể rõ sự tình, trước khi kể rõ những uẩn khúc mà con chưa từng biết đến... Mẹ muốn con hãy hứa... không cam lòng làm vợ

của Thế Vỹ nữa. Mẹ không muốn... con về làm dâu... của kẻ mẹ thù.
Vũ Dung nhắm nghiền mắt cho nước mắt tuôn tràn như mưa rồi gạt đầu xót xa:

- Vâng! Con hứa với mẹ. Sẽ giã từ Thế Vỹ - Sẽ không cam lòng làm vợ... sẽ quên tất cả, quên tất cả.

Cổ nuột con uất nghẹn, bà Khả Nhu mỉm cười qua nước mắt:

- Hãy đỡ mẹ đến ghế đi Vũ Dung.

Vũ Dung đứng lên dìu mẹ đến ngồi lên ghế rộng, chạm những giọt nước mắt cho mẹ, Vũ Dung nghẹn ngào:

- Con sẵn sàng nghe đây, mẹ hãy kể đi, hãy tâm sự với con đi.

Kéo thêm một chiếc ghế nữa đến gần mẹ, Vũ Dung ngồi xuống ủ rũ. Bà Khả Nhu lộ rõ những xúc cảm trên gương mặt. Đôi mắt của bà mở to đầy nước mắt. Bà đang trôi lạc về những dĩ vãng năm nào. Mấp máy đôi môi mấy lần, bà Khả Nhu mới mở lời được:

- Năm ấy, mẹ còn rất trẻ. Có lẽ cũng giống như con bây giờ. Mẹ hồn nhiên trẻ trung, vô tư và phá phách đến dễ sợ. Ông bà ngoại con có ba người con gái, không có một mụn con trai nào... Chính vì vậy mà hai người kén rể rất là kỹ càng. Mẹ là chị lớn, mẹ của Tâm Đan rồi đến dì út của con. Thi rớt đại học, mẹ chán nản vô cùng. May là mẹ còn biết được nghề làm bánh. Ngay sau đó mẹ mở lớp dạy làm bánh. Loại bánh sinh nhật, cưới hỏi... lúc ấy đã làm cho mẹ nổi tiếng vì dạy khéo và làm bánh ngon. Tự lúc nào mẹ cũng không còn nhớ, cứ mỗi sáng thức dậy, khi thì bà ngoại của con, khi thì mẹ của Tâm Đan, khi thì chính tay mẹ đều lượm được một bó hoa hồng đỏ thắm ở trước cửa. Mỗi bó hồng đều có một mảnh giấy màu xanh nho nhỏ rất đẹp với dòng chữ "Gửi Khả Nhu". Ông bà ngoại thì răn đe mẹ, còn mấy dì con thì trêu chọc mẹ. Mẹ không biết lấy gì để giải thích đây, bởi vì chính mẹ cũng không biết chủ nhân của những bó hoa hồng mỗi sáng là ai. Thế rồi mẹ cũng biết được con người đó. Anh ta chính là cháu họ của một người láng giềng. Đẹp trai, khỏe mạnh, phong nhã và lối tỏ tình khéo léo đáng yêu đã thật sự cho mẹ niềm rung động. Khi đã yêu rồi thì cho dù anh ta là người trên trời rơi xuống hay dưới đất chui lên mẹ cũng yêu và còn yêu say đắm nữa. Ngày tháng trôi đi tình yêu thấm đượm say nồng. Mẹ đã dẹt nên không biết bao nhiêu hoa gắm trong mộng. Để rồi... Một ngày kia.... chuyện quá khứ bồng bồng sống lại trong bà Khả Nhu. Và qua lời kể của mẹ Vũ Dung dần dần hình dung ra cả một thời con gái của mẹ nàng...

NHỮNG MẢNH ĐỜI VỤNG DẠI

8.

Ngôi nhà ba gian ngói đỏ rực dưới nắng mặt trời công rào với giàn hoa bông giấy màu trắng màu hồng xen lẫn trông rất đẹp. Một khoảng sân rộng bày đầy các loại hoa kiểng.

Ngôi nhà hiện rõ vẻ cổ xưa cũ kỹ. Chủ nhân của ngôi nhà này là đôi vợ chồng nổi tiếng với nho phong lễ giáo, chỉ thích "thủ cựu bài tân".

Hôm nay vì phải mua nguyên liệu làm bánh nên Khả Nhu đi chợ sớm. Và về đến nhà, Khả Nhu đã được cha mẹ cùng chờ đón ở phòng khách. Trông thấy con, bà Trầm mỉm cười:

- Ba và mẹ đợi con đã lâu rồi đó. Con đi dẹp đồ rồi quay trở lên đây nha Khả Nhu.

- Dạ !

Khả Nhu làm đúng như lời mẹ dặn. Dẹp đồ xong, Nhu quay trở lên phòng khách ngồi khép nép xuống ghế. Trước mặt của cha mấy chị em Nhu không ai không khép nép đoan trang, chờ đợi điều gì.

Bà Trầm nhìn con gái mỉm cười khích lệ rồi quay sang chồng:

- Khả Nhu... nó đang chờ ông nói kìa. Có nói thì hãy nói nhanh lên đi.

Khả Nhu nhìn thái độ ung dung của cha mà không khỏi sốt ruột. Tính ông bình thản, dốt thuốc rồi mới ngẩng đầu lên nhìn vợ con với dáng vẻ trịnh trọng. Bà Trầm dường như có điều phẫn khởi nên mỉm cười liên tục.

Khả Nhu không còn nén được sự chờ đợi, liền hỏi:

- Thưa cha, cho gọi con có chuyện gì vậy?

- Đừng có nôn nóng, Khả Nhu! Cha mẹ cho gọi con để cùng bàn tính về vấn đề hôn nhân đó.

Ông Tính vừa dứt lời thì Khả Nhu đã hoảng hốt kêu lên:

- Hôn nhân à? Cha mẹ ơi ! Con... con chưa có thích đâu.

Ông Tính nhả khói thuốc, phì cười:

- Không hay thích cũng vậy thôi. Con gái nào lớn cũng phải có chồng cả... con tránh được sao?

Khả Nhu nhăn nhó xen vào cắt lời cha:

- Nhưng mà... cha à! Hôn nhân là chuyện hệ trọng, xin hãy để cho con từ từ lựa chọn và quyết định nha.

Ông Tính đổi giọng cáu gắt:

- Có chuyện đó nữa sao? Xưa nay cha chưa bao giờ cho phép các con ra ngoài giao du bè bạn. Cha chỉ muốn con cái phải vâng lời, đặt đâu ngồi đó.

Những chỗ mà cha mẹ lựa chọn hứa hôn đều là những chỗ giàu sang đẳng hoàng, bảo đảm một hạnh phúc lâu dài. Con rõ chưa hả? Định cãi lời của cha, đòi quyền hành này nọ đó à?

Cố nén tiếng thở dài bối rối, Khả Nhu xua tay:

- Ý con không phải vậy, không phải là cãi lời cha mẹ. Con chỉ muốn nói rằng...

Ông Tính nhìn chằm chằm con gái, rồi lắc đầu quầy quậy bảo với vợ:

- Bà nói rõ cho nó hiểu đi.

Bà Trầm sợ không khí căng thẳng nên mỉm cười gật đầu:

- Tôi sẽ nói... tôi sẽ nói ! Chưa chi ông định nổi nóng đó hả? Khả Nhu à !

Con gái lớn rồi cũng phải điềm tĩnh một chút, để mẹ nói rõ ràng cho con hiểu... Ông bà Đại chủ sạp vải lớn nhất ở chợ ngoài có ý muốn cưới con cho con trai của họ... Chỗ đẳng hoàng lại lễ nghĩa cho nên ba con đã ưng thuận rồi. Họ sẽ chọn ngày tốt sang trà rượu đó. Khả Nhu ! Con mà về làm vợ, làm dâu ở gia đình giàu sang đó là phước đức ba đời... Sẽ có khối người ghen ghét đó nha !

Bà Trầm vừa nói vừa dắc ý nhìn chồng. Ông Tính gật đầu lên tiếng:

- Ông bà xưa có nói "thân con gái mười hai bến nước - trong nhờ đục chịu".

Con hôm nay đã gặp phải bến trong rồi đó, con gái à, cha nghĩ rằng con phải cảm ơn trời đất đã không xô con vào bến đục.

Khả Nhu chết lặng không hé môi nói được nửa lời. "Bến trong - bến đục", lại còn phải cảm ơn trời đất nữa. Tại sao lại phải cảm ơn khi con tim đang chết đi từng lúc đây? Khốn khổ thì có chứ trong lành gì?

Thấy Khả Nhu cứ gục đầu im lặng, ông Tính nhìn vợ rồi chồm đến sát Khả Nhu hỏi:

- Con không vui sao?

Cố giữ vẻ bình thản, cố giữ cho nước mắt đừng rơi, Khả Nhu ngẩng lên nhìn cha:

- Ông bà Đại đến đây bao giờ vậy hở cha?

Bà Trầm nhanh miệng xen vào:

- Đến vào tối qua, lúc con vừa ra khỏi nhà.

Đúng rồi ! Tối qua nàng đã kiếm cơ ra ngoài để đi xem phim với Hà Phát.

Thì ra lúc mà nàng đang vui vẻ với người tình, cùng dệt mộng mơ với người tình thì ở nhà chuyện hôn nhân của nàng đã được định đoạt với một người khác. Khả Nhu căm phẫn đến độ muốn la hét lên rồi lao ngay ra khỏi nhà tìm đến với Hà Phát, để kể sự tình, để cùng nhau xẻ chia những điều đau khổ. - "Hà PHÁT ! Em chưa bao giờ nghĩ rằng tình yêu của chúng ta sẽ đến lúc trắc trở, sẽ gặp điều không may mắn. Vậy mà bây giờ...". Nước mắt của Khả Nhu tuôn dầm dề, ông Tính đập tay lên thành ghế thét lên khi nhìn thấy nước mắt Khả Nhu thì nhau tuôn chảy:

- Khả Nhu ! Tại sao con khóc? Con tính gì nữa đây? Cha mẹ có làm chi thiệt thòi cho con không mà định trả hiếu kiểu đó hả?

Bà Trầm giựt tay chồng bảo khẽ:

- Từ từ một chút có được không ông! Cứ là hét om sòm hà.. Thiên hạ cười cho đó.

Ông Tính vẫn còn giận dữ:

- Tôi chỉ muốn biết: tại sao nó im mồm không nói một câu rồi lại khóc? Như vậy nghĩa là sao?

Khả Nhu chùi nhanh nước mắt trên má rồi ngẩng nhìn cha. Mắt nàng ánh lên một sắc thái lạ lùng:

- Thưa cha! Xin cha bớt giận. Con có thể lấy con trai ông Đại nếu như cha mẹ nhất định như thế.

Bà Trầm mừng rỡ:

- Vậy thì tốt rồi !

Ông Tính ngả người ra ghế thở phào một tiếng.

Khả Nhu im lặng một lúc mới tiếp lời:

- Thưa cha ! Con xin hỏi cha một điều thôi. Cha đã từng biết qua hậu quả của việc kết hôn với người mình không yêu chưa?

Ông Tính trợn tròn mắt, chột ngồi sống lưng lên:

- Con nói cái gì?

- Con muốn nói là... nếu phải lấy một người không yêu, con sẽ phải đau khổ lắm. Còn chưa nói đến lúc về chung sống có được hạnh phúc hay không nữa. Những cuộc hôn nhân theo kiểu này thường có những kết quả không tốt đẹp lắm đâu.. Con xin cha mẹ hãy nghĩ lại.

- Câm miệng!

Ông Tính quát, cơn giận của ông thật khó mà kiềm chế lại được nữa. Ông nhìn Khả Nhu rồi quay nhìn vợ kêu lên:

- Hồ đồ, hồ đồ quá sức rồi! Còn dám bảo ta nghĩ lại nữa à! Nói cho biết, ta đã quyết định rồi. Ta đã tìm chỗ đặt để cho con rồi, đừng hòng cãi lại. Nếu muốn là một đứa con ngoan trong gia đình, một đứa con yêu mến của cha mẹ thì phải ngoan ngoãn vâng lời. Ta biết rằng "cá không ăn muối cá ươn", nên ta không dễ dàng để cho con cãi lại ta đâu.

Khả Nhu cắn chặt răng mà nước mắt đầm đìa, nàng không làm sao kiềm lòng được nữa, nên Khả Nhu đứng vụt dậy:

- Vâng! Con sẽ lấy con trai ông Đại - Con nhất định làm vợ người con trai của ông bà Đại... Cho cha mẹ vui lòng... bởi vì... con luôn luôn là một đứa con ngoan mà!

Nói xong, Khả Nhu chạy ào về phòng riêng, đóng cửa lại. Gian phòng khách bỗng trầm hẳn xuống. Bà Trầm sốt ruột định chạy theo con gái thì ông Tính cản lại, ông rời khỏi ghế, chấp hai tay sau lưng bước qua bước lại nói khẽ:

- Bà yên lòng đi ! Khả Nhu nó sẽ không có sao đâu. Từ khi có loài người không ai tránh khỏi sự phiền não của tình cảm. Tôi muốn nó tốt, bà có nghĩ vậy không?

Bà Trâm ngồi im, đôi mắt hơi ướt:

- Tôi nghĩ vậy, tôi cũng nghĩ như vậy, mà... nhưng mà... chắc là nó đã yêu ai rồi.

Ông Tính quay phắt lại, dứt khoát:

- Vậy thì càng nên gả sớm.

Bà Trâm nhìn chồng quày quả bước ra sân mà nghe nỗi buồn đọng lại.

Trong phòng riêng, Khả Nhu khóc tức tưởi, miệng không ngớt gọi tên Hà Phát. Người tình lý tưởng của nàng.. giờ phút này đây tình yêu càng bùng lên mãnh liệt... Khả Nhu thấy rằng nàng không làm sao đánh lòng xa Hà Phát được.

Mấy ngày sau đó Khả Nhu tiếp tục khóc, tiếp tục lặn hụp trong đau khổ. Nàng muốn tìm hy vọng nhưng tuyệt nhiên không còn một chút hy vọng nào.

NHỮNG MẢNH ĐỜI VỤNG DẠI

9.

- Hà Phát ! Mọi chuyện em đã kể cho anh nghe hết rồi đó. Nếu anh có cách gì thì hãy nói cho em nghe... Em... em đã khổ sở quá rồi.

Hà Phát kéo ghì Khả Nhu vào lòng. Hai người ôm chặt lấy nhau như sợ phải tách rời ngay tức khắc vậy. Vài giây trôi qua, căn phòng nhỏ bé của Hà Phát càng thêm yên lặng. Anh vùi mặt trên tóc người yêu, đôi tay đan kín lại, giữ một vòng tròn ngang thân thể Khả Nhu. Cách gì bây giờ? Hà Phát thở dài thườn thượt, nâng mặt Khả Nhu lên sát với mặt mình:

- Khả Nhu, em có yêu anh nhiều lắm không?

Nghẹn ngào qua nước mắt, Khả Nhu gật đầu:

- Em yêu anh, yêu nhiều lắm, chính vì vậy mà em không muốn về làm vợ của người khác.

Hà Phát mỉm cười héo hắt rồi cúi xuống đôi môi Khả Nhu tìm một nụ hôn lịm ngọt. Dịu Khả Nhu đến giường, Hà Phát ấn nàng ngồi xuống khẽ nói:

- Em nghĩ xem, nếu bây giờ bác của anh sang cầu hôn thì ba của em có chấp thuận không?

Khả Nhu hoàn toàn câm lặng. Hà Phát bật cười, nụ cười không trọn:

- Chắc chắn là không rồi... Đã mang tiếng đến sau mà còn nghèo hèn nữa thì trông mong gì.

Khả Nhu bịt nhẹ miệng Hà Phát, giọng buồn buồn:

- Vẫn còn cách khác mà.

Hà Phát nẩy giờ quỳ dưới đất, hai tay ôm ngang lưng Khả Nhu. Bây giờ anh ngồi bệt luôn xuống gạch, chán nản:

- Anh nhận thấy đã cùng đường rồi Khả Nhu à. Có lẽ... tại chúng mình không duyên nợ.

"Duyên nợ, duyên nợ, em yêu anh thì đã là duyên nợ rồi, không còn gì hơn nữa. Phải đấu tranh, phải thoát ra để dành lấy hạnh phúc nếu không thì đừng có oán trách. Bởi vì, hạnh phúc chính là một cuộc đấu tranh lâu dài mà."

Khả Nhu suy nghĩ mông lung rồi nhìn Hà Phát ngồi bí xị dưới gạch, mỉm cười nói:

- Em có cách rồi !

Hà Phát ngẩng nhìn Khả Nhu nghi ngại. Khả Nhu rời bỏ chỗ ngồi sà vào lòng Hà Phát.

- Chỉ còn một cách duy nhất thôi.. Nhưng trước khi thực hiện anh phải thể yêu em thật lòng.

Phát nhìn người yêu say đắm:

- Tại sao lại phải thế? Nếu em không yêu anh thì có quyền đi lấy người chồng giàu sang kia mà... và nếu cho anh không thật thì cũng có quyền như vậy.

Khả Nhu phụng phịu kêu lên:

- Em không có ý đó!

Hà Phát đổi mặt vui hôn lên mặt người yêu rồi nói:

- Vậy thì hãy nói đi, cách gì? Chắc chắn không phải là cướp xe hoa chứ?

Khả Nhu đập vào vai Hà Phát rồi ngả đầu vào ngực chàng khẽ nói:

- Em sẽ gả vờ ưng thuận rồi tìm mọi cách gỡ anh chàng đó... Em sẽ nói thật cho anh ta biết rằng em... em không còn "nguyên vẹn" nữa. Em đã thất thân với người yêu... và xin anh ta hãy thương tình giúp em... từ hôn. Kế này, anh thấy có được không?

Hà Phát bình thần nhìn sâu vào mắt Khả Nhu:

- Nhưng mà, em đâu có thất thân với anh... Rủi... hấn không chịu thì sao?

Rủi hấn yêu em và mở lòng rộng lượng thứ tha thì anh phải làm sao đây?

Chịu mất em thật à?

Khả Nhu nghe Phát nói mà yêu chàng nhiều hơn. Những lời nói của chàng làm cho nàng đau lòng phát khóc. Lại bí lối nữa rồi chắc chắn là hết đường thật rồi. Khả Nhu buồn bã ngả vào Hà Phát thổn thức:

- Mình phải làm sao đây anh? Cách nào cũng không xong.. em...!

- Đừng nói nữa!

Hà Phát ôm đầu Khả Nhu vào ngực. Có một đốm sáng lóe lên trong đầu, đôi mắt Hà Phát như sáng lên ngay sau đó.

- Khả Nhu! Anh nói ra điều này em không giận anh chứ?

- Không đâu.

Khả Nhu mềm yếu, nhẹ lắc đầu. Hà Phát ghì sát Nhu vào người rồi thốt lên:

- Chúng mình đi trốn!

Đề nghị của Hà Phát là Khả Nhu giật nảy người. Đi trốn? Rồi bỏ gia đình, cha mẹ, em út để đi theo Phát à? Có như vậy nữa sao? Có được không vậy?

- Có nghĩa là sẽ phải đến sinh sống ở một xứ lạ... và... sẽ không thể trở về đây nữa?

Phát vỗ vỗ nhẹ lên lưng Nhu dỗ dành:

- Ra đi là một kế sách tạm thời thôi, sau này, khi chúng mình đã có con với nhau, anh nghĩ cha mẹ sẽ suy nghĩ lại cũng tha thứ cho chúng ta thôi.

- Em sợ quá, làm như vậy cha của em sẽ giết chết đó.

- Anh thì thấy không đến nỗi nào đâu. Khả Nhu à, đó là lối thoát duy nhất. Anh không bắt buộc em, em có thể suy nghĩ lại hoặc là không quyết định... cũng đâu có sao!

Khả Nhu im lặng một lúc rồi vùng dậy bá lấy cổ người yêu, nước mắt đầm

địa:

- Em không cần suy nghĩ nữa. Quan niệm của cha đối với con cái rất là khắt khe. Nếu cha gả em rồi thì em cũng không được gì đâu. Chỉ bằng em theo anh cho trọn duyên tình, để sau này không phải hối hận. Hà Phát! Em quyết định, em quyết định ra đi. Chúng mình cùng đi xa. Hy vọng là tương lai của chúng mình sẽ sáng sủa hơn.

Hà Phát nhắm mắt ôm chặt lấy Khả Nhu vui mừng:

- Khả Nhu! Em sẽ là một người vợ mà anh yêu quý nhất. Em sẽ là một người mẹ tốt của những đứa con của chúng ta sau này. Em khiến cho anh xúc động, khiến cho anh vui mừng khôn xiết. Anh mong rằng em sẽ không có những lúc hối hận.

Khả Nhu hất ngược tóc về phía sau ôm lấy gương mặt Hà Phát mỉm cười qua suối lệ. Trong tia nhìn mờ nhạt vì nước mắt Nhu vẫn thấy rõ Phát đang khóc. Những hạt nước mắt tròn như kim cương đang lăn dài trên má anh. Chính những giọt nước mắt đồng cảm này đã nung nấu ý chí của Nhu, đã giúp nàng có thêm sức mạnh bảo vệ và làm tròn ý nghĩa: sẽ đi với Phát đến cùng trời cuối đất, ở nơi ấy nàng sẽ có trọn vẹn hạnh phúc của một đời người bên người chồng mà nàng yêu, bên những đứa con kết nụ bằng tình yêu chân chính.

Hà Phát và Khả Nhu ôm nhau rất lâu, rất lâu như vậy. Không gian chung quanh yên tĩnh đến độ họ cùng nghe thấy con tim của cả hai đang đập mạnh liệt trong lồng ngực.

Tiếng của Hà Phát trầm trầm vang lên:

- Khả Nhu! Nếu em đã quyết định thì về mặt tâm lý em hãy chuẩn bị thật chu đáo kỹ càng. Ngoài nỗi nhớ gia đình ruột thịt, em còn phải chịu mọi khổ sở, mọi khó khăn nữa đó.

Khả Nhu gật đầu lia lịa. Nàng nghẹn ngào:

- Em nhất định sẽ chịu được tất cả, dù cho có khổ cực đến đâu.

Hà Phát mỉm nhẹ môi kè sát bên tai Nhu nói nhỏ:

- Chỉ là những khổ sở về thiếu thốn vật chất thôi... còn ngược lại, em sẽ có một người chồng tốt chăm sóc cho em.

Mắt Khả Nhu lại thấm ướt. Nàng tự nhủ rằng sẽ không bao giờ hối tiếc trước đoạn đường vừa dài vừa gian khổ mà nàng sắp dấn thân.

Liếc nhìn qua cửa sổ Khả Nhu thấy buổi chiều đang lịm chết. Nàng đã ở lại căn phòng của Hà Phát cả một buổi trưa rồi. Bây giờ thì phải về thôi. Khả Nhu ngẩng nhìn Hà Phát yêu thương:

- Trời chiều rồi em phải đi về. Hai ngày nữa em sẽ đến rồi chúng mình tính ngày ra đi nha anh.

Hà Phát nói lỏng vòng tay rồi lại siết chặt vào:

- Đừng lo nghĩ nhiều nha Khả Nhu. Em hãy chuẩn bị phần mình. Còn mọi

việc sau đó để anh lo.

Khả Nhu cười buồn:

- Tất nhiên là anh phải lo rồi. Chúng mình tự nguyện buộc vào nhau mà.

Hà Phát nghe cỗi lòng rạo rực. Mùi hương hoa sứ trên tóc Khả Nhu tỏa ra êm ngọt mê mẩn. Lần tìm môi Khả Nhu, Phát hôn nàng đắm đuối. Khả Nhu rướn người đón lấy nụ hôn nồng của Hà Phát, nàng cố thả hồn quên đi tất cả. Tìm quên là thượng sách, tìm quên sẽ giúp ích nhiều hơn là nhớ.

Trong lúc Nhu thả hồn tận mạn thì Phát vẫn tham lam, bịn rịn quấn lấy nàng. Nụ hôn rồi lại nụ hôn. Khó khăn lắm Khả Nhu mới hé thở được. Môi Hà Phát rời môi nàng rồi lại điên cuồng tìm trên tóc trên mắt, trên khắp mặt rồi lại trên môi tất cả sự rung động gợi cảm của nó.

Nhu đón nhận, đón nhận trong yêu thương, Hà Phát vẫn hôn nàng không nghỉ.

Mười ngày sau đó!

Khả Nhu ra đi cùng Hà Phát, nàng đi theo tiếng gọi của con tim mình mà nỗi buồn cứ vấn vương trên khóe mắt.

Nơi mà Phát quyết định dừng lại chính là vùng biển Vũng Tàu nhiều thơ mộng. Ở đó, trong một thời gian nhà trọ ọp ẹp nhưng khang trang, cả hai đã có những ngày dài hạnh phúc. Thế nhưng, thứ hạnh phúc đó sẽ đổ vỡ tan tành khi họ chạm vào những vấn đề nan giải của đời thường.

NHỮNG MẢNH ĐỜI VỤNG DẠI

10.

Ba tháng sau nữa. Mọi chuyện lũng cũng đau buồn cứ tiếp tục xảy ra làm cho Khả Nhu cứ ngày than đêm khóc .

Vốn có nghề làm bánh, Khả Nhu đem ra khai thác một cách triệt để . Hết dạy làm bánh, rồi lại tự tay làm cả bánh đem bán vậy mà vẫn không đủ vào đâu . Tiền nhà tiền điện, tiền nước...rồi lại chi phí sinh sống mỗi ngày trong khi Khả Nhu đầu tắt mặt tối thì Hà Phát vẫn ung dung, tỉnh bơ với diện mạo thư sinh mỗi ngày ra biển. Anh bảo với Khả Nhu rằng anh đi phụ giúp công việc cho người ta, nhưng tuyệt nhiên Khả Nhu không bao giờ đón nhận được từ Hà Phát dù là ít đồng xu lẻ để mua mắm muối.

Tư trang và tiền bạc mang theo đã cạn kiệt từ hai tháng đầu rồi. Thế mới biết cuộc sống tự lập không phải là giấc mộng đẹp.

Thất vọng về cuộc sống và thất vọng cả con người của Hà Phát Nhu càng lúc càng gay gắt. Nàng không dám nghĩ đến cha mẹ, càng không thể quay về nơi đã ra đi .

Chiều hôm nay Khả Nhu đã cho mấy đứa học trò làm bánh về sớm vì cảm thấy quá mệt mỏi. Không nấu nổi nồi cơm. Khả Nhu nằm luôn xuống giường, đầu nhúc nhúc như búa bổ . Suy nghĩ lung tung Khả Nhu nhận thấy rằng nếu cuộc sống cứ mãi tiếp tục như vậy thì có lẽ nàng không chịu nổi nữa . Có tiếng lao xao ở ngoài hiên Hà Phát về đến! Không để ý đến vẻ mặt thất thần của Khả Nhu, Hà Phát đến ngồi bên ghế bật cười:

- Khả Nhu à anh có chuyện muốn nói với em .

- Chuyện gì đó anh ?

- Sáng mai anh sẽ về Sài Gòn thật sớm.

Khả Nhu bật dậy, hai mắt ráo hoảnh:

- Anh định bỏ đi à?

- Không phải vậy, nghe anh nói đã

Rời khỏi ghế Hà Phát đến ngồi gần Khả Nhu ngọt dịu:

- Anh thường nói với em về gia đình ruột thịt của anh ở Sài Gòn kia mà .

Anh về đó cầu mong sự thương tình của cha mẹ. Anh sẽ kể hết sự tình rồi thuyết phục cha mẹ theo anh ra đây để chứng giám cho chúng ta làm lễ cưới tại nhà thờ. Sau đó mình có thể theo mẹ về Sài Gòn sinh sống... Anh nghĩ là đỡ vất vả hơn đó.

- Em đi theo không được sao?

Phát lắc đầu nhăn nhó:

- Lúc này anh thấy em kỳ lắm đó nha .. dường như... không tin anh chút nào. Cười thật buồn, Khả Nhu rời khỏi Hà Phát đứng lên - Không tin anh nữa, điều đó cũng đúng thôi bởi vì, anh có còn xứng đáng để em tin nữa hay không ? Hà Phát ! Có lẽ em lầm, em lầm anh nhưng mãi mãi không nói ra được, nói ra chỉ xấu hổ thêm mà thôi.

Không muốn giằng co nữa, Khả Nhu gật đầu:

- Thôi tùy anh vậy, anh thích và toan tính điều gì thì cứ làm đi . Em có can hay muốn tham gia đóng góp thì cũng không được đâu .

Liếc nhìn Khả Nhu, Hà Phát nở nụ cười không mấy thiện cảm:

- Anh cũng chỉ vì lo cho tương lai của chúng ta thôi mà . Yên lòng đi Khả Nhu ... em sẽ không còn thất vọng về anh nữa.

- Hy vọng được như thế!

Khả Nhu quay lại ném một ánh mắt sắc lạnh thẳng về nơi Hà Phát . Trong giây phút thôi nàng bỗng nghĩ một cách chắc chắn rằng: Hà Phát không phải là của nàng nữa . Còn tự bao giờ, nàng không đoán được, nhưng chắc chắn rằng thế.

Tránh mắt của Khả Nhu, Hà Phát giả vờ lao tới ôm chặt lấy nàng . Nụ hôn trên mắt, trên môi trong buổi chiều nay sao mà nhạt nhẽo quá thế. Khả Nhu buồn lặng. Nhưng nụ hôn gượng gạo, ngắn ngủi rồi dừng lại. Hà Phát có vẻ vui hơn thường ngày rất nhiều. Anh cầm tay Khả Nhu như những ngày yêu nhau hoa mộng trước:

- Chuyến này về anh sẽ mang theo cho em cả một khung trời thơ mộng! Em ráng chờ mà đón nhận nha, Khả Nhu! Anh thật lòng mà nói: Nhìn em càng lúc càng xanh xao ốm yếu, anh đau lòng quá. Không lo được cho em, anh buồn bã vô cùng.

Khả Nhu nghe cay nồng ở mắt. Nàng muốn khóc nhưng cố đè nén. Đến bây giờ mới nghe Hà Phát nói được một câu như thế. Dù không muốn, Khả Nhu vẫn phải nghi ngờ. Khả Nhu nói thật nhỏ:

- Sáng nay anh đi sớm ả?

- Đúng vậy! Anh sẽ cố về sớm. Em ở nhà đừng buồn nha Nhụ À! em ăn cơm chiều chưa nhỉ?

- Nấu không nổi, em quá mệt mỏi.

Ôm lấy Khả Nhu, Phát xuýt xoa:

- Tội nghiệp cho em quá! Chiều nay anh vừa lãnh lương, chia cho em một nửa nè để dành xài. Hay là anh dắt em đi ăn hủ tiếu trừ cơm nha - em cất phần của mình đi . (trùi, chỉ có nửa thôi)

Nhìn xấp tiền trên tay Hà Phát, Khả Nhu thấy làm lạ . Điều này chưa từng có bao giờ. Hà Phát quan tâm đến nàng thiệt...hay là...? Khả Nhu không dám nghĩ nữa. Nàng không có căn cứ gì để nghi ngờ Hà Phát bằng quơ như vậy được. Biết đâu, đó lại là tấm chân tình của Hà Phát thật thì sao?

Đón lấy xấp tiền trên tay Hà Phát, Khả Nhu kêu lên:

- Sao nhiều quá vậy anh?

Hà Phát cười áp ứng:

- Cũng đâu có gì, lãnh đúp mà em ... và lại ...anh làm giỏi nên được thưởng nè, dẹp bỏ gương mặt bí xị đi, chúng mình ra phố một bữa, em cực nhọc quá nhiều rồi.

Khả Nhu cảm thấy nàng đã nghi ngờ oan cho Hà Phát nên mỉm cười hời hợt .
"Thì ra anh ấy vẫn yêu và lo lắng cho mình kia mà". Khả Nhu sung sướng nhìn Hà Phát hơi nũng nịu:

- Để em thay đồ mới đã. Anh nghiêm thật không nên tí nào.

Hà Phát cười mở:

- Em vào trong thay đồ đi . Nhớ lựa bộ nào thật đẹp . Anh chờ!

Khả Nhu lui vào trong. Bao nghi ngờ khổ đau của nàng phút chốc tan biến mất trong lời đường mật của Hà Phát .

Buổi chiều và trọn một đêm đó . Khả Nhu sống trong hạnh phúc bất tận .
Đau khổ bao ngày ...một đêm hạnh phúc, ngọt bùi là đủ lấp bằng tất cả .

*

**

Buổi sáng, mặt trời vừa nhô ra khỏi những tầng lầu cao ngất. Ngôi nhà trọ của Khả Nhu rực rỡ màu vàng bởi những tia nắng thẳng chiếu vào Khả Nhu ngồi bên ổ bánh kem sinh nhật hai tầng vừa mới làm xong, cổ nắn nót những cánh hồng và dòng chữ "Happy birthday" cho thật đẹp . Ổ bánh sinh nhật này Khả Nhu làm theo đơn đặt hàng của một cô bé khá xinh ở nhà bên cạnh . Tuổi hai mươi trẻ trung của cô ấy làm cho Khả Nhu chạnh nghĩ đến mình mà đau lòng nát ruột .

Cuộc sống mà bây giờ Khả Nhu đang trải qua thật ra chỉ là một cuộc sống tạm bợ không vào đâu . Càng nghĩ càng thêm buồn, Khả Nhu thật không muốn mình buồn thêm một tí nào nữa cả .

Làm xong bông hồng cuối cùng, Khả Nhu dọn dẹp lại mọi thứ rồi lùi hẩn ra xa ngắm nhìn. Ổ bánh thật đẹp, thật hài hòa màu sắc . Nhìn thành quả lao động hoàn hảo, Nhu mãn nguyện và vui lên . Đã nửa tháng qua từ lúc Hà Phát về Sài Gòn . Khả Nhu cứ âu sầu rũ rượi, mãi đến hôm nay niềm vui mới trở lại bên nàng .

Ngoài cửa có bóng người Khả Nhu quay phắt lại nhìn . Cô gái láng giềng đang lấp ló nhìn Nhu mỉm cười thật tươi:

- Chị Nhu! Bánh xong rồi hả chị?

Khả Nhu đưa tay lên ngoắc nhẹ:

- Vào đây! Em thấy có đẹp không ?

- Đẹp lắm! em lấy về được chưa chị?

Khả Nhu gật đầu :

- Được chứ! Phải bung cho khéo mới được, kéo đồ hết xuống đường là hết vui đó ghen cung.

Lại mỉm cười, cô gái nghiêng đầu nhìn Khả Nhu :

- Mẹ em đã trả hết tiền cho chị chưa vậy ?

- Trả hết rồi! Em mang về để chuẩn bị đi .

- Chiều nay, chị cũng sang chơi nha.

Khả Nhu phì cười:

- Nếu rảnh, chị nhất định sẽ qua mà . Nè! Bung đi em .

Cô gái bung ổ bánh lên tay, thích thú chào Khả Nhu :

- Chào chị!

- Chúc sinh nhật vui vẻ nha.

- Cảm ơn chị !

Cô gái lui ra cửa một cách lẹ làng, Khả Nhu bước theo vài bước ra đến cửa rồi đứng tần ngần nhìn con lộ trước mắt xe cô dập dềnh . Bỗng nhiên, có một chiếc xe du lịch vừa mới, vừa đẹp đỗ lại . Ngỡ là khách qua đường nên Khả Nhu không chú ý lắm . Cho đến khi cánh cửa xe vụt mở, cái bóng đáng quen thuộc đập vào mắt nàng, nàng mới nhận ra Hà Phát .

Tim Khả Nhu như muốn dừng hẳn rồi lại đập loạn lên . Khả Nhu bối rối rời khỏi ngưỡng cửa lui vào "Đã về, Phát đã về với chiếc xe hơi mới tinh, với bộ đồ sang trọng trên người, chứng tỏ gia đình anh rất là giàu có... vậy là Hà Phát đã cố tình giấu giếm con người thực của mình rồi" .

Chạy vụt vào phòng Khả Nhu lúng túng lấy gương ra xem lại mặt của mình hơi có vẻ hốc hác, nhưng bù lại đôi gò má hồng nay đỏ bừng tự nhiên che lấp mất vẻ xanh xao hàng ngày. Khả Nhu nhìn thẳng vào gương rồi bỏ xuống lâm nhâm: "Chắc là có cả mẹ của Hà Phát nữa . Khi nãy dường như nàng có thấy thấp thoáng bóng người đàn bà." Nhìn lại bộ đồ trên người, Khả Nhu định thay đổi nhưng không còn kịp nữa . Nghe thấy giày lạo xạo, Khả Nhu đoán chắc là Hà Phát đã vào đến. Quả nhiên, có tiếng Hà Phát gọi:

- Khả Nhu ! Khả Nhu ! Em ở đâu vậy Khả Nhu ?

Vui sướng quá đổi. Khả Nhu không thể chờ thêm nữa, nàng chạy ra khỏi buồn kêu khẽ:

- Em đây nè, Hà Phát !

Hà Phát khựng lại thì cũng vừa lúc Khả Nhu ôm chầm lấy chàng . Tay trong tay, nhưng vòng tay của Hà Phát đã lạnh nhạt như những ngày chàng xa vắng . Làm sao Khả Nhu thấy được điều đó, ngay cả nụ cười gượng gạo vừa nở trên đôi môi của người mà nàng yêu thương hết mực. Khả Nhu ghen lời, nước mắt rung rung:

- Vậy em đã nghĩ xấu cho anh đó . Em ngỡ ... anh bỏ em ở lại đây luôn rồi chứ.

Hà Phát nghiêm nghị, nhè nhẹ gỡ tay Khả Nhu ra và dịu dàng đến ghế, ấn ngồi xuống. Nhắc một chiếc ghế khác, Hà Phát ngồi đối diện rồi nói chậm rãi:

- Khả Nhu ! Anh có chuyện cần nói với em.

Khả Nhu không muốn tin vào đôi tai của mình nữa. Nàng nhìn Hà Phát chăm chăm lo lắng :

- Có chuyện gì vậy anh?

NHỮNG MẢNH ĐỜI VỤNG DẠI

11.

Thở một hơi dài, Hà Phát nắm tay Khả Nhu bóp nhẹ, áp úng:

- Anh, anh không được sự ủng hộ của cha mẹ. Hai người đã làm dữ với anh và đã tự kiếm cho anh một cô gái khác rồi... Anh.. Anh không biết phải làm sao bây giờ.. Mẹ anh và có cả cô gái mà mẹ anh chọn cùng nhau... đưa anh ra đây để gặp em đó...

Khả Nhu sững sờ nhìn Hà Phát. Vẻ rụt rè ngượng ngập của Hà Phát báo cho nàng biết có điều gì sẽ xảy đến. Linh cảm cũng mách báo sẽ có điều chẳng lành rồi. Khả Nhu bật hẳn người khỏi ghế, ôm lấy ngực lùi lại. "Mẹ anh và cô gái mà mẹ anh đã chọn. Họ cùng anh đến đây để làm gì? Để làm gì vậy? Còn anh thì sao hở Hà Phát và còn em nữa? trong lòng của anh, anh đang nghĩ gì vậy?". Cảm giác sợ sệt xâm chiếm càng lúc càng mãnh liệt. Toàn thân của Khả Nhu cứ rung rẩy liên tục. Cố chịu đựng, Khả Nhu thốt lời:

- Những người đó... cùng anh ra đây... để làm gì?

- Mẹ anh bắt buộc anh phải ra gặp em..

- Rồi sao nữa?

- Bình tĩnh đã Khả Nhu. Em hãy thông cảm cho anh, anh sẽ nói rõ cho em biết mà.

Khả Nhu nhắm mắt đau đớn. Nàng tì mạnh hai cánh tay lên mặt bàn đau khổ:

- Có lẽ... em đã hiểu ra rồi. Anh trở lại là để chia tay với em... Có phải không?

Hà Phát đứng như trời trồng không dám nhìn thẳng Khả Nhu dù một lần, như bị đoán trúng tim đen, Hà Phát lúng túng phân trần:

- Khả Nhu à, em hãy nghĩ xem: với cuộc sống khổ cực như thế này, chúng ta... không chịu mãi được đâu. Nhìn em tàn tạ anh không chịu nổi. Anh lại không có nghề nghiệp làm sao bảo bọc cho em. Chi bằng... anh đưa em trở về... Có lẽ cha mẹ của em cũng đã đau khổ vì mất em nhiều lắm rồi đó.

Khả Nhu nhìn thẳng vào mắt Hà Phát. Tia nhìn sắc lạnh như hai lưỡi dao bén ngọt đáng sợ. Nàng mỉm cười đau đớn rồi phá lên cười thật to như ngây dại. Nước mắt chảy ràn rụa, Khả Nhu phẫn uất thét lên:

- Đồ giả dối! Anh là một người giả dối! Hà Phát! Lúc này tôi không còn tin lời nói của anh nữa. Đã quá rõ rồi! Anh muốn "quát ngựa truy phong" mà không đủ can đảm để thú nhận trước mặt tôi chứ gì? Đến bây giờ tôi mới rõ anh vừa không chung thủy vừa là một kẻ hám lợi hèn nhát. Tôi linh cảm sẽ

có ngày này, quả thật không sai. Ngày tháng trôi qua với những ngày khổ cực đã làm cho anh lộ rõ chân tướng. Anh thật là đồ sở Khanh, là một tên đều cáng!

Khả Nhu giận dữ gào lên rồi bùm mặt khóc nức nở. Hà Phát quăng điều thuốc đang cháy dở xuống đất rồi lấy giấy nghiền lên một cách tức tối. Xoa nhẹ hai tay vào nhau, Hà Phát cắn chặt răng rít lên một cách đều giả:

- Hám lợi, sở Khanh hay thằng đều cáng gì cũng được. Em thích chửi thì cứ chửi, nhưng phải hiểu một điều... là tôi không chịu nổi cuộc sống khó nhọc này nữa... Tôi đành lòng ra đi thôi. Mong rằng sau khi nguôi giận em sẽ tự trở về nhà mình. Đây là số tiền mà mẹ tôi trao cho em để đền bù...

Phát mở bóp lấy xấp tiền được bọc kỹ bằng một lớp giấy để lên bàn. Khả Nhu buông thõng hai tay nhìn sững Hà Phát, rồi quay nhìn số tiền đền bù của mẹ Phát mà cảm thấy bị xúc phạm nặng nề, Khả Nhu muốn chỉ thẳng vào mặt Hà Phát và hét thẳng vào hai người đàn bà nào đó trên xe rằng:

"Chia tay với một con người lưu manh như Hà Phát thì không có gì đáng buồn... Nhưng mà... tôi không cho phép các người xúc phạm đến tôi. Nghe rõ chưa? Hãy cất những đồng tiền dơ bẩn của các người đi!". Nghĩ thế, Nhu run rẩy chụp lấy xấp tiền rồi dùng hết sức lực ném vào người Hà Phát:

- Tiền của mẹ con các người... hãy mang về mà tiêu xài đi. Tôi không cần đền bù cũng không cần thương hại. Tôi chỉ tiếc rằng tôi đã làm anh một cách chua xót. Hà Phát! Mỗi mỗi và mỗi mỗi tôi sẽ không quên mối hận này. Tôi căm thù anh, luôn luôn nguyện rửa anh. Cút! Cút đi! Cút mau ra khỏi nơi này đi! Đồ khốn nạn.

Hà Phát bậm môi chộp lấy chiếc giỏ nhỏ định chạy ra cửa nhưng đã bị Khả Nhu chặn đường. Trở mặt như trở bàn tay, Hà Phát vênh váo:

- Tôi muốn nói chuyện đàng hoàng, nghiêm chỉnh với em, em không chịu, cứ la hét chửi mắng cho thỏa dạ. Xong rồi em định làm gì nữa đây?

Khả Nhu sẵn tới làm cho Hà Phát lùi lại:

- Làm gì à? Đối với những kẻ như anh tôi không có gì để làm. Chỉ yêu cầu anh nhặt hết những đồng tiền đó rồi mới được quay ra.

Phát nhìn tiền vương vãi trên đất rồi cúi xuống nhặt hết cho vào giỏ. Xong xuôi, Hà Phát ngẩng nhìn Khả Nhu:

- Đã sạch sẽ rồi, đi được chưa vậy?

Lòng Khả Nhu quặn thắt. Nàng quay phắt vào trong thét to:

- Đi đi!

Vài giây trôi qua... khi không còn nghe tiếng giày của Hà Phát nữa, Khả Nhu mới từ từ quay lại. Căn nhà trở lại vắng lặng làm cho Khả Nhu hốt hoảng.

Quy xuống nền gạch, Khả Nhu đưa hai tay quấn ngang hai bờ vai như cố tìm lại sự ấm áp trong cơn bão lòng. Nước mắt tuôn rơi, Khả Nhu nấc lên tức tưởi, nghẹn ngào. "Đã đi rồi sao? Đi thật rồi sao? Tại sao lại có thể bỏ đi một

cách nhần tâm như vậy được? Hà Phát! Anh đã nói những gì anh có còn nhớ không? Anh đã hứa với em những gì, chẳng lẽ anh quên rồi sao? Anh trốn chạy cuộc sống khốn khó, hay là anh nhu nhược không có can đảm vượt qua hàng rào cản trở của cha mẹ anh. Đến rồi đi. Không một chút luyến tiếc - Không một chút nhớ nhung, xót xa hay đau lòng à? Anh thế nào hở Hà Phát - Còn em, em đang như chết đi từng giây phút đây. Tình yêu vẫn còn trong em, tất cả những gì với anh vẫn còn trong em. Em làm sao có thể một ngày một bữa mà quên mất được. Em đã từng nói với anh, muốn có được hạnh phúc phải tự mình tìm kiếm trong một cuộc đấu tranh lâu dài, vậy mà em có thể buông trôi anh một cách dễ dàng như vậy. Để anh vuột mất trong tay em mà lại không hề có ý đấu tranh để gìn giữ".

Một tia lửa bốc lên trong mắt Khả Nhu, nàng lẩm nhẩm:

- Phải giữ anh ấy lại, phải giữ lấy tình yêu dù có phải tranh dành với hai người đàn bà kia.

Khả Nhu đứng lên lau thật nhanh nước mắt, vuốt áo quần bớt xóc xệch hơn rồi lao thẳng ra ngoài.

Bên ngoài chiếc xe chở Hà Phát đang quay đầu lại. Đường xá vẫn đông. Khả Nhu cố hết sức gào lên:

- Hà Phát... Hà Phát!

Tiếng của nàng vang lên nhưng rồi tan loãng mau chóng.

- Hà phát.. Hà Phát!

Giờ phút này Khả Nhu cảm thấy đôi chân của mình thật là chậm chạp. Chiếc xe của Phát đã trở đầu chuẩn bị vọt đi! Khả Nhu lao thẳng qua đường.

Chỉ còn cách xe Hà Phát một quãng không xa, Khả Nhu gào lên muốn khan cổ:

- Phát ơi ! Hà Phát !

Trên xe có vài cái đầu quay ngo lại. Họ không những không thương tâm mà còn lạnh lùng quay mặt đi. Chiếc xe rú ga lao thẳng. Khả Nhu tiếp tục chạy theo, tiếp tục gào lên.

Chiếc xe càng lúc càng xa. Khả Nhu tuông rơi nước mắt nhưng không dừng lại. Nàng chạy như điên trên đường phố.

Xe cộ dập dìu. Những chiếc xe vút qua vút lại làm cho Khả Nhu hoa cả mắt. Nàng đuổi lả đuổi lả, sức lực cạn kiệt. Trong giây phút nông nổi, Khả Nhu nảy sinh ý định quỳên sinh, vì khi lịm tắt niềm tin, Khả Nhu thấy rằng cuộc đời nàng không còn ý nghĩa để sống nữa.

Trước mắt, một chiếc xe du lịch đang lao đến với một tốc độ không chậm, Khả Nhu nhắm mắt rẽ ngang qua, phóng mình lao thẳng vào đầu xe. Chiếc xe rít mạnh chồm tới đụng mạnh vào Khả Nhu, hất nàng bay ngược lên trên đầu xe, va mạnh vào tấm kính. Cùng lúc đó, chiếc xe lại đâm mạnh vào một chiếc xe khác phía trước, vì người lái xe đã mất bình tĩnh.

Cả con đường tắt nghẽn lại. Trên đầu xe, Khả Nhu nằm đó, toàn thân mềm nhũn, gương mặt nàng bê bết máu....

Một cảnh tượng làm khiếp đảm những người đi đường.

Khả Nhu lập tức được đưa vào bệnh viện cứu cấp còn người đàn ông - đúng hơn là "nạn nhân" của nàng thì bị cầm giữ để điều tra tai nạn. Sau khi xác minh một cách chính xác do Khả Nhu tự ý lao vào đầu xe để tự sát, người ta mới hoàn tất hồ sơ thả "nạn nhân" đáng thương ra và yêu cầu anh ta có trách nhiệm chăm sóc thuốc men cho Khả Nhu tử tế cho đến khi nàng bình phục.

Chàng thanh niên này tuổi ngoài ba mươi tên là Thiếu Sơn. Chàng có một gương mặt không thể liệt vào những chàng trai đẹp, nhưng bù lại chàng có một vóc dáng cao ráo, cộng với đức tính hiền hậu, độ lượng hiếm thấy.

Thiếu Sơn không cho rằng việc Khả Nhu lao vào xe chàng tự sát đến phải bị cầm cố suốt ba tuần lễ là xui xẻo mà có ý phiến trách Khả Nhu.

Suốt mấy tuần oan uổng ấy, chàng chỉ lo cho mẹ anh, sợ bà quá xúc động mà lâm bệnh thì lúc ấy chàng chắc chắn sẽ đau khổ nhiều mà không biết giải bày cùng ai. Gia cảnh của chàng rất đơn chiếc, chỉ vồn vện có hai mẹ con chàng và hai người giúp việc, ngoài ra không còn ai nữa.

Điều thứ hai mà Thiếu Sơn lo nghĩ chính là tính mạng cô gái đã gieo họa cho chàng. Lúc ẵm nàng trên đường vào bệnh viện, dù bê bết máu đỏ trên mặt nhưng Thiếu Sơn vẫn trông thấy nàng thật đẹp. Một cô gái đẹp dễ như vậy tại sao đến nông nỗi phải tự sát? Có biết bao câu hỏi xoay quanh Khả Nhu mà Thiếu Sơn không sao tìm được câu trả lời.

Mãi đến hôm nay Thiếu Sơn mới được tự do và phải gánh thêm "trọng trách" nữa nhưng chắc chắn một điều là, trong những ngày sắp tới Thiếu Sơn sẽ giải đáp được thắc mắc của mình.

NHỮNG MẢNH ĐỜI VỤNG DẠI

12.

Bệnh viện!

Buổi chiều nắng vàng rực. Trong phòng chăm sóc đặc biệt, Khả Nhu đang ngồi dựa vào thành giường. Phía sau nàng là một chiếc gối mềm mại đỡ lấy tấm lưng bé nhỏ thon thả. Nàng đã tỉnh táo nhưng đôi mắt đang băng kín vì vết thương chưa lành. Cánh tay phải của nàng cũng được băng một mảng băng lớn, cánh tay trái có vài chỗ xước nhẹ.

Rất may là người lái đã kịp thắng xe lại, mà nàng vẫn bị hất tung lên đầu xe... nếu không... thì hậu quả sẽ còn tệ hại đến mức nào nữa... làm sao mà biết được.

Cô y tá có khuôn mặt dễ thương với trang phục trắng toát ngồi bên Khả Nhu nhẫn nại đợi cho nàng từng muống xúp. Thấy Khả Nhu đột nhiên im lặng, cô y tá tên Oanh mở lời:

- Khả Nhu à, chị đang suy nghĩ gì nữa đó?

Đôi môi Khả Nhu thoáng động đậy:

- Sao cô biết tôi đang suy nghĩ?

- Chị ở đây đã hai tháng rồi, em chăm sóc cho chị mỗi ngày... ít nhiều cũng đoán được.

Mỉm cười, Khả Nhu gật đầu:

- Đúng là tôi có suy nghĩ... tôi nghĩ mình đã vô cớ quấy rầy anh Thiếu Sơn quá nhiều. Gây vạ cho anh ấy rồi còn phải để cho anh ấy nuôi dưỡng nữa.

Nhường mắt nhìn Khả Nhu, y tá Oanh cười khúc khích:

- Em có một nhận xét khách quan này không hiểu chị có muốn nghe không?

- Nhận xét gì vậy... cô nói đi.

- Chị ăn muống xúp này đã.

Khả Nhu hé miệng húp lấy muống xúp sau cùng. Cô y tá Oanh vui vẻ để cái chén nhỏ xuống bàn rồi nắm tay Khả Nhu nói thật khẽ vừa đủ nghe:

- Anh Thiếu Sơn... có vẻ quan tâm tới chị lắm đó.

- Tại sao cô nói vậy?

Bị hỏi bất ngờ, Oanh ấp úng:

- Tại vì... chị à, nói thật nha, em là phái nữ nhưng suốt thời gian chăm sóc chị, em còn cảm thấy thông cảm với chị huống hồ chỉ anh Thiếu Sơn... chị không có biết đâu, anh quan tâm đến chị lắm, có ngày đến đây hai ba lần, nhưng ngồi ở một góc đó nhìn chị. Anh Thiếu Sơn xin em đừng nói cho chị biết nên em không nói... Em cũng đã kể hết hoàn cảnh của chị cho anh Thiếu

Sơn nghe rồi.

Rồi lưng khỏi chiếc gối dựa, Khả Nhu có vẻ khó chịu chồm tới. Cô y tá này quả thật là lảm lòi. Chuyện gì của Khả Nhu tâm sự cô ấy cũng kể hết cho Thiếu Sơn nghe. Cảm giác xấu hổ làm nóng bừng cả mặt Khả Nhu. Nàng giận dữ:

- Cô có thấy làm như vậy là quá đáng không? Rất may là tôi chưa có nói gia đình tôi ở đâu... nếu không, có lẽ cha mẹ tôi đã tức giận đến giãy ra chết rồi. Oanh phụng phịu nhưng rồi lại mỉm cười. Nàng không thể giận một "bệnh nhân" như Khả Nhu trong tình trạng này. Vì tâm lý của không lúc nào ổn định. Oanh đến rót nước vào ly rồi trao tận tay Khả Nhu, nói:

- Nếu chị cho rằng em quá đáng thì em xin lỗi chị, chị uống nước đi.

Khả Nhu uống hết ly nước mát thì cơn bực tức cũng hạ xuống. Nàng từ tốn hỏi:

- Cô Oanh à, đến bao giờ tôi mới thấy được.

- Phải đợi đến lúc cắt băng.

- Nếu không làm thì còn hai ngày nữa cắt băng có phải không?

- Đúng vậy!

Khả Nhu bỗng buồn lặng:

- Có khi nào... tôi mãi mãi không thấy ánh sáng nữa không?

Câu nói vô tình của Khả Nhu làm cho y tá Oanh sững sờ đứng chôn chân một chỗ. Chút thương cảm lại bùng dậy trong lòng, Oanh nhẹ nhàng lắc đầu rồi nhìn Khả Nhu không chớp. Bao suy nghĩ cứ ùa về mãnh liệt trong đầu Oanh: "Chị Khả Nhu, giữa tôi với chị là hai người xa lạ, nhưng qua thời gian chăm sóc chị, có thể nói là tôi cảm mến chị nhiều. Hơn nữa, cùng là phái nữ nên tôi đồng cảm với chị và yêu thương chị. Tôi cũng có tình yêu nhưng may mắn hơn chị. Còn chị tại sao lại phải quá khổ như vậy? Ở trên đời lại có những người đàn ông đốn mạt như vậy sao? Tình yêu, vẫn là tình yêu, nhưng sao người hạnh phúc, còn chị lại đáng thương như vậy? Nghĩ đến ngày mai của chị, tôi thật đau xót và không cầm được nước mắt".

Nghĩ ngợi và cố nén tiếng thở dài, y tá Oanh nhẹ nhàng đến bên cửa sổ. Ráng hồng bên ngoài tuyệt đẹp. Nàng định quay vào nói cho Khả Nhu nghe nhưng lại im lìm câm nín. Lại thở dài, y tá Oanh nhớ đến câu chuyện giữa bác sĩ và Thiếu Sơn mà nàng đã vô tình nghe được. Bảo thẳng thừng rằng đôi mắt của Khả Nhu mười phần thì chỉ có hai phần hy vọng. Chính câu nói này đã làm cho Thiếu Sơn buồn trông thấy rõ. Có tiếng của Khả Nhu vang lên kéo Oanh về thực tại:

- Cô Oanh, cô Oanh à! Cô đâu rồi?

Oanh quay vội lại:

- Em đây nè, chị cần gì?

- Cô ở trong phòng mà sao im lặng?

Oanh bối rối:

- Em... em bận nhìn ra cửa sổ.
- Ngoài ấy có gì? Những đám mây, sóng nắng... và còn có gì nữa?

Nắm tay Khả Nhu, Oanh dịu dàng đến gần cửa sổ nói nhỏ:

- Ngoài mây, gió và ánh nắng, còn có màu xanh của cây cỏ...
- Vậy đã mấy giờ rồi?

Oanh nhìn đồng hồ:

- Bốn giờ, chị có muốn đi dạo không?
- Không! Đứng ở đây cũng được rồi.

Oanh vẫn cặm kề bên Khả Nhu và rĩ rả kể cho "bệnh nhân" của mình nghe đủ điều...

Thời khắc trôi qua thật nhanh. Độ nửa tiếng sau bên ngoài có tiếng gõ cửa thật khê. Đoán ra âm điệu đó là của Thiếu Sơn chẳng sai, Oanh kề sát bên tai Khả Nhu:

- Anh Thiếu Sơn đã đến. Em diu chị trở lại giường nha.

Khả Nhu khê gật đầu. Nàng quay lại ngồi dựa vào thành giường như lúc ban đầu. Dọn dẹp vài thứ lặt vặt xong Oanh thốt lên:

- Vào đi !

Cánh cửa xịch mở, Thiếu Sơn trịnh trọng bước vào, trên tay duy nhất chỉ có một nụ hồng bạch thật to. Trao cho Oanh, Sơn lặng lẽ đến ngồi xuống ghế. Oanh thích thú đưa đóa hoa vào mũi Khả Nhu:

- Hôm nay chị có một nụ hồng bạch đó nha! Có thơm không?

Thay cành hoa mới vào bình xong, Oanh kiểm soát:

- Sẵn có anh Sơn, xin trông hộ giùm bệnh nhân em có việc ra ngoài một chút.

Khả Nhu hơi động dậy nhưng rồi lại ngồi im. Thiếu Sơn chuyển ánh mắt hiền từ nhìn Oanh cảm kích:

- Cô Oanh à, tôi cảm ơn cô nhiều lắm.

Oanh ra đến bên cửa bèn dừng lại:

- Cảm ơn gì anh Sơn, phận sự của tôi mà... cô ý tá có vui vẻ thì bệnh nhân mới mau bình phục chứ!

Oanh nói nhanh và lui ra cũng nhanh, cánh cửa đóng lại.

Một chút im lặng nặng nề trôi qua. Thiếu Sơn âm thầm nhìn Khả Nhu, ánh mắt chàng triu mến.

Còn Khả Nhu thì lúng túng, thấy tay chân thừa thãi. Nàng bấu chặt hai tay vào chiếc gối để trước ngực. Nhận thấy Khả Nhu bối rối, chàng mở lời trước:

- Khả Nhu đã khỏe hẳn chưa vậy?
- Tôi đã khỏe, nhưng mà... tôi rất là áy náy... vì vừa gieo vạ.. lại vừa làm phiền anh.

Thiếu Sơn mỉm cười rời khỏi chiếc ghế tiến đến thật gần bên giường Nhu:
- Đừng có nghĩ quẩn nữa, hãy lo cho sức khỏe của cô trước đã. Còn việc "on nghĩa" hãy để từ từ tính sau. À! Căn nhà trọ của Nhu tôi đã cho người dọn dẹp và khóa lại kỹ càng rồi. Tiền nhà cũng trả trước vài tháng dùm cô luôn. Tạm thời không có gì để lo nữa.

Nghe nhắc đến căn nhà trọ, Nhu nghe lòng đau nhói. Hình ảnh hôm nào lại hiện về khiến nàng lên cơn hoảng loạn.

- Còn ai ở trong nhà đó không vậy? Nếu có, hãy đuổi họ ra dùm tôi. Hãy đuổi dùm tôi!

Thiếu Sơn lao đến nắm chặt hai tay Khả Nhu kèm lại cho nàng đừng giẫy giụa:

- Khả Nhu, đừng có xúc động như vậy. Nếu cô có một chút nể tình tôi thì hãy nghe lời tôi. Trong ngôi nhà đó không có ai cả. Những gì đã xảy ra với Nhu... đã qua hết rồi... Đừng nhớ nữa..

Khả Nhu cảm nhận được trong lời nói của Thiếu Sơn có một chút gì đó gần gũi đáng mến, nàng quờ quạng hai tay kêu lên:

- Thiếu Sơn!

- Tôi đây! Tôi đang đứng cạnh bên giường của cô đây.

Khả Nhu ghen ngào:

- Nếu anh có nghĩ đến tôi... thì hãy... ngồi xuống đây đi... và đừng ngại.

Thiếu Sơn nhìn Khả Nhu rồi ngửa cổ nhìn thẳng lên trần nhà. Trong lòng chàng trong thoáng chốc có những biến động mãnh liệt, chàng thật sự muốn trở nên gần gũi với cô gái nhỏ nhắn này vì nàng vừa rất đáng thương vừa lại đáng yêu. Nhưng rồi có những lúc chàng muốn rằng phải xa nàng thật xa, phải giữ với nàng một khoảng cách nhất định. Chàng lo sợ gần gũi sẽ mang lại cho Khả Nhu những cảm giác êm đềm ngán ngủ, nhưng rồi sau đó khổ đau sẽ lại tràn đầy. Chính xác hơn, Thiếu Sơn lo ngại rằng sẽ có lúc mình vô tình trở thành một nỗi khổ to lớn cho Khả Nhu. Những gì mà Thiếu Sơn biết được về cô gái nhỏ này khiến Thiếu Sơn phải suy nghĩ. Chàng cho rằng bấy nhiêu đó khổ đau là đã đủ quá rồi không nên gây thêm một chút nào nữa cả. Tiếng của khả Nhu lại vang lên khẩn khoản:

- Thiếu Sơn! Anh đang suy nghĩ gì vậy?

Thiếu Sơn cố cười thành tiếng thật thoải mái cho Khả Nhu yên lòng, rồi ngồi thẳng lên giường gần sát bên đôi chân duỗi thẳng của Khả Nhu, thiếu Sơn nói:

- Không có suy nghĩ gì. Tôi đã ngồi rồi đây.

Và Thiếu Sơn cười mở:

- Khả Nhu à, chỉ cần cô đừng nghĩ ngợi quanh quẩn nữa thì anh không có gì phải lo lắng. Hãy cố giữ sức khỏe cần thiết cho mình và cần chuẩn bị chu đáo về tâm lý để hai ngày nữa bác sĩ sẽ mở băng mắt cho cô.

Khả Nhu mỉm cười bên lên:

- Thật ra, anh tốt với tôi quá sức tưởng tượng rồi đó.

Thiếu Sơn nhìn Khả Nhu đăm đăm. Chàng nhìn như xuyên thấu cả tấm băng trắng trên mặt của nàng. Cảm nhận được một nét đẹp hài hòa khả ái dù có bị che khuất bởi tấm băng trên mặt nhu, Thiếu Sơn bỗng nghe lòng lắng dịu.

Hình ảnh hôm nào trên phố bỗng có một cô gái bất thần lao vào xe chàng lại hiện về thật rõ. Nàng đã gây cho Sơn một phen thất kinh hồn vía. Chợt mỉm cười, Sơn thốt lên:

- Khả Nhu! Cô vừa ngốc lại vừa điên nữa đó!

Đôi chân mày của Khả Nhu chau lại, nàng áp úng không hiểu:

- Tại sao vậy? Tại sao anh nói tôi vừa ngốc lại vừa điên?

Sơn hơi lo nên cười phân giải:

- Xin đừng giận nhé Khả Nhu. Tôi nói như vậy là cũng vì quá nghĩ ngợi về cô đó thôi. Đau khổ, đó là chuyện thường tình mà dường như không ai không có lần vướng phải. Nhưng tôi không sao hiểu nổi - trông cô có bản lĩnh kiên cường như vậy mà lại xử sự đại dột như thế...

Đôi môi xanh xao của Khả Nhu lại động đậy, nàng hỏi:

- Căn cứ vào đâu mà anh bảo tôi có bản lĩnh kiên cường?

Sơn rất muốn nói ngay nhưng anh ngưng lại rào đón:

- Nói ra không giận chứ?

- Không!

Chỉ cần một tiếng "không" Thiếu Sơn nói hết theo ý nghĩ của mình.

- Bởi vì cô dám phản đối, dám vượt qua một bức tường vừa dày vừa kiên cố mà cha mẹ cô đã sắp đặt sẵn để thực hiện theo tiếng gọi của con tim. Như vậy không phải là kiên cường thì là gì? Tôi một lần nữa lại không thể hiểu nổi, trong lúc hoạn nạn cô đã bỏ quên chí kiên cường của mình ở đâu rồi? Tại sao cô không nghĩ rằng, một lần nữa bản chất ấy sẽ giúp cô chiến thắng hoàn cảnh. Thay vì dừng cản vượt qua, cô lại ủy mị tự sát. Đó chính là sự nông nổi, sự ngu ngốc nếu không nói điên loạn có phải không Khả Nhu? Không còn đường nào để chối. Con người này đã nói không sai một mảy may nào, cứ y như là chính anh ấy đi trong bụng mình ấy... Nghĩ thế, Khả Nhu chợt mỉm cười:

- Anh nói rất đúng! Không ngờ.5. Anh phân tích đúng tâm trạng của người khác đến như vậy? Dầu sao, tôi cũng đã nợ anh quá nhiều, nếu muốn đền đáp thật khó lòng đền đáp được.

- Cô có ý gì vậy Khả Nhu? Lời nói của cô có gì uẩn khúc?

- Tôi sợ, mình không thấy lại được. Lúc đã mù lòa, không biết sẽ làm gì để sống.

Thiếu Sơn nhăn nhó đau xót:

- Tại sao cô lại nghĩ như vậy?

- Tôi linh cảm như thế!

Thiếu Sơn cắn chặt môi, đưa tay bóp nhẹ nơi vàng trán. Viễn cảnh một Khả Nhu mù lòa lẫn lóc gió sương, vất vớ, vất vưởng kiếm sống trên hè phố vô tình làm cho Thiếu Sơn đau nhói. Nếu nói đó là một sự trừng phạt của số kiếp thì thật là bất công, tàn nhẫn. Nàng đã làm gì nên tội đâu. Dù muốn dù không, lương tâm của Thiếu Sơn cũng không cho phép chàng để xảy ra tình cảnh ấy, phải giúp nàng, dù mình không cố ý gây nên thương tích này, vẫn phải gánh lấy. Đó là một việc làm vui vẻ tự nguyện, chứ không phải là một kiểu gánh trách nhiệm bị bắt buộc.

Trở nên thoải mái, phấn chấn vì một ý nghĩa tuyệt vời, Sơn long lanh ánh mắt nhìn Khả Nhu rồi nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay nàng. Giọng của Thiếu Sơn êm êm như gió thoảng:

- Khả Nhu! Em không muốn trở về gia đình thật sao?

Khả Nhu hơi ngớ ngẩn vì tiếng "em" đổi cách xưng hô ngọt ngào của Sơn, nhưng Khả Nhu vẫn để yên bàn tay mình cho thiếu Sơn nắm. Nàng trả lời:

- Có lẽ không nên về nữa!

Bàn tay của Sơn xiết mạnh hơn, giọng chàng thành thật hơn.

- Khả Nhu! Hai ngày nữa băng mắt của em sẽ được mở ra. Nếu thấy rõ được thì cần cảm tạ trời đất đã phù hộ... còn ngược lại... thì em đừng vì điều đó mà quá đau buồn... Bởi vì, một ngày nào anh còn sống thì em sẽ không phải bơ vơ, cô độc với đời. Anh sẽ giúp đỡ, lo lắng cho em tất cả.

- Em làm sao có thể trở thành một gánh nặng cho anh được chứ? Em không đồng ý, không chịu đâu! Thiếu Sơn, cảm ơn anh đã quá tốt với em, Khả Nhu này không nghĩ rằng sẽ bơ vơ, vất vả trên đường đời đâu. Anh đã từng nói em rất kiên cường cơ mà. Em sẽ không bỏ quên nó nữa đâu, em sẽ dũng cảm vượt qua tất cả - em tin như vậy.

- Khả Nhu !

Thiếu Sơn kêu lên thống thiết. Khả Nhu trước mặt chàng bất động như pho tượng, làn da trắng xanh xao, Thiếu Sơn bậm nhẹ đôi môi rồi nói khẽ:

- Hãy hiểu cho anh một chút và hãy nghe anh nói thật lòng đây. Nếu em vẫn dứt khoát với những ý nghĩ như thế thì anh... anh sẽ đau khổ và không yên suốt cuộc đời này đó.

Khả Nhu giật thót người lên như chạm phải điện. Nàng định gào lên, phủ nhận lời Thiếu Sơn, nói rõ ý nghĩ của mình nhưng không còn can đảm, không còn lời lẽ.

Tay vẫn trong tay, Thiếu Sơn im lặng ngắm nhìn cô gái nhỏ đã vô tình tràn vào tay chàng. Căn phòng càng lúc càng im ắng. Sơn không nói nữa, Khả Nhu cũng im lìm. Tâm tư của cả hai cùng lắng đọng thật sâu theo thời gian và không gian tĩnh mịch. Tay vẫn trong tay. Máu trong huyết quản lúc như dừng lại lúc như chạy vội. Giữa hai người càng lúc càng như ngọt ngào. Một

sự ngọt ngào thích thú.

o0o0o0o0o

Hai ngày sau, băng mắt của Khả Nhu được mở ra. Nàng nhẹ nhàng hé mở đôi mắt to đẹp từ lâu khép kín. Một thứ ánh sáng mờ ảo rất nhẹ lọt vào mắt Khả Nhu. Có một lớp màng mỏng bao phủ quanh mắt nàng khiến nàng phải cố gắng hết sức giương mắt để nhìn. Tiếng của y tá Oanh vang lên thúc giục: - Khả Nhu, trước mặt chị là anh Thiếu Sơn đó, chị có thấy không, có thấy không hả?

Khả Nhu dường như thấy bóng một người trước mắt, rồi sau đó, trong đôi mắt mở to ráo hoảnh của nàng bao phủ một màu đen. Nước mắt chảy tràn ra, Nhu bùm mắt rên rĩ:

- Tôi không thấy gì cả!

Có tiếng uất nghẹn của oanh, tiếng than thở của vị bác sĩ, và rồi đôi tay quen thuộc của Thiếu Sơn đặt mạnh lên vai nàng như an ủi. Hiểu được điều gì xảy ra qua sự lặng im đáng sợ này rồi, Khả Nhu nấc lên ngã vào lòng Thiếu Sơn khóc mùi mẫn:

- Thiếu Sơn! Em không thấy được có nghĩa là sẽ mãi mãi sống cảnh mù lòa... Có phải vậy không anh? Có phải vậy không?

Khả Nhu khóc tức tưởi trong lòng Thiếu Sơn. Nàng chỉ cảm nhận rằng mình được ôm trong lòng Sơn thật chặt, thật sát. Ngoài ra, chàng không nói được lời nào.

NHỮNG MẢNH ĐỜI VỤNG DẠI

13.

Vũ Dung chết lặng nhìn mẹ. Bà khả Nhu im bật nước mắt tuôn trào như thác lũ. Nhắc nhở những chuyện đau lòng của quá khứ càng làm đau đớn con tim bà.

Trong lòng của Vũ Dung, mẹ của nàng càng đáng thương, đáng quý hơn lúc nào hết. Quá khứ của mẹ thật là đau buồn. Người đàn ông tên Hà Phát quả là đáng khinh bỉ... và mỗi hận đến tận xương tuỷ của mẹ không phải là không xán đáng.

Vũ Dung tuột khỏi ghế ngã vào lòng mẹ, nàng ôm chặt lấy bà nức nở khóc:

- Mẹ! con muốn được nghe, mẹ hãy kể tiếp đi. Mẹ thật đáng kính. Mẹ là một người phụ nữ cao vợi trong lòng con. Con yêu mẹ, Con yêu mẹ!

Không đành được mối thương tâm, bà Khả Nhu nắc lên:

- Ta không đáng kính đâu. So với cha của con, ta không là gì cả. Vũ Dung, con chính là con của Thiếu Sơn đó. Mẹ không thể ngờ được ngay lúc bị mù lòa, mẹ lại tìm được hạnh phúc. Cha của con đã mang lại hạnh phúc cho mẹ. Ta mãi không quên có những chiều ngoài bãi biển, Thiếu Sơn nhắc lại: "Phải chi, em đừng hốt hoảng mở to mắt thì không đến nỗi những mảnh kiến vỡ lúc tai nạn sẽ làm tổn thương mắt em." Lúc ấy mẹ bảo rằng: "Anh không hối hận, anh chỉ tiếc rằng đôi mắt em không còn thấy được... và em sẽ không ngắm được em sẽ rực rỡ ra sao trong ngày lễ cưới sắp tới." Mẹ không biết là mơ hay là thật nữa. Nhưng đó lại là sự thật Vũ Dung à. Cha và bà nội của con sống trong ngôi biệt thự cổ kính này. Lúc ấy, Thạch Lựu và chú Thạch còn chưa là vợ chồng với nhau, vì cha con yêu mẹ nên bà nội của con cũng yêu mẹ. Thế là lễ cưới xảy ra. Nhẩm tính lại, từ lúc nằm viện cho đến khi tận hưởng những giây phút thiêng liêng đó ngót hơn một năm trời. Mẹ sống bên cha con đầy đủ lẫn tình thương lẫn hạnh phúc bên chồng, sống âm êm trong gia đình chồng mà quên đi tất cả. Được vài năm sau, mẹ hạ sinh ra con. Việc chăm sóc con đều nhờ vào tay Thạch Lựu và bà nội. Lúc con lên hai tuổi, bà nội con đột ngột qua đời vì căn bệnh quái ác: đứt mạch máu não. Nội con qua đời làm mẹ hoảng hốt nhớ đến ông ngoại của con. Thế là mẹ quyết định với ba con: "phải về quê thăm ngoại con để tạ tội". Nhìn mẹ, ông bà ngoại không lời lẽ nào để quở trách nữa. Mẹ vui sướng vì chuộc lại lỗi lầm và được biết rằng hai người vẫn còn khỏe mạnh. Lần đó trở về Vũng Tàu, mẹ rất là vui sướng. Thế rồi bốn năm trôi qua. Lúc con được sáu tuổi, cha của con lại vĩnh biệt chúng ta. Người chết vì căn bệnh nhồi máu cơ tim. Một lần nữa mẹ lại hụt hẫng chới với. May mà còn vợ chồng Thạch Lựu, nếu không mẹ sẽ không làm gì được nữa. Những năm kế tiếp là những năm buồn nhất cuộc đời mẹ. Thời gian trôi qua, Vũ Dung của mẹ được mười tuổi, rồi mười lăm tuổi ông bà ngoại của con cũng lần lượt qua đời. Đau khổ thật không bao giờ hết được. Giữa lúc đơn chiếc, mẹ lại được Tâm Đan tình nguyện ở lại chăm sóc. Ấu cũng là còn một chút an ủi cuối đời. Và những gì tiếp sau này con đã hiểu cả rồi đó...

Bà Khả Nhu lại im lặng. Vũ Dung hiểu rằng câu chuyện cần kể... mẹ đã kể hết rồi. Từ từ ngẩng lên, Vũ Dung ngược nhìn tấm ảnh của cha treo ở trên tường rồi thốt lên khổ sở:

- Cha! Cha của con... Cha ơi!

Bà Khả Nhu hốt hoảng sờ soạng:

- Vũ Dung con làm gì thế?

- Con không có làm gì! Con chỉ nhìn cha, hứa với cha là sẽ thay người chăm sóc cha mẹ, vâng lời mẹ... sẽ cùng mẹ thù ghét những kẻ mà mẹ đã thù. Thế Vỹ đã có một người cha như vậy. Anh ấy không xứng đáng để con yêu ...

Cha của anh ấy không đủ tư cách để làm cha chồng con. Mẹ! con xin vâng lời mẹ. Con sẽ tuyệt giao với anh ấy mà không cần chia tay. Miễn sao mẹ vừa lòng thì bất cứ điều gì con cũng làm cả.

Hiểu rằng con gái sẽ đau khổ, nhưng bà Khả Nhu vẫn tiếp tục muốn con gái phải vâng lời. Bà khẽ gọi Vũ Dung:

- Con gái của mẹ hãy đến đây, hãy đến đây!

Vũ Dung nhạt nhòa nước mắt bước tới. Nàng điếng người trong vòng tay của mẹ. Thật sự bất lực trước một tình cảnh oái oăm. Khi xưa, mẹ đã từng yêu với một tình yêu bỏng cháy, vậy mà bây giờ ... mẹ lại vì thù oán mà cắt đứt tình yêu cao đẹp của nàng. Lẽ ra, Vũ Dung sẽ thu hết can đảm để gào lên những điều ấy trước mẹ để bà hiểu rằng bà đang đối xử bất công với nàng.

Nhưng tuyệt nhiên, Vũ Dung không làm được. Lớp trẻ của nàng là lớp trẻ tiến bộ với nhiều suy nghĩ chín chắn trong cuộc sống. Chuyện chia quyền rẽ thùy, chuyện ân oán hận thù đã trở thành quá cũ kỹ rồi, không còn thích hợp nữa. Biết được như vậy biết càng rõ thì Vũ Dung càng cảm lạnh. Dĩ vãng đau buồn của mẹ, đôi mắt mù lòa vĩnh viễn của mẹ không cho phép nàng mở lời, đã không cho phép nàng đo lường lựa chọn giữa bên tình bên hiếu. Nàng có thể thiếu người yêu, xa vắng người yêu nhưng không thể thiếu mẹ.

Nàng không có quyền gieo thêm đau buồn cho mẹ.

Vuốt tóc Vũ Dung, bà Khả Nhu mỉm cười triu mến:

- Mẹ cảm nhận được chiều cao của con. Con đã khôn lớn lắm rồi phải vậy không Vũ Dung? Lại sắp làm một bác sĩ rồi. Mẹ hạnh diện vì con lắm. Con ... con không oán hận mẹ sao?

Nhắm nghiền đôi mắt, Vũ Dung đau đớn không cùng, nhưng vẫn gắng gượng:

- Đừng lo lắng nữa mẹ ạ. Con yêu mẹ nhất trên đời này.

- Mẹ cũng yêu con như vậy ... Vũ Dung!

Nắm chặt đôi tay mẹ, Vũ Dung sững sờ buồn lặng:

- Mẹ à, mẹ đã xúc động và khóc nhiều, phải cần ngơi nghỉ. Con trở về phòng nha mẹ!

- Con không sao chứ?

Cổ cười ra tiếng, Vũ Dung tỉnh táo:

- Con không sao! Ba và mẹ là những người giàu bản lĩnh. Con là con của hai người, tất phải ảnh hưởng rất nhiều đến ưu điểm đó ... Con sẽ không sao đâu!

Vũ Dung hôn trán mẹ, để mẹ hôn lại rồi lúi dúi dần ra cửa. Nghe tiếng chốt cửa mở, bà Khả Nhu vội nói:

- Mẹ chúc con ngủ ngon sau đêm nay sẽ có thêm nhiều nghị lực.

Nắm thật chặt bàn tay vào cánh cửa, Vũ Dung nhìn mẹ:

- Chúc mẹ ngủ ngon! Con sẽ nhất nhất vâng lời mẹ. Chuyện của đêm nay mãi

không nhắc nữa.

Vũ Dung nói xong lui ra. Cánh cửa đóng lại thật nhẹ. Bà Khả Nhu vẫn giữ tư thế ngồi nước mắt đã khô trên má bà - Đôi mắt vẫn sưng to ráo hoảnh, gương mặt không lộ một chút cảm xúc nào. Bề ngoài của bà cứ như lạnh lùng không có gì! Nhưng thật ra, cõi lòng bà đang cuộn dâng mưa bão. Cuốn phim dĩ vãng với những khúc quanh oan nghiệt tiếp tục hiện về làm cho bà nghe nhức nhối. Vết thương ngỡ đã lành từ lâu lại tiếp tục sưng tấy lên nhức buốt.

Đêm đã khuya!

Ánh đèn ngủ trong phòng riêng của Vũ Dung vẫn ánh lên một màu vàng nhợt nhạt, buồn tẻ.

Trên chiếc giường rộng Vũ Dung lăn lộn day dứt rồi lại rời khỏi giường đến ngã dài lên bàn viết, viết lấy viết để. Ý nghĩ tuôn ra, tuôn ra mãi không dừng. Những trang giấy đầy chữ càng lúc càng nhiều hơn. Nàng viết, viết rồi khóc! Cứ như vậy suốt đêm đau khổ không dừng lại.

Đêm càng khuya càng tịch mịch. Vũ Dung mệt mỏi dựa lưng vào tường, mắt hướng thẳng vào bóng đêm một cách vô thức.

Thình thoảng nàng buông tiếng thở dài. Bao nhiêu chuyện xưa hiển hiện ra trước mắt, nào là lúc hăng hái đi lạc quyền và thành lập tổ chức từ thiện "bàn tay nhân ái" để góp phần "xóa đói, giảm nghèo" cho dân. Nào là buổi gặp gỡ với những con người giàu lòng bác ái, rồi tham quan Vũng Tàu. Buổi khiêu vũ ở nhà hàng, rồi tình yêu với Hà Thế Vỹ, buổi chia tay ngậm ngùi mưa bão với Quang Trung. Nỗi buồn của Tâm Đan ... và bây giờ thì định mệnh của đời nàng. Tất cả lướt qua mắt Vũ Dung nhanh trong chớp mắt.

Đột nhiên, tiếng gọi của mẹ lại như vang vọng bên tai thật rõ: "Mẹ muốn con cắt đứt tình yêu với Hà Thế Vỹ. Con không thể về làm vợ của nó, càng không thể về làm dâu của một người đàn ông đã có với ta một mối hận đến tận xương tủy. Nếu con không nghe lời mẹ thì chúng ta đoạn tình mẹ con". Vũ Dung hốt hoảng, run rẩy. Nàng quơ vội tấm mền quấn kín quanh người cố tìm một chút rét mướt trong tâm hồn. Mẹ! Mẹ ơi! Mẹ có biết rằng con đau khổ lắm không? Con không còn một chút sức lực nào để chống chọi. Con phó mặc tất cả, xem như con nát ruột chôn vùi tình yêu vào đôi tay hận oán của mẹ. Con sẽ cắt đứt với Thế Vỹ, nhưng không bao giờ quên được anh ấy. Đó là một thanh niên tốt rất hợp với con, rất đáng để cho con nương tựa. Anh ấy là con của một kẻ nhẫn tâm, bội bạc, thậm chí la đều giả lưu manh ... nhưng giữa họ hoàn toàn trái ngược. Đúng là "Cây đắng sinh trái ngọt", Hà Thế Vỹ là một điển hình hiếm hoi đó.

Con đã chấp nhận, chấp nhận lìa xa, tất nhiên sẽ không còn lời để nói nữa, nhưng trong thâm tâm con, trong tận cùng sâu thẳm của đáy tim con, con vẫn có quyền gào thét.

Còn anh Thế Vỹ! Hà Thế Vỹ! Đêm nay ở Sài Gòn anh thức trắng đêm như em không? Có linh cảm sẽ xảy ra chuyện chẳng lành không? Chuyến này vào Sài Gòn, em sẽ lẳng lặng trở lại căn phòng trọ dọn đến một nơi tạm trú khác để trốn tránh anh. Để chờ đợi một ngày xa anh mãi mãi. Cắt đứt tình yêu giữa lúc tình yêu đang tỏa hương ngào ngạt là một việc làm hết sức tàn nhẫn, là từng lúc từng lúc con tim em lịm chết, vỡ nát.

Vĩnh biệt anh, Thế Vỹ! Em xa anh muôn đời ... Giữa chung ta đã bị ngăn cách bởi một bức tường oán hận cao vợi. Em phải vì mẹ em! Phải phục tùng người, phải tuân thủ người đã sinh ra em.

Vũ Dung vừa khóc vừa thầm nói. Lần đầu tiên trong cuộc đời, nàng ném trọn vị ngọt ngào chua cay của tình yêu và của cách xa. Đành thôi! Đến và đi, hợp và tan cũng là lẽ thường tình mà. Biết vậy! nhưng sao tim vẫn đau nhói dữ dội. Biết vậy! nhưng sao nước mắt vẫn rơi không dừng?

Gục đầu xuống gối, Vũ Dung khóc rung rút. Nước mắt thấm đẫm cả một vùng gối trắng.

Thời gian vẫn trôi, trôi vô tình lên cả nỗi đau của Vũ Dung. Như một chiếc bóng cô quạnh, Vũ Dung lại rời khỏi giường đến ngồi xuống bàn viết. Nàng lướt mắt qua những trang giấy chỉ chít chữ, đọc như nuốt trọn rồi dừng mắt lại chờ đẫn, trên tường có tiếng con thạch sùng tắc lưỡi nghe buồn não nuột. Ý nghĩ lại rõ nét, Vũ Dung cúi xuống, lật sang một trang mới, rồi với tay cầm lấy cây bút nguệch ngoạc trên trang giấy trắng cho những dòng chữ thống khổ liên tục tràn:

"Những dòng chữ sau cùng cho anh ...!

Người yêu dấu ơi !

Tan nát lòng em anh biết không? Mỗi phút giây em quyết định xa anh thì đóm lửa tâm hồn em cũng đang dần tắt. Nói lời tạ lỗi cũng chỉ bằng thừa thôi ... chỉ bằng cứ đi như lúc đã đến - Cứ xa như lúc phải xa. Hãy không ngừng trách mắng em đi người yêu ơi. Từ nay và mãi mãi ta sẽ không tìm được những lúc bên nhau nữa. Anh sẽ không tìm đâu thấy nụ cười hờn dỗi của em và những lúc em hùng hổ gây sự với anh nữa. Tất cả những gì từ thường tình cho đến đáng yêu sẽ không còn cơ hội để xảy ra nữa".

Một dấu chấm hết trong tức tưởi ghen ngào.

Vũ Dung ... Vũ Dung ... ! Cô sinh viên ngày nào xông xáo, sôi nổi, thích đem vui đến cho mọi người. Thích làm những việc từ thiện có ích cho xã hội. Một Vũ Dung với sức mạnh khởi phát chỉ tiến chứ không lùi, nay phải chịu thua hoàn cảnh. Người có một ý chí đấu tranh rất mạnh mẽ nay lại phải đầu hàng, buông trôi hạnh phúc.

Vũ Dung dừng lại, cây bút trên tay nàng rơi một cách đáng thương xuống bàn viết. Hai bàn tay bé nhỏ áp sát vào đầu, mắt nhắm nghiền kèm chế cảm xúc. Vũ Dung bất động một lúc lâu rồi nhặt bút viết tiếp :

"Mảnh hạnh phúc bé bỏng mong người ở đây, thật gần nhưng cũng thật xa. Thỉnh thoảng gặp lại ... nụ cười ... ánh mắt ... lòng chột buồn nhưng chẳng hiểu vì đâu?

Hà Thế Vỹ! Vĩnh biệt vậy! xin hãy tha thứ - Mãi mãi yêu anh".

Vũ Dung lê đến bên giường ngã vật xuống một mõi. Trời sắp sáng, xa xa có tiếng gà gáy gọi bình minh.

Thế là Vũ Dung đã làm tròn lời hứa với mẹ, đoạn lìa tình yêu với Hà Thế Vỹ.

Hai tháng sau đó, Vũ Dung tốt nghiệp bác sĩ. Thay vì về bệnh viện Vũng Tàu, Vũ Dung lại xin chuyển về một huyện xa xôi ở một tỉnh phía nam. Đó là một cuộc chạy trốn nhưng Vũ Dung cố tình không nghĩ thế. Nàng tuyệt vọng chán nản và rất cần cuộc sống ở những nơi heo lánh như thế để vùi lấp, để quên đi mối tình đầu.

NHỮNG MẢNH ĐỜI VỤNG DẠI

14.

Đêm đang xuống nhanh dần trên đường phố. Khắp nơi, đèn đường đã bắt đầu rực sáng. Ngôi biệt thự của cha con Hà Thế Vỹ cũng vẫn sừng sững giữa màn trời tối sáng.

Thế Vỹ cho xe rà chậm lại rồi rẽ vào cánh cổng to lớn mở sẵn. Cho xe vào, Thế Vỹ quay ra vẻ im lìm, bực dọc hiện rõ.

Bước vào nhà, lướt qua phòng khách rồi đi thẳng lên lầu, Thế Vỹ vào phòng riêng đóng sập cửa lại. Tần ngần một lúc lâu, chàng bước đến mở nhạc.

Tiếng nhạc êm đềm tràn khắp căn phòng.

Vẫn một dáng vẻ khó gần, Thế Vỹ đến ngồi lên chiếc nệm duy nhất có trong phòng chàng. Một điều thuốc được đốt cháy lên. Vỹ rút thuốc và nhả khói thơm lan tỏa mịt mù.

Trên chiếc bàn tròn bằng mica màu trắng có một lọ hoa nhỏ bằng thủy tinh trong suốt. Trong lọ hoa đỏ là một cành hồng đỏ thắm đang tỏa hương thơm ngào ngạt. Không khí lặng im, có thể nghe cả tiếng côn trùng đang kêu rả rích ngoài vườn.

Bỗng dưng việc tìm kiếm Vũ Dung thật là khó khăn. Nàng dòi nhà trọ, ở đâu cũng không ai biết. Muốn gặp được nàng, chàng phải đợi mòn mỏi trước cổng đại học mới mong gặp được. Nhưng khi đã gặp rồi chỉ là sự lạnh nhạt khó hiểu của nàng. Thế rồi nàng tốt nghiệp và biến mất. Nàng làm sao thế? Đã gặp phải chuyện gì chẳng? "Vũ Dung ... Vũ Dung!" Đã bao đêm rồi Hà Thế Vỹ không ngủ, chàng lao đao tìm kiếm trong tuyệt vọng. Nàng vẫn biệt tăm không có lấy một tin tức, không có lấy một lời giã biệt để ngậm ngùi. Cả ngày hôm nay Thế Vỹ đã lái xe phóng thẳng ra Vũng Tàu. Bước thẳng vào ngôi nhà trong rừng dương. Bà Khả Nhu không có mặt. Gian nhà rộng hoang hoác, chỉ có một Tâm Đan tiếp chàng. Cô gái này đột nhiên tính tình cũng đổi khác. Hỏi đến đâu trả lời đến đấy, không còn giữ lại gì một chút nồng nhiệt của ngày xưa. Hỏi mãi cuối cùng Thế Vỹ chỉ nhận được câu trả lời duy nhất của Tâm Đan: "Em chỉ biết chị Vũ Dung chuyển công tác đến một nơi thật xa mà thôi, không có địa chỉ".

Buồn bã, Thế Vỹ quay về Sài Gòn. Không ngần ngại vào trường đại học của Vũ Dung để dò xét. Ở đó, người ta không làm cho chàng toại nguyện.

- "Thế đấy! tìm em như thể tìm chim, Vũ Dung à. Trong lúc anh khắc khoải buồn đau em đang lưu lạc buồn khổ hay sướng vui ở một chốn xa xôi nào vậy hử Vũ Dung? Anh không tin rằng cô gái Vũ Dung đẹp người tốt bụng

lại có thể đối xử với anh một cách nhẫn tâm như vậy. Anh đau khổ rất đau khổ, nhưng vẫn nghĩ rằng em đang gặp phải một khó khăn nào đó mà thà biến mất chứ quyết định không hề môi nói nên lời ..."

Thời gian trôi qua chẳng biết bao lâu. Cánh cửa phòng đột nhiên có tiếng gọi trầm ấm của ông Hà Phát.

- Thế Vỹ! cha muốn nói chuyện với con.

Bỏ mẫu thuốc vào chiếc gạt tàn, Thế Vỹ đứng lên mở cửa. Ông Hà Phát nhìn con trai rồi bước thẳng vào phòng, ngồi xuống ghế.

Mấy ngày qua, vẻ buồn bã của Thế Vỹ đã làm cho ông Hà Phát không yên. Đến hôm nay ông quyết định hỏi con trai cho ra lẽ. Việc gì đã làm cho Thế Vỹ chần chừ đến như vậy?

Thế Vỹ chậm chậm đến tắt cassette rồi ngồi lên giường, giương mắt chờ đợi. Nhìn thấy ánh mắt của con trai ông Hà Phát mở lời:

- Con có tâm sự gì phải không? Cha có thể nghe con tâm sự được mà!

Thế Vỹ nắm chặt hai bàn tay vào nhau, nhú nhẹ đôi mày:

- Con không biết nói như thế nào!

- Con độ rày ít đến công ty, không phụ việc với cha như lúc trước. Con có gì khó xử, hãy nói cho cha nghe. Biết đâu, với kinh nghiệm của người đi trước, cha sẽ giúp ích cho con ... chuyện tình cảm đó có phải không? Cô bé sinh viên của con đi lấy chồng rồi à?

Thế Vỹ nhăn nhó:

- Không phải vậy đâu! Ba à, con phải giải thích như thế nào đây? Chuyện hôn nhân cha con mình đã bàn bạc với nhau rồi, vậy mà ... nàng bỗng dưng rời khỏi con không nói một lời giã biệt. Hiện giờ Vũ Dung ở đâu con cũng không biết. Có một điều gì đó thật lạ ... mà con không sao nghĩ ra được?

Ngẫm nghĩ một lúc ông Hà Phát mỉm cười nhìn con trai:

- Con yêu cô ấy lắm à?

Liếc lên nhìn cha, Thế Vỹ kêu lên:

- Ba kỳ quá! Tất nhiên là con yêu rồi! Nếu không con làm gì phải tìm kiếm cô ấy vất vả ... như vậy! Con khổ ơ là khổ nữa, không tìm được Vũ Dung con sẽ không làm nổi bất cứ một việc gì nữa.

Chợt nhìn cha Thế Vỹ muộn phiền chàng hỏi nhỏ:

- Bộ khi xưa, ba không yêu mẹ con sao?

Ông Hà Phát dựa ngửa ra ghế bật cười khoan khoái nói:

- Con trai à! Khi xưa cha của con rất là hào hoa phong nhã. Rất nhiều cô gái yêu cha, rồi khổ sở với cha nữa. Nhưng rồi ta nhất định dừng lại nơi mẹ con, chấm dứt nếp sống ngang tàng phiêu bạt. Nhưng ngờ mẹ con sẽ sống với cha cho tới ngày răng long tóc bạc. Nào ngờ, rốt cuộc ta phải ở lại một mình làm thân gà trống nuôi con. Con bây giờ đã sung sướng và may mắn hơn cha lúc còn trẻ nhiều lắm. Con có cha chăm lo hết mực. Đời sống giàu sang tốt bụng

... Con không nên bị quan mà phải lạc quan. Phải đứng vững như một bức tường đồng kiên cố. Đừng nên quá ủy mị.

Thế Vỹ nghe cha nói tỏ vẻ không hài lòng. Mỗi người mỗi khác, còn chưa kể đến tình cảm. Cha có thể lạnh lùng như băng giá, có thể tro tro như bức tường đồng kiên cố, nhưng con trai của cha thì khác hẳn. Hà Thế Vỹ thì khác một cách rõ rệt.

Chớp chớp đôi mắt, thở những hơi thở ngắn nặng nhọc, Thế Vỹ buồn bực đến muốn thét lên. Chàng thật sự muốn nói với cha rằng "Con là một người giàu tình cảm. Con yêu bằng chính con tim mình chứ không yêu ở đâu môi chót lưỡi. Cha có thể phiêu bạt, ngang tàng, có rất nhiều bạn gái và khiến họ đau khổ về cha. Để rồi khi muốn dừng lại, cha chọn lấy mẹ con để dừng bước ... Nhưng con thì không! Con sống rất thật. Con không có nhiều con đường, cũng không có nhiều bạn gái. Con chỉ có một con đường duy nhất là thủy chung với người bạn gái của con. Giá mà cha biết con đã trao tim mình cho cô ấy rồi. Không có cô ấy con không làm sao sống nổi."

Chống hai tay ra phía sau giường, Thế Vỹ ngửa mặt nhìn lên trần nhà chán nản nói lớn:

- Con đâu phải con gái đâu mà ủy mị. Con chỉ tuyệt vọng vì không tìm thấy nàng ... và nhớ nàng tha thiết mà thôi.

Vỗ thật mạnh lên trán, Thế Vỹ lại nói:

- Không hiểu, hôm con mạo muội một mình ra Vũng Tàu nói chuyện hôn nhân với gia đình cô ấy ... Có phạm một lỗi lầm gì không nữa.

Ông Hà Phát chép miệng nhìn con trai mà trong lòng cứ dấy lên ý nghĩ". Con không giống cha tí nào cả. Hãy nhìn xem giọng điệu buồn nản do thất tình của con kìa. Những điều này ta chưa bao giờ vướng phải. Tất nhiên, ta không bắt con phải theo ta, giống ta. Ta đã già quá rồi. Những gì mà ta đã làm đều là cho con, cho mỗi mình con."

Rời khỏi ý nghĩ của mình, ông Hà Phát mỉm cười, một nụ cười tự tin, nó hầu như không bao giờ vắng bóng trên gương mặt ông.

Thế Vỹ à, đến nước này thì cha phải nhảy vào phụ giúp con vậy. Phải tìm kiếm lại tình yêu bị mất ... À không bị thất lạc mới đúng. Nếu để nó mất đi thì ta phải mất con ... mà ... điều này thì ta không muốn bao giờ. Nào, hãy bắt đầu bằng chuyến đi cầu hôn ... Kiểm lại xem con có làm gì đến nỗi người ta phải trốn chạy con không?

Thế Vỹ cố nhớ. Chàng xới tung cả ký ức vẫn không tìm thấy một lỗi lầm nào. Lắc đầu Thế Vỹ nói nhanh:

- Con hoàn toàn không có lỗi. Thoạt đầu mọi người ai cũng vui vẻ. Nhưng chẳng hiểu sao mẹ của nàng không cho cô ấy về Sài Gòn cùng xe của con. Từ đêm đó chuyện khác lạ đã xảy ra.

- Con đã nói với họ những gì?

Xòe hai bàn tay ra phân trần, Thế Vỹ nói tiếp:

- Con nói rằng cha bận việc công ty không cùng ra với con được. Nếu mẹ của Vũ Dung đồng ý thì con sẽ về báo với cha chọn một ngày tốt để làm lễ đính hôn. Sau đó thì mẹ của Vũ Dung hỏi con về thân thế. Con thấy bà ấy hình như có ấn tượng mạnh khi nghe đến tên cha đó.

Ông Hà Phát chau mày hỏi vặn lại:

- Con nói sao? Có ấn tượng khi nghe đến tên cha à? Con không làm chứ?
- Khó có thể lắm lắm, bởi vì bà ấy vừa kín đáo vừa lạnh lùng. Có một chút gì xáo động thì sẽ thấy ngay.

Ông Hà Phát nhìn thẳng xuống đất nghi ngờ. Trong lòng ông thoáng ẩn hiện câu hỏi: "Chẳng lẽ nào?" nhưng rồi ông cố xua đi thật nhanh.

- Con có biết bà ấy tên gì không?

- Dạ không biết.

Nhìn thấy cha bỗng dưng mất vẻ bình thản, Thế Vỹ suy nghĩ rồi phì cười:

- Cha làm sao vậy? Cha lo sợ đất trời xui khiến... gặp lại cố nhân à? Không đâu! Dù bác ấy đã lớn tuổi nhưng nét đẹp và dáng vẻ quý phái vẫn còn. Chắc hẳn lúc còn trẻ là một người có nhan sắc.

- Con đã khen như vậy ... hẳn bà ấy là một người đặc biệt lắm.

Rời khỏi chỗ ngồi, Thế Vỹ bước qua bước lại, gật đầu:

- Là như thế mà con cũng nên nói cho cha bớt lo nghĩ. Bác ấy hoàn toàn là một người mù lòa, không thấy gì cả.

Ông Hà Phát tròn tròn mắt rồi thở phào như trút đi gánh nặng. Trong lòng ông phút chốc có nghĩ ngợi đến cô gái ngày xưa. Nhưng thời gian qua đã lâu, ông không tin rằng cô gái vẫn còn lưu lại một mình nơi đó. Chắc hẳn đã trở về nhà rồi. Giờ nghe Thế Vỹ nói đến hai chữ "mù lòa" ông càng thấy khỏe khoắn hơn lúc nào.

Trở lại bản tính vui vẻ tự tin vốn có. Ông Phát đứng lên tiến đến gần con trai vỗ nhẹ lên vai Thế Vỹ cười khà khà:

- Thế Vỹ, từ đêm nay con có thể yên tâm mà ngủ ngon. Hãy trông cậy vào cha đây. Cha giúp con thì việc gì cũng thành công cả. Vài ngày nữa cha sẽ ra Vũng Tàu. Con chỉ vẽ đường cho cha nhé! Cha sẽ đích thân đến đó.

Thế Vỹ sững mắt:

- Để làm gì? Cha tin rằng cha sẽ làm cho Vũ Dung đang sống ẩn thân ở một nơi nào đó sẽ lộ ra sao? Chỉ hoài công thôi cha à!

Bật cười to hơn, ông Hà Phát vuốt nhẹ hàng ria trên mép:

- Khổ cho con khi con không tin tưởng chút nào ở biệt tài của cha. Để rồi con xem, cha sẽ làm cho người đàn bà mù lòa kia động lòng. Cả Vũ Dung của con cũng sẽ động lòng. Cha nhất định sẽ cưới Vũ Dung cho con nay mai. Rồi đâu sẽ vào đấy cha sẽ có con dâu và một hai năm sau cha sẽ có cháu nội ẵm bồng. Ngôi nhà này sẽ không phải cô quạnh nữa. A ...ha! Lúc

đó thật là vui, thật là náo nhiệt.

- Cha làm y như thực vậy!

- Thực chứ sao không thực. Hà Phát này chưa chịu thua bao giờ. Rồi đây con sẽ học hỏi được ở cha rất nhiều.

Thế Vỹ neho mắt gật đầu:

- Con cũng mong như vậy. Nhưng nè cha à, gia đình đó không thích hợp với việc mua chuộc bằng tiền đâu nhé. Ngôi biệt thự của họ tuy có cũ kỹ nhưng theo lời của Vũ Dung thì con hiểu về đàm bạc bên ngoài của họ chỉ là giả vờ mà thôi. Cha nhớ đừng dùng đồng tiền với ý nghĩ sẽ làm lóa mắt thiên hạ. Cha chắc chắn sẽ thua mà còn làm hại con nữa đó.

- Con nói ra thì tốt, nhưng không nói thì cha cũng không làm như vậy đâu. Tiền bạc gia đình này có đã nhiều rồi, cha không cần thêm của ai, càng không nghĩ đến việc sử dụng tiền bạc mua chuộc đối với sui gia. Chà! Thế mới biết con đánh giá cha hơi tầm thường đó.

Thấy cha như vậy, Thế Vỹ không nỡ đùa dai. Chàng nhanh chóng xoa dịu tự ái của ông và nói:

- Con xin lỗi cha! Thật ra con dư hiểu, chỉ dùng tiền bạc với những kẻ ham tiền mà thôi.

- Tiến bộ một ít rồi đó. Thế Vỹ! Tối hôm nay con đã tâm tình cởi mở với cha rất nhiều rồi. Phần nào cũng đã nhẹ nhõm, vậy hãy nghe lời cha ngủ ngon lấy lại phong độ, sáng sáng đến công ty như mọi khi. Những việc lật vật của con cha sẽ dần dần phụ giúp con, nhưng ngược lại những việc lật vật của cha ở nhà máy con cũng làm cho tốt nhé. Vài hôm nữa cha sẽ đi Vũng Tàu mang tin mừng về cho con.

Thấy cha lo lắng cho mình như vậy. Thế Vỹ cảm thấy xúc động thật sự. Chàng nhìn cha triu mến rồi cười thật tươi:

- Con không có lý do nào để đêm nay không ngủ ngon được cả. Chưa biết kết quả ra sao nhưng ... con vẫn cảm ơn cha đã tận tâm lo lắng.

- Nhảm nhí! Những việc này cha làm là thay thế mẹ con và để cho vong linh bà vừa lòng. Sau này gặp lại sẽ không còn gì hờn dỗi, quở trách.

Thế Vỹ phì cười. Ông Hà Phát nói xong cũng bật cười:

- Cha về phòng nghỉ ngơi. Chúc con ngủ ngon. Bắt đầu ngày mai sẽ là một ngày mới tràn đầy may mắn.

Thế Vỹ mở rộng cửa, mắt vẫn không rời cha chàng nói khẽ:

- Chúc cha sức khỏe và ngủ ngon hơn con.

- Điều đó là hẳn nhiên rồi. Cha về phòng con nhé.

Ông Hà Phát nhẹ nhàng bước về hướng cầu thang rồi đi xuống. Nghe thấy tiếng chân của cha xa dần, Thế Vỹ mới quay trở vào khép cửa.

Cởi phẳng chiếc áo sơ mi ném lên thành ghế, Thế Vỹ lại đốt thuốc. Làn khói mỏng tỏa lan mờ ảo như kéo Thế Vỹ vào mộng.

Chàng ngây người nhìn ngắm đóa hồng cắm trong lọ thủy tinh cứ thấy lồng vào đó là gương mặt xinh xắn của Vũ Dung nàng nói nàng cười với chàng như những ngày hai đứa khăng khít bên nhau nô đùa, yêu thương. Cánh hồng khẽ lay động theo cơn gió xoáy từ chiếc quạt trần xuống.

Hình bóng của Vũ Dung trong tâm tưởng của Thế Vỹ cũng lay động. Thế Vỹ hốt hoảng chụp lấy đóa hồng, thét lên:

- Vũ Dung! Đừng bỏ đi, em không được bỏ đi!

Những cánh hồng vô tội dưới bàn tay hoảng loạn của Thế Vỹ chợt rã rời, rơi xuống mặt bàn một cách đáng thương.

Thế Vỹ chạm phải một cái gai đâm đau điếng, mới hoàn hồn tỉnh mộng.

Xung quanh chàng không có Vũ Dung chỉ có đóa hoa hồng rã nát.

NHỮNG MẢNH ĐỜI VỤNG DẠI

15.

Buổi sáng ở Vũng Tàu!

Ngôi biệt thự đã cũ kỹ của bà Khả Nhu vẫn như lúc nào, u buồn, ảm đạm, lạnh lùng như chính vị chủ nhân của nó.

Trước hiên, Tâm Đan ngồi lặng lẽ, trên tay là chú chó nhỏ có lông xù màu trắng dễ thương. Cô gái mơ mộng nhìn trời mây buổi sớm, nhìn nắng vàng len lỏi qua những rặng đường trải dài xuống nền gạch, xuống cát mà luống những ngậm ngùi.

Ngôi biệt thự này và cả những con người ở đây từ lúc nào ai cũng im hơi lặng tiếng ... có mấy tháng trời thôi mà bà Khả Nhu trông thất sắc thấy rõ. Có lẽ, bà phiền muộn Vũ Dung, đứa con gái duy nhất của bà mà không buồn hé môi nói đến nửa lời. Còn Vũ Dung không hiểu nghĩ gì mà lại nhận công tác ở một nơi xa xôi như vậy. Lâu lắm, nhớ nhung lắm mới về thăm một lần. Tất cả những biến đổi ấy Tâm Đan cũng phần nào hiểu rõ. Nàng mơ màng biết rằng Vũ Dung chia tay cùng Hà Thế Vỹ, nhưng không hiểu nguyên nhân từ đâu. Suy người mà nghĩ đến mình, Tâm Đan buồn bã không chế ngự được. Cứ sáng sáng nàng lại thức sớm bước ra trước hiên để thở hết khí trời thoải mái.

Trong lòng của Tâm Đan, cho đến nay cái tên "Lê Quang Trung" vẫn chưa tan ... và mãi mãi sẽ không tan bởi vì nàng muốn vậy. Nàng vẫn nuôi hy vọng có một ngày nào đó Quang Trung sẽ trở về như lúc ra đi. Nàng cứ thương nhớ Quang Trung dù rằng đôi khi cô tự hỏi "tại sao lại yêu chàng đến thế? Chàng đã làm ta khổ mà tại sao vẫn không quên được." Tóm lại, Tâm Đan không thể yêu ai khác ngoài chàng. Biết rằng yêu đơn phương sẽ khổ, nhưng nàng vẫn cứ yêu. Tuy chưa hề có những gì sâu sắc những kỷ niệm dễ thương với chàng thì Tâm Đan có vô số. Nàng lấy đó để chờ đợi. Từ trong chôn tận cùng sâu thẳm của tiềm thức, thỉnh thoảng Tâm Đan vẫn nhận được một tín hiệu rất nhẹ nhàng.

"Hãy cố đợi, chàng sẽ quay về mà" và mỗi lần như thế, Tâm Đan như người được tiếp thêm sức mạnh, củng cố thêm sức mạnh, củng cố nghị lực, có lần rong chơi trong rừng dương, Vũ Dung có bảo với Tâm Đan rằng:

- Đừng nuôi hy vọng nhiều quá, nhưng cũng đừng tuyệt vọng. Trái đất rộng nhưng lòng người thì hạn hẹp. Sớm muộn gì chị cũng tóm được Quang Trung mang về cho em trị tội.

Lúc ấy, đột nhiên Tâm Đan lại lo lắng cho Quang Trung vô cùng nàng lại sợ

sệt vu vơ khi nghĩ rằng Vũ Dung sẽ làm tình làm tội anh ấy nên vọt miệng phân bua:

- Có phải chị thấy em buồn nên nói vậy ... chứ còn em, Quang Trung đâu có tội gì đâu.

Vũ Dung nắm lấy tay Tâm Đan lôi lại, nhìn thật sâu vào mắt Tâm Đan rồi nói:

- Em yêu hẳn quá rồi Tâm Đan à. Em càng yêu thì Quang Trung càng dặt tội. Tội làm khổ cô em gái trong trắng bé bỏng của chị. Hôm ấy ở rừng dương, Tâm Đan đã tâm sự với Vũ Dung thật nhiều, còn Vũ Dung đã an ủi nàng theo đúng tình yêu của một người chị.

Vũ Dung có nỗi buồn, Tâm Đan chưa kịp nói thì chị ấy đã đi thật xa.

Thật ra Dung đi tìm gì nơi đó? Chỉ càng thêm buồn mà thôi!

Cuối cùng, Hà Thế Vỹ và Lê Quang Trung cũng vượt khỏi cả em lẫn chị.

Nỗi buồn của em so với nỗi buồn của chị thật là xa cách. Tình yêu cũng khác. Bản chất con người thì càng khác xa hơn nữa.

Cúi nhìn chú chó nhỏ, Tâm Đan đưa tay vuốt nhẹ lên lớp lông xù xì trắng tinh của nó. Nằm trong lòng của Tâm Đan nó có vẻ sung sướng lắm nên lim dim đôi mắt trông thật đáng yêu. Tâm Đan mỉm cười hỏi khẽ:

- Gâu gâu à, mi có biết buồn không vậy? Mi có hay lo nghĩ vu vơ như ta không? Nhìn mi ta thấy sướng thật đó.

Nghe tiếng nói của Tâm Đan, con chó nhỏ ngóc đầu vênh tai lên một chút như nghe ngóng rồi thè chiếc lưỡi đỏ hồng liếm vào tay Tâm Đan mấy lượt mới chịu nằm im.

Một lúc sau, Tâm Đan nhìn thấy một chiếc xe du lịch của ai đang hướng thẳng vào rồi đỗ lại trước cổng. Nàng còn đang thắc mắc thì chú chó nhỏ đã đánh hơi người lạ cục cựa liên tục.

Tâm Đan vừa hướng mắt nhìn ra ngoài vừa quát:

- Gâu gâu, nằm im xem nào.

Cửa xe vụt mở, một người đàn ông bước ra ngoài, gỡ kiếng mắt cho vào túi rồi nhìn thẳng vào nơi Tâm Đan ngồi ... trước mắt Tâm Đan là một con người hoàn toàn xa lạ. Thấy ông ta cứ nhìn chằm chằm còn như định nói gì, Tâm Đan ưỡn chú chó đứng lên bước tới. Đến lúc còn cách người lạ cái cổng rào, Tâm Đan mới nhận thấy đó là một người đàn ông không còn trẻ nữa.

Tóc hai bên thái dương của ông ta đã có chỗ lấm tấm bạc.

Nở một nụ cười chứa đầy thiện cảm, người đàn ông - Chính là ông Hà Phát lên tiếng:

- Chào cô, xin mạn phép hỏi đây có phải là nhà của cô Vũ Dung.

Tâm Đan nhìn thẳng, đôi mày hơi nhíu lại. "Nụ cười này sao quen quá vậy? ... À hình như ta có gặp ở đâu rồi?" Nghĩ mãi không ra, sợ để khách chờ quá lâu, Tâm Đan bẽn lẽn cười:

- Dạ đúng rồi!

- Cháu là gì của Vũ Dung?

- Dạ, em họ!

Ông Hà Phát lại cười:

- Vậy thì tốt rồi! Ta cần vào nhà để gặp mẹ của Vũ Dung có chuyện hệ trọng.

Tâm Đan lại nghĩ rằng vị khách này mang tin tức của Vũ Dung đến nên cuốn quýt hỏi:

- Chị của cháu không sao chứ hả?

- Không sao?

- Được, được! Cháu sẽ gọi người ra mở cửa mời bác vào rồi sẽ gọi Di cháu ra ngay.

Tâm Đan nói xong chạy biến vào trong lát sau có chú Thạch chạy ra mở cổng rồi trình trọng mời ông khách vào nhà, mang nước lên mời khách.

Tuy sự chờ đợi khá lâu, nhưng ông Hà Phát vẫn bình thản không lấy gì làm buồn nản. Đối với ông chờ bao lâu cũng được bởi vì điều ông mong muốn nhất chính là mang tin vui về cho Hà Thế Vỹ yêu quý của ông như đã hứa mà thôi.

Có tiếng lao xao. Ông Hà Phát nhìn thấy cô gái khi nãy đang dìu một người đàn bà bước ra. "Bà ấy không thấy đường như vậy chính là mẹ của Vũ Dung rồi".

Thấy người chủ nhà đã ra đến, ông Hà Phát vuốt sơ lại mái tóc rồi đứng lên:

- Chào bà.

Ông vừa mở lời vừa nhìn thẳng vào người đàn bà mà con trai ông đã không tiếc lời khen ngợi. Vừa nhìn thấy rõ, ông Hà Phát lão đảo lúi lại té quỵ xuống ghé há hốc mồm kinh ngạc. Trời không có mưa không có giông bão, nhưng trong đầu ông lại như có tiếng sấm nổ. Ông nhìn trừng trừng vào bà Khả Nhu mà toàn thân chết điếng. Vừa lúc đó bà Khả Nhu lên tiếng chào lại:

- Chào ông, mời ông ngồi. Tôi nghe Tâm Đan nói rằng có một vị khách tìm tôi để mang tin của Vũ Dung tôi chính là mẹ của nó... có gì ông hãy nói đi.

Câm lặng một lúc lâu ông Hà Phát mới lấy lại được bình thản. "Sao lại là Khả Nhu? Sao lại là em và trở thành mù lòa thế này?" Ông Hà Phát cứ tiếp tục tê dại như người ông đang dần hóa đá. Thấy thái độ kỳ quặc của ông ta, Tâm Đan lạ lẫm lên tiếng:

- Di của cháu đang chờ bác nói đó.

- Ờ ...ờ ... Tôi sẽ nói mà ...

Ông Hà Phát lo lắng sợ sệt, ông không còn đủ tư cách để đối diện cùng bà Khả Nhu nữa. Đối với người đàn bà này, ông đã có một lỗi lầm to tát khó mà tha thứ. Đúng là oan nghiệt! Quả báo thật rồi!

Ông Hà Phát muốn lách người chạy vụt ra ngoài leo lên xe và biến mất cho

mau lẹ trước khi bị phát hiện, nhưng không còn kịp nữa. Ông không còn con đường nào khác ngoài việc lưu lại và phó mặc cho may rủi. Ông không dám nhìn vào đôi mắt mở to vô hồn của bà Khả Nhu, càng không biết mở lời như thế nào đây? Một trận lôi đình, một cơn bão lớn sẽ ập xuống mà ông khó lòng tránh khỏi rồi.

Thấy khách cứ im lặng bà Khả Nhu thúc giục:

- Tôi đang nóng lòng nghe tin con gái, sao ông ... ông cứ im lặng hoài vậy.

Ông làm cho tôi lo sợ lắm đó ...

Ông Hà Phát cắn răng, bóp chặt hai bàn tay thu hết can đảm nói trong khi những giọt mồ hôi đã xuất hiện trên trán.

- Tôi không phải là người đưa tin!

Bà Khả Nhu giật nảy người lên, nắm chặt bàn tay Tâm Đan lay mạnh hỏi lại:

- Ông ấy nói gì?

Tâm Đan nhìn ông Hà Phát không chớp mắt rồi quay sang bà Khả Nhu khẽ nói:

- Ông bảo không phải là người đưa tin của chị Vũ Dung.

Bà Khả Nhu quay phắt lại, gương mặt lộ rõ sắc giận. Bà hỏi xẵng:

- Không phải đưa tin vậy tìm tôi làm gì? Ông ... ông là ai? Cần gì? Có thể tránh được đôi mắt mù lòa của Khả Nhu nhưng không tránh được đôi mắt mở to của thằng thần của Tâm Đan, ông Hà Phát bối rối thật sự. Sau vài giây lưỡng lự, ông gào lên như kẻ phạm tội đang tự thú trước quan tòa:

- Tôi là ... Tôi là cha của Thế Vỹ, tôi từ Sài Gòn ra đây.

- Hà Phát? Ông là Hà Phát à?

Bà Khả Nhu đột ngột kêu lên thật to rồi run rẩy hét to:

- Tâm Đan! Gậy đâu, gậy của ta đâu. Đưa ta vào trong rồi tiễn khách đi ngay tức khắc, không có gì để bàn cũng không có gì để nói nữa.

Ông Hà Phát ôm đầu câm lặng. Tâm Đan khó hiểu nhìn hai người. Đây là lần đầu tiên nàng thấy dì Khả Nhu giận dữ. Nhưng còn ông khách kia, sao ông khổ sở quá vậy? Là cha của Thế Vỹ mà ...sao dì lại đối xử như thâm thù? tội nghiệp ông Hà Phát, Tâm Đan kêu lên:

- Dì ơi! Ông ấy, ông ấy có xúc phạm gì đâu. Dì đã làm cho ông ta khổ sở rồi kìa.

Bà Khả Nhu sựng lại phả lên cười rồi quát Tâm Đan:

- Câm miệng, tiễn khách cho mau. Một con thú rừng không bao giờ có điều khổ sở.

Lời nói nặng của bà Khả Nhu làm cho Tâm Đan kinh động, làm cho ông Hà Phát sững người bật dậy như chạm phải lửa. Ông bước đến vài bước cất tiếng nhỏ nhẹ:

- Khả Nhu! Hãy để cho tôi nói vài lời đã, rồi tôi rời khỏi nơi đây cũng không muộn mà.

Bà Khả Nhu, giận dữ thét lên:

- Hãy rút mau ra khỏi nơi này! Ông nghĩ rằng ông còn mặt mũi để nói chuyện với tôi sao? Tâm Đan, tiền khách nghe rõ chưa?

Tâm Đan quỳnh quáng:

- Dạ, con nghe ... nghe rồi! Ông à xin mời ông ... Di của cháu không tiếp ông mà, xin ông ra cho.

Không đếm xỉa gì đến lời nói của Tâm Đan, ông Hà Phát bước đến chắn ngang mặt bà Khả Nhu không cho bà bước tiếp.

- Khả Nhu, xin hãy dừng lại. Dù bà có giận dữ như thế nào, tôi cũng sẽ lì nơi đây khi sự việc chưa được giải bày phân rõ.

Nghe tiếng của Hà Phát ở trước mặt bà Khả Nhu lùi lại tránh xa:

- Dang tôi ra! Các người, thật là quá lắm rồi. Dám vào rồi còn dám ở lì nữa. Được! Hay lắm! Hà Phát, tôi để xem ông còn thủ đoạn gì nữa. Ông nên nhớ rằng, Khả Nhu bây giờ khác hẳn với Khả Nhu của mấy mươi năm về trước nhiều lắm.

Ông Hà Phát nảo nùng ngồi trở xuống ghế. Tận trong ký ức, một đoạn phim của quá khứ bỗng hiện về lướt qua mắt ông. "Chiếc xe du lịch đang lao tới, còn Khả Nhu thì cố sức chạy ở phía sau, miệng la hét không ngừng." Cảnh tượng đó làm cho ông nhăn nhúm mặt lại. Quá khứ son trẻ của ông thật quá nhiều lầm lỗi. Những gì ông đã gieo cho Khả Nhu so với những lời mắng chửi nặng nề bây giờ cũng còn nhẹ hơn quá nhiều.

Cố gắng nhẫn nại để hòa giải, ông Hà Phát nhướng mắt nhìn bà Khả Nhu:

- Tôi biết bà rất hận tôi.

- Hận à?

Bà Khả Nhu lại bật cười lên man dai:

- Đừng có nói chữ hận với tôi. Tôi không chỉ hận mà còn hơn nữa. Không ngờ, mấy mươi năm qua một gã thanh niên lưu manh, đều giả lại có thể trở thành một vị giám đốc của một công ty. Có được như vậy, chắc nhờ không nhỏ vào cái vỏ bọc bên ngoài và một sự bịp bợm trắng trợn thật đáng khinh rẻ!

Tâm Đan càng lúc càng sững sốt. Tại sao di của nàng lại không tiếc lời mắng chửi ông Hà Phát như vậy? Hai người hẳn đã biết nhau từ lâu và dường như cả hận thù?

Bà Khả Nhu liên tiếp giáng những đòn chí tử vào ông Hà Phát, nhưng ông một mực lặng thinh không nói. Khi xưa ông như thế nào? Đã gây ra tội lỗi gì, Tâm Đan không cần biết. Nàng chỉ biết rằng sự thật tội nghiệp cho ông trong lúc này ông có vẻ ân hận lắm.

Sự thù hận của bà Khả Nhu chất chứa bấy lâu nay tuôn ra không ngừng, rồi cũng đến lúc dừng lại. Hơi thở của bà vẫn còn gấp gáp vì giận, nhưng lời nói đã dịu đi:

- Nói nhiều với một con người như ông chẳng có ích lợi gì. Thật ra ông đến đây với lý do gì. Nói thẳng ra đi!

Chỉ chờ có thể, ông Hà Phát phẫn chấn hẳn lên, ông dịu ngọt:

- Khả Nhu à, bà trút bao nhiêu cơn giận tôi cũng nghe cả vì tôi đáng tội lắm. Chúng ta bây giờ tóc đã bạc hết rồi. Chuyện ân oán do tôi gây ra xin hãy để cho mỗi mình tôi gánh lấy... Tôi tha thiết xin bà một điều thối. Bây giờ thì tôi đã hiểu nguyên nhân do vì sao rồi. Có phải bà phát hiện ra cha của thằng Vỹ nên cấm cản Vũ Dung và tách rời tình yêu của chúng nó? Bà nghĩ như vậy là hẹp hòi lắm đó Khả Nhu. Chuyện của chúng ta đâu có ảnh hưởng gì đến lũ nhỏ ... ngoại trừ ... Vũ Dung và Thế Vỹ ... là chị em với nhau.

- Câm ngay! Ăn nói hồ đồ! Tôi lặp lại một lần cho ông rõ. Vũ Dung là con của chồng tôi, là con của một người đàn ông tốt nhất trên thế gian này. Tôi ngăn cản Vũ Dung là có hai vấn đề. Một là ông không xứng đáng làm cha chồng của nó. Hai là, đứa con trai của ông mang đậm dòng máu của ông chắc hẳn nó cũng xấu xa như vậy. Biết đâu, ngoài cái vỏ bọc bên trong của nó ai dám bảo đảm rằng nó không phải là một kẻ lưu manh, một tên đều cáng. Con gái của tôi, Vũ Dung của tôi là một đứa con gái xinh đẹp, lại tốt nữa. Tôi là mẹ, tôi không để yên cho con tôi lọt vào vòng tay của những con người xấu xa mà đôi đây đã biết quá rõ. Xin lỗi ông miễn bàn với tôi chuyện đó đi. Con gái tôi có đau khổ nhưng rồi nó sẽ quên. Là một bác sĩ với tương lai trước mắt nó không lo gì mà không kiếm được một người chồng tốt. Và lại, ông không đủ tư cách để làm sui gia với tôi. Bấy nhiêu đủ để ông ra về chưa vậy?

Ông Hà Phát bật hẳn người lên. Ông lấy khăn trong túi ra chấm mồ hôi lấm tẩm trên trán và hai bên thái dương. Ông bị nhục mạ thì không sao cả, nhưng động đến Thế Vỹ thì ông không muốn chút nào.

Bước ra một khoảng ông đứng im lìm, cứ thở dài liên tục. Đôi mắt ông vẫn đục như có mây mù, gương mặt ông thoáng xanh xao như người bệnh hoạn. Cho chiếc khăn trở vào túi, ông có vẻ cương quyết mở lời:

- Khả Nhu, bà có thể nói sao về tôi cũng được. Nhưng đừng bao giờ nghĩ sai theo kiểu "quơ đũa cả nắm" đối với Hà Thế Vỹ như vậy. Tôi nhìn nhận tôi làm lỗi, tôi xấu xa nhưng Thế Vỹ thì không! Nó là một chàng trai tốt, nó biết yêu thương Vũ Dung hết mực. Nó đau khổ biết bao khi không tìm được Vũ Dung. Nó đã làm cho người cha đau lòng đến phải xen vào với hy vọng là sẽ giải quyết vấn đề Vũ Dung và mang Vũ Dung về cho nó. Từ lúc bàn bạc cho đến lúc đi, tôi rất tự tin. Nhưng bây giờ thì, tôi không những tuyệt vọng mà còn quá nhục nhã nữa. Khả Nhu ơi! Bà hãy nghĩ xem. Nếu bị chia cắt vĩnh viễn, nếu tình yêu bị bóp chết một cách oan uổng như thế thì hai đứa nó sẽ đau khổ ra sao? Và không chừng sẽ đến lúc nó nghĩ quẩn nữa đó.

Bà Khả Nhu cười nhạt nhẽo, xằng giọng:

- Ông còn dám nghĩ rằng con tôi sẽ bỏ nhà ra đi với Thế Vỹ à? Không bao giờ đâu! Khi xưa, tôi là một cô gái ngu ngốc, suy nghĩ không chín chắn mới làm như vậy. Còn Vũ Dung bây giờ nó khôn ngoan lắm. Không có ý nghĩ ngu muội đó đâu. Ông hãy về lo cho con của mình đi. Đừng bao giờ nghĩ sẽ có lần thứ hai trở lại để bàn bạc với tôi. Tôi đã hết lời, không còn gì để nói nữa.

Bà Khả Nhu chống mạnh cây gậy rời khỏi ghế. Bà im lìm bước đi, được vài bước bà quay lại nói với Tâm Đan:

- Dì vào một mình được rồi con tiễn khách đi ngay.

- Dạ! Cần thận nghe dì.

Ông Hà Phát nhìn theo bà Khả Nhu rồi nhắm nghiền mắt, thở dài liên tục. Không ngờ, thật không ngờ có cuộc chạm trán oái ăm này. Mỗi hận ngày xưa không phai đi trong lòng của Khả Nhu. "Thế là xong, Thế Vỹ, cha không làm được gì cho con. Cha hoàn toàn tuyệt vọng. Hoàn toàn chịu thua rồi"

Mở bừng mắt ra, ông Hà Phát nhìn thấy Tâm Đan đang nhìn ông trân trời.

Mỉm cười gượng gạo, ông nói:

- Có lẽ tôi phải ra về. Cảm ơn cháu đã có lúc cảm thông, thương hại cho bác. Tạm biệt nhé.

Tâm Đan bước theo ông Hà Phát ra ngoài. Nhìn vẻ khắc khổ đau buồn của ông, cô bé không đành được thương cảm. Thấy cần nói một câu gì đó để xoa dịu ông Hà Phát, Tâm Đan mở lời:

- Cháu rất tiếc rằng không biết được địa chỉ của chị Vũ Dung. Nếu biết cháu sẽ nói cho bác nghe ngay. Hãy nói cho anh Thế Vỹ biết chị Vũ Dung phải ra đi chỉ vì chuyện của người lớn và cũng khổ sở không kém gì anh ấy đâu.

Ông Hà Phát buồn rầu gật đầu:

- Được! Ta sẽ nói. Chào cháu!

- Chào bác! Chúc bình an.

Cánh cổng mở rộng. Chiếc xe của ông Hà Phát nổ máy êm ru rồi trở đầu lao đi. Lốp bụi cát mỏng sau xe ông dấy lên mịt mù. Tâm Đan cứ đứng trông theo mãi lòng cô gái chột buồn.

NHỮNG MẢNH ĐỜI VỤNG DẠI

16.

Từ công ty, Thế Vỹ trở về nhà thì nắng chiều đã tắt . Phát hiện ra chiếc xe du lịch của cha nằm trong nhà xe, chàng mừng rỡ vì cha ở Vũng Tàu đã về rồi . Không biết cha có mang được chút hy vọng nào về không ?

Nắm chặt quai chiếc cặp trong tay, Thế Vỹ nhảy chân sáo từ bậc tam cấp lên hành lang rồi lao thẳng vào phòng khách .

Ông Hà Phát có mặt ở đó tự bao giờ . Thấy con trai bước vào, ông thoát ra khỏi những nghĩ ngợi suy tư, đưa mắt nhìn Thế Vỹ:

- Con đã về rồi à, công việc ... trôi chảy chứ ?

Thế Vỹ phấn khởi ngồi xuống ghế:

- Thừa cha, mọi việc vẫn trôi chảy . Cha ở Vũng Tàu về hồi nào vậy ?

- Khoảng ba giờ!

- Chắc là không hy vọng rồi ... nên cha mới buồn bã, nghĩ ngợi như vậy .

Hơi nhăn vầng trán, ông Hà Phát nhếch môi nói khẽ:

- Thế Vỹ à, cha rất đau buồn vì có việc nhỏ như vậy mà cha không giải quyết nổi . Đây cũng là lần đầu tiên cha chùng bước trước khó khăn .

Thế Vỹ buồn lặng . Chàng chỉ đoán thôi, nhưng không ngờ cha đã chính miệng nói ra chuyện đi không có kết quả . Cảm thấy ngạt thở, Thế Vỹ đưa tay nới lỏng chiếc cà vạt trên cổ ra rồi chìm trong đau khổ . Vẫn không có hy vọng, nghĩa là Vũ Dung sẽ mãi mãi biến mất trong cuộc sống của đời chàng .

Như có một lưỡi dao bén ngọt hay một mũi tên vừa cắm phập, xuyên suốt con tim của Thế Vỹ . Chàng ngã dài ra ghế, đưa hai tay ôm lấy đầu rên rỉ:

- Suy cho cùng, con cũng đoán được điều ấy sẽ xảy ra rồi . Cha có gặp mẹ của Vũ Dung không ?

Gương mặt ông Phát thoáng thất sắc, ông trầm giọng:

- Có! Cha gặp ngay người mẹ mù lòa của Vũ Dung ... Nói quanh co đủ chuyện cuối cùng bà ta vẫn không cho cha một chút cơ hội nào ... Có lẽ ... bà ấy không muốn gã Vũ Dung cho con .

Không thể nào đâu! Thế Vỹ dựa ngửa đầu lên thành ghế, mắt nhắm nghiền .

Câu nói đó của cha làm cho chàng phát điên lên được . Tại sao lại gả cho người khác mà không gả cho Thế Vỹ . Hà Thế Vỹ có chỗ nào đáng ghét đáng khinh ? Còn chưa kể đến tình yêu . Đối với Vũ Dung, nàng hiểu rất rõ Thế Vỹ yêu nàng đến như thế nào, và tình yêu của Vũ Dung dành cho chàng ra sao chàng cũng nhận được đầy đủ . Hai người đã có với nhau một cuộc

tình đẹp và nhân lên theo thời gian thành một thiên diễm tình tuyệt đẹp .
Chẳng lẽ Vũ Dung không còn nhớ gì đến kỷ niệm xưa . Những lúc rong chơi
hay ngắm cảnh ngoạn mục, nàng có thói quen dang rộng đôi tay ngửa mặt
nhìn trời với nụ cười tươi như hoa thắm và bảo rằng "em đang đón gió vào
lòng" . Rồi những chiều mưa khi nàng ngồi ủ rũ nhìn hạt mưa rơi nơi khung
cửa sổ thì Thế Vỹ lù lù xuất hiện . Mưa lâm tẩm tóc Vỹ, trên mắt Vỹ làm đề
tài cho những vần thơ cảm hứng của nàng . Rồi thỉnh thoảng nàng giận hờn,
nàng khóc cho nước mắt dễ thương rơi vẫn rơi dài .

Cả một bầu trời nhớ thương trong mắt Thế Vỹ . Tất cả những kỷ niệm luyến
ái mới đó mà giờ đây nghe như cách xa diệu vợi . Đã xa quá rồi hay sao ?

Thế Vỹ không dần lòng được nữa chàng vò rối tung cả đầu tóc rồi bật dậy
bước đi như trốn chạy . Ông Hà Phát nhìn con trai, đau nhói lòng . Ông thần
thờ một lúc rồi kêu lên:

- Thế Vỹ! Con đừng quá tuyệt vọng . Cha vẫn còn nhiều cách khác nữa .

Thế Vỹ dừng chân lại giữa thang lầu, chàng quay nhìn ông Hà Phát bằng đôi
mắt thông khổ, giọng lạc hẳn đi:

- Con không giấu cha, con đau khổ lắm bởi vì con yêu Vũ Dung . Nhưng
mà, con xin cha yên lòng . Con còn trẻ, trong con có cái nhìn riêng, có suy
nghĩ riêng con muốn được tự do .

Ông Hà Phát gật đầu thật nhẹ trong khi Thế Vỹ nhanh chân biến mất lên lầu

Còn lại một mình trong gian phòng rộng vắng, ông Hà Phát lẻ loi đau khổ
niềm đau bất tận .

Sự đối mặt quá bất ngờ với bà Khả Nhu làm cho ông chói với, khổ sở lương
tâm bị giằng xé dữ dội . Thêm vào đó còn có nỗi đau khổ của Thế Vỹ vì tình
yêu bị chia cắt, khiến cho tinh thần của ông Phát giảm sút .

Ông có thể không can thiệp quá nhiều vào chuyện tình yêu của con trai .

Nhưng nhìn nó với những đợt biến dữ dội trong tâm hồn, ông không thể nào
chịu nổi . Ông lo sợ sẽ có những điều đáng sợ xảy ra . (77)

o O o

Thế Vỹ về phòng khóa trái cửa thật chặt, rồi ngã dài lên giường bất động .
Thật sự không còn con đường nào để tìm lại Vũ Dung sao ? Mẹ của Vũ
Dung tại sao lại ra mặt không muốn gả Vũ Dung cho mình ? Còn nàng, tại
sao nàng có thể chấp nhận một cách dễ dàng như vậy được ? Những điều mà
Vũ Dung đã nói, đã cùng Thế Vỹ bàn bạc ... Sẽ có những gì, làm những gì
trong lễ cưới ... so với hiện tại, rõ ràng phải có điều uẩn khúc phải kiên nhẫn,

phải đợi chờ giáp mặt với Vũ Dung để hỏi, để biết căn kễ .
Thế Vỹ đã nằm không biết bao nhiêu lâu như vậy . Nhưng câu hỏi dồn dập trong trí chàng nhưng chẳng có câu trả lời nào xác đáng .
Vài tia nắng chiều vàng óng len qua khung cửa sổ soi rọi vào phòng . Thế Vỹ xoay trở liên tục rồi gối đầu lên cánh tay, nhìn những giọt nắng vàng .
Con nắng chiều thật tẻ nhạt . Thế Vỹ cảm thấy chán nản với khung cảnh cô tịch này . (78)

o O o

Khi đó, ở một vùng xa xôi hẻo lánh, trên một bãi vắng cạnh dòng sông, Vũ Dung đang ngồi ngắm những cánh lục bình trôi mà lòng miên man với nỗi buồn sâu xa .
Con sông đầy ắp một màu xanh trong vắt, thỉnh thoảng có cơn gió mạnh làm sóng nước gợn lăn tăn nhẹ vào bờ .
Vũ Dung đã ngồi thật lâu nơi đó . Trên tay nàng là một chùm hoa dại với những bông hoa nhỏ li nhẻ màu vàng tím xen lẫn . Ngắt nhẹ từng nhánh, Vũ Dung lần lượt thả chúng xuống nước rồi nhìn chúng bị cuốn trôi theo dòng chảy một cách tội nghiệp . Hoa hay nàng cũng có khác gì nhau đâu . Hoa bị cuốn trôi theo dòng nước, còn nàng không bị nước cuốn mà vẫn trôi, tự nguyện trôi đến tận chốn này . (79)
Mỉm một nụ cười héo hắt, đơn độc, Vũ Dung ngửa mặt nhìn mây trời rồi thì thầm với chính mình .
- Vũ Dung! Mi thật là xấu số . Nếu còn là sinh viên như mấy tháng trước thì mi không xứng đáng với danh hiệu đáng yêu mà bạn bè trao tặng tí nào càng không thể tiếp nhận tấm lòng ưu ái của họ để giành lấy tình yêu, đã nắm trọn hạnh phúc trong đôi tay mình mà lại buông trôi, buông xuôi, giơ cả hai tay lên đầu hàng một cách dễ dàng . Vũ Dung đau khổ, nghẹn cứng nơi lồng ngực . Đã bao nhiêu chiều qua nàng vẫn ngồi lặng lẽ tự trách, tự hành hạ mình như thế . Biết rằng, việc tự đày đọa mình sẽ không đem lại một kết quả nào nhưng Vũ Dung vẫn làm, vẫn tự giằng xé .
Nước mắt lưng tròng, Vũ Dung bị phân bứt mạnh những cọng cỏ trên đất ném chúng ra xa rồi bụm mặt rên rỉ .
- Mẹ! Mẹ ơi! Tại sao càng lúc con càng đau thắt ruột gan vậy hở mẹ ? Con đã dâng tình yêu của con cho mẹ để mẹ tự do quyết định . Bây giờ, ở chốn xa xôi này, con không còn gì cả xung quanh con không có gì để giữ lại . Tất cả đã biến mất, đã gục chết một cách thảm thương rồi . Thế mới biết, chôn một mối tình là một đau khổ nhất của những kẻ đang yêu . Thầm thía nỗi

đau này, con mới hiểu được nỗi đau của mẹ khi bị người tình phụ rẫy . Càng nghĩ, con càng thương mẹ, đồng cảm với mẹ và không một chút gì oán hận . Mẹ có biết không, con đã làm những điều mà chính con cũng không thể tưởng tượng nổi . Những điều con làm vì mẹ đều trái ngược với suy nghĩ của con, nghịch lý với con tim con, nhưng con vẫn làm bởi vì ... Con không muốn giữa mẹ và con giận hờn nhau, con không muốn mẹ thốt lên câu "đoạn tình mầu tử" nữa . Bây giờ thì con đã đau, đang đau và đau càng lúc càng nhiều, nhưng cố chịu . Giá mà mẹ hiểu được con ngày đêm mong nhớ người yêu đến thế nào ?

Vũ Dung thương tâm uất nghẹn . Nàng lấy chiếc khăn nhỏ chặm nhẹ nước mắt rồi đưa lên răng cắn chặt kềm chế tiếng khóc . ba tiếng "Hà Thế Vỹ" càng lúc càng ngân vang rõ rệt trong nàng . Gió ở đâu bỗng bỗng thổi đến . Vài chiếc lá vàng rơi . Mặt sông lao xao sóng nổi . Những chùm lục bình theo sóng dạt xô tấp vào bờ . Mặt Vũ Dung thoáng nét xanh xao . Mặt nàng buồn như khung trời tím . Nhìn rõ hơn một chút, nàng đã có nhiều nét tiêu tụy .

Chợt đứng lên khỏi thảm cỏ, Vũ Dung quay quắt như tìm kiếm . Khung cảnh chiều nay làm nàng nhớ Thế Vỹ vô hạn . Nàng cố nhìn xa hơn một tí rồi gào lên:

- Thế Vỹ ... Hà Thế Vỹ ... Thế Vỹ ... Hà Thế Vỹ!

Chạy xa ra khỏi khoảng trống, Vũ Dung tiếp tục kêu lên:

- Giờ này ở Sài Gòn anh đang làm gì ? Vẫn nhớ em hay đã quên em rồi . Thế Vỹ ơi! Em thêm vòng tay ấm áp của anh . Thêm đôi môi mịn màng tham lam của anh . Nhớ da diết những giờ phút có anh bên cạnh . Em làm sao quên được hình bóng dễ yêu của anh thấp thoáng trước cổng trường đại học chờ em, càng không thể quên những lúc đèo nhau đi phố anh đọc cho em nghe bài thơ "nhớ bạn" của Tú Xương thật ngắn ngủi . Những lúc Sài Gòn đổ mưa buồn, em đang ngồi thẫn thờ nhìn mưa qua ô cửa thì anh hiện đến đáng yêu như một thiên thần cánh trắng . Nụ hôn của anh nồng say, đôi mắt của anh nồng nàn . Em rời khỏi anh không một tiếng tạ từ để lại biết bao nhiêu sầu nhớ ở nơi này em có khác gì anh đâu Vỹ ơi . Nước mắt em rơi không dừng . Nỗi đau trong lòng em không giới tuyến . May là em còn có những "bệnh nhân" của mình làm cho bận rộn, làm cho thời gian trôi đi không phải chờ đợi . Nếu không, có lẽ em chết rũ một cách đáng thương . Nước mắt đầm ướt đôi má mịn, Vũ Dung như người kiệt sức từ từ khụy xuống không gian mông mênh quanh nàng như càng hoang vắng hơn lúc nào .

Mây vẫn bay . Gió vẫn thổi . Nắng đang dần nhạt nhòa . Lòng sông vẫn đầy ắp nước . Những cánh lục bình trôi không định hướng .

Trong tiếng gió, Vũ Dung cảm nhận như có giọng thở êm đêm của Thế Vỹ .

Nàng nhắm nghiền mắt tận hưởng tiếng vọng vang từ tiềm thức:

"Ai về còn nhớ ai không ?

Trời mưa, một mảnh áo bông che đầu

Nào ai có tiếc ai đâu

Áo bông ai ướt, khăn đầu ai khô ?

Người đi Tam Đảo, ngủ hồ

Kẻ về khóc trúc, than ngô một mình

Non non, nước nước, tình tình .

Vì ai ngỡ ngàng, cho mình ngỡ ngơ"

Vũ Dung mơ màng gọi khẽ:

- Thế Vỹ, em yêu anh, yêu hơn lúc nào hết . Càng yêu anh, càng yêu mẹ em, em càng hận oán ba anh khôn tả . Chắc hẳn là anh chưa bao giờ biết được anh có một người cha như thế nào ? Nếu sau này anh biết được em có nhiều lỗi lầm xúc phạm đến ba anh thì mong anh thông cảm . Em thật sự muốn ông ấy bị lương tâm phát xét và âm thầm đau khổ .

Vũ Dung lau khô nước mắt chống chọi với mệt mỏi và chán nản để đứng lên . Không đếm được đây là lần thứ mấy nàng bước ra khoảng đồng vắng về này để tự do bộc bạch, than thở những nhớ nhung và bất hạnh của cuộc tình . Bây giờ, thì nàng đã cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều .

Rời khỏi bãi vắng, Vũ Dung tản bộ chậm chậm trở về bệnh viện . Nàng đã viết gần hai mươi lá thư lên án dữ dội ông Hà Phát nhưng chưa gửi . Bắt đầu từ ngày mai, nàng sẽ gửi thẳng đến công ty từng lá một . Nàng biết chắc chắn rằng những lời lẽ trong thư của nàng sẽ làm cho ông Hà Phát không yên với tội lỗi trong dĩ vãng đã ngỡ như bị chôn vùi

NHỮNG MẢNH ĐỜI VỤNG DẠI

17.

Suốt một đêm qua, Thế Vỹ say xin, đập phá lung tung đồ đạc trong phòng . Ông Hà Phát không biết phải làm gì để ngăn cản con trai . Ông lên xuống mấy lượt ở cầu thang, đứng lặng lẽ ngoài cửa phòng Thế Vỹ rồi lại quay trở xuống phòng mình, lặng người với nghĩ suy .

Ngôi nhà này mấy tháng qua như bị một cơn bão đổ ập xuống và tàn phá . Muốn vui vẻ, thoải mái cũng khó mà tìm được nữa rồi . Thế Vỹ gần như "hư thân" đi vì rượu . Đó là cách duy nhất để nó giải sầu, ông không có cách nào can thiệp được .

Có những điều chua cay mãi mãi không nói được . Ông Phát bề ngoài trông có vẻ an ổn vô sự, nhưng thật ra ông đang càng lúc càng suy sụp tinh thần một cách thảm hại . Gần đây ông lại sinh chứng mất ngủ, có những đêm thức trắng . Không thể nào chợp mắt . Đêm qua, cũng là một trong những đêm thức trắng của ông .

Đêm đã qua, những vệt sáng đầu tiên đã bắt đầu xuất hiện trên bầu trời . Căn phòng của ông Hà Phát đèn vẫn mở sáng choang cửa sổ trông ra vườn cũng không buồn đóng lại .

Gió sớm hôm qua cửa sổ thổi vào phòng thật lạnh . Ông Hà Phát nằm trên giường, đầu tóc rối bù, mắt tiều tụy, hốc hác . hai mắt ông mở to ráo hoảnh, trắng vờ . Cơn lạnh của gió khiến ông quơ vội tấm mền kéo đến tận ngực . Không khí buổi sáng thật trong lành, nhưng cả người ông ta một khối nặng nề u ám . Ông cứ nằm như vậy không nhúc nhích, mắt giương to nghĩ ngợi . Vàng trán thỉnh thoảng lộ rõ những nếp nhăn .

Chợt nhiên ông cảm thấy như đang phẫn nộ . một cánh tay ông lần sâu xuống gối lôi lên một xấp giấy dày cộm . Ông muốn bóp nát và quẳng ngay xấp giấy vào thùng rác, nhưng không làm được . Ông lướt qua từng trang từng trang một rồi nhăn nhó gào lên: (91)

- Đủ rồi! Đủ rồi! Khả Nhu, bà mướn ai làm nên điều này để hành hạ tôi tới chết có phải không ? Tôi có lỗi nên đã gục đầu nghe bà chỉ rủa mà bà vẫn chưa vừa lòng sao ? Bà cho tôi là một kẻ lưu manh, tôi vẫn im lặng . Bà mắng tôi là một thứ thú rừng không có tình cảm đạo đức, tôi vẫn nín lặng ... Tôi để co h bà hả cơn tức giận . Nhưng không ngờ bà vẫn giữ đủ phương cách để trừng phạt tôi . Bà muốn tôi tức tối vỡ tim ra mà chết à ? Không đơn giản thế đâu . Bà thật ích kỷ và không độ lượng tí nào .

Buông rơi những mảnh thơ xuống mặt giường, ông Hà Phát ôm đầu nhắm

nghiền mắt, cỏi lòng xáo trộn, rối mù .

"Cộc ... cộc!"

Có tiếng gõ cửa . Ông Hà Phát bật dậy gom những lá thư giấu vội xuống gối . Bên ngoài bầu trời đã bừng sáng rõ rệt không đoán được là ai ở bên ngoài, ông Hà Phát lên tiếng hỏi:

- Ai đó ?

- Thừa cha, con đây!

- Ồ! Cha sẽ mở cửa ngay .

Vuốt lại mái tóc, giấu ngay vẻ sầu muộn vào trong tâm, ông Hà Phát mở cửa phòng cho Thế Vỹ, miệng tươi cười:

- Con đã khỏe rồi à ? Nếu đập phát mà con vui đi nỗi buồn thì cha không có tiếc con đâu . Ngồi xuống đi!

Thế Vỹ bước đến ghé ngồi xuống . Ông Hà Phát mở tủ lạnh lấy một lon trái cây để trước mặt con trai:

- Uống cho mát . Con tìm cha có gì cần nói thì hãy nói . Hôm nay là chúa nhật, chúng ta đều rảnh rang để tâm sự ... có phải vậy không ?

Thế Vỹ đưa mắt nhìn cha thoáng lên ý nghĩ "Cha lúc nào cũng bình tĩnh lạc quan . Trong lòng của cha thật sự không có chất chứa gì sao ?"

Ông Hà Phát chau mày nhìn con trai:

- Con đang nghĩ gì đó ?

- Không có gì!

Đón lấy lon nước trái cây ướp lạnh, Thế Vỹ khui ra rồi đưa lên miệng uống . Nước mát xua đi cái nóng trong cơ thể chàng ít nhiều . Day day cái lon trên tay . Thế Vỹ mở lời:

- Hôm qua, ở công ty con nhận được một lá thư ... của ai đó gửi cho cha, bên ngoài không có địa chỉ và tên của người gửi . Xem kỹ lại thì đó là một lá thư nặc danh .

Ông Hà Phát nghe Thế Vỹ nói vậy liền cảm thấy không yên chút nào . Sợ Thế Vỹ nghi ngờ, ông cười giả lả:

- Lá thư à ? Nếu đó là của cha thì con hãy trao cho cha đi . Có lẽ, có một vài người bạn đùa cho vui đó thôi mà .

- Ban đầu thì con cũng nghĩ vậy, nhưng những người phụ cận với ba nói cho con biết rằng: cha đã nhận liên tiếp rất nhiều lá thư như vậy . Con muốn biết lắm đó ... Chẳng lẽ với con cha cũng giấu hay sao ?

Ông Hà Phát bối rối ra mặt:

- Không có gì Thế Vỹ à, đưa lá thư cho cha đi ... vài công chuyện làm ăn mới thôi mà . Cha hy vọng rằng lá thư vẫn còn nguyên vẹn ...?

Thế Vỹ phì cười:

- Cha sợ con đọc à ? Chưa có lệnh cha con không dám đâu, vẫn còn nguyên vẹn đây nè .

Thế Vỹ móc từ túi áo ngủ ra một lá thư nhưng không đưa cho ông Phát .

Chàng xoay tới trở lui rồi nói:

- Con muốn đọc lá thư này cho cha nghe .

- Cần thiết như vậy sao ... Thế Vỹ ?

Nhìn cha bằng ánh mắt sáng quắc, Thế Vỹ nói quyết liệt:

- Con nhận thấy rằng cha đã có vấn đề rồi . Con càng muốn biết bên trong lá thư này có những gì ?

Ông Hà Phát bối rối van xin:

- Thế Vỹ à ... cha ... phải nói với con như thế nào đây ? Đó là chuyện riêng của cha, con hãy bỏ mặt cha đi, lo cho tấm thân đã bắt đầu tàn tạ của con kìa .

Thế Vỹ lặng câm không nói, chàng do dự một lúc rồi xé toạc bì thư lôi lá thư được xếp gọn gàng ở bên trong ra . Ông Hà Phát không kiềm chế được sự run rẩy, bao chuyện ông cố tình giấu giếm nay sẽ bị vỡ lở . Lao đến giật lá thư lại trên tay của Thế Vỹ, ông dư sức làm được . Nhưng rồi, Thế Vỹ sẽ nghi ngờ và sẽ không tin ông nữa . Còn để cho nó biết, kể tất cả cho nó nghe ... Có lẽ nó sẽ đau khổ dữ lắm . Nó sẽ tuyệt vọng vì người cha của nó lắm .

"Chỉ bấy nhiêu đó thôi đủ quật ngã ta rồi!" Ông Hà Phát bóp chặt hai bàn tay vào nhau mà nghe toàn thân lạnh buốt . Đối diện với ông, mặt Thế Vỹ đang từ từ biến sắc . một lúc sau chàng trợn mắt:

- Cha, nói cho con nghe đi ... là của ai ? Lá thư này là của ai ?

Ông Hà Phát mềm nhũn người bất lực:

- Cha không biết, hoàn toàn không biết .

Thế Vỹ gầm lên:

- Cha dối con, cha dối con! Không có lý nào, không có lý nào cha không biết được .

- Thế Vỹ! Hãy nghe cha nói đây . Đừng làm ồn ào kinh động nữa . Cha đã mệt mỏi, thật sự mệt mỏi quá rồi . Ông Hà Phát chống tay lên trán lộ rõ vẻ chán chường mệt nhọc .

Thế Vỹ lắc nhẹ đầu nhìn vào trang giấy, lầm nhảm:

- Dòng chữ này rất là quen thuộc với con . Chính là nét chữ của Vũ Dung ... Nhưng tại sao ? Tại sao nàng lại nặng lời với cha như vậy ? Chẳng lẽ ... còn có một chuyện sâu xa nào đó mà con chưa hiểu được ?

Ông Hà Phát nhướng mắt thờ thẩn:

- Đọc đi, đọc cho cha nghe đi ... rồi cha sẽ nói để con tường tận . Vũ Dung ? Vũ Dung ? Thật không ngờ!

Thế Vỹ nhìn cha đăm đăm mà không thể nào hiểu nổi ? Chàng thở hắt ra rồi cất tiếng đọc thư:

"Ông Hà Phát kính mến!

Lá thư này là lá thư thứ hai mươi và cũng là lá thư sau cùng mà tôi gởi cho

ông . Lời lẽ nặng nề của tôi đến đây cũng nên dừng lại . Bấy nhiêu lời vừa qua cũng đủ để ông nghiền ngẫm và khó chịu rồi phải thế không ? Nhưng ông Hà Phát à, bấy nhiêu đó so với những gì ông đã gieo thì cũng còn nhẹ lắm phải không ?

Trong lòng của tôi, ông mãi mãi không có chỗ đáng kính . Đừng nghĩ rằng tôi gọi ông là "Ông Hà Phát kính mến" mà vội mừng . Thật ra tôi mỉa mai ông đó . Rất tiếc, tôi không phải là một con người có nhiều thủ đoạn . Nếu không, ông sẽ còn đau khổ hơn nhiều lắm .

Ông giám đốc!

Có bao giờ ông nghĩ rằng: sự nghiệp mà ông đã dày công tạo lập nên trong phút chốc bỗng sụp đổ tan tành không ? Thử tưởng tượng xem, lúc đó ông sẽ là một người thế nào ? Dở cười dở khóc hay dở sống dở chết ?

Mấy mươi năm trước ông vì cái gì mà quẳng đi đạo đức làm người của mình ? Ông bắt kẻ người đàn bà đáng thương sống chết ra sao ? Ông không có một chút trách nhiệm, ông sống vị kỷ, độc ác . Ông vì bản thân mình mà sẵn sàng đang tay đẩy một người thân yêu cận kề xuống vực sâu cho rảnh nợ .

Thật đốn mạt, bỉ ổi ... ông đúng là hạng người như thế . Tóm lại, bà Khả Nhu khắc khoải đau khổ trong tâm hồn và mất đi đôi mắt quý giá đều là do ông tạo nên cả - Do ông tạo nên cả!

Ông có thể sống nhưng là một cuộc sống không bao giờ yên ổn nữa . Tự ông, ông sẽ bị dằn vặt, cấu xé khổ sở cho đến cuối cuộc đời của mình . Cho đến khi ông trút linh hồn, tội lỗi mà ông đã làm vẫn sẽ đeo đẳng bên ông ... và lúc ấy ... ông có biết không, ông sẽ rơi vào tầng địa ngục .

Tôi ghét ông!"

Thế Vũ giận dữ vò nát bức thư quẳng xuống đất lộn lên .

- Vũ Dung! Em thật là hỗn láo . Em dám mắng và dám nguyền rủa cha anh, tại sao vậy ? Cha ơi, con không hiểu, không hiểu gì cả ... Cha hãy nói, hãy nói nhanh đi ... Con không còn bình tĩnh được nữa . Tại sao Vũ Dung viết những lá thư này . Hai mươi lá, đủ hai mươi lá đều chửi rủa nặng nề như thế sao cha ?

Ông Hà Phát ôm đầu rên rỉ:

- Bởi vì cha là một người như vậy!

- Sao ?

Thế Vũ bật khỏi ghế lùi lại:

- Cha đã làm gì ? Cha có ân oán gì với họ ?

Thế Vũ trợn trừng mắt, lăm lăm những gì không rõ, rồi cúi nhặt những mảnh thư đưa lên tìm kiếm ... để rồi chàng run run lập lại:

- "Bà Khả Nhu .. nổi đau khổ ... đôi mắt mù lòa ... Đều do ông!" Đều do cha cả sao ? Không! Con không tin! Vũ Dung chắc chắn đã làm rồi, đã làm oan ức cho cha rồi . Cha rất tốt, cha không giống những người xấu xa . Bằng

chứng là đây con, con là con trai của cha ... Con không có gì xấu xa bởi vì cha là một người tốt . Tất cả đã lầm, Vũ Dung đã lầm, bà Khả Nhu đã lầm . Nhưng ông Phát đã hét lên chặn lời Thế Vỹ:

- Họ không lầm! Họ chẳng lầm! Thế Vỹ, giấu mãi cũng có ngày lòi ra . Ta không tiếp tục giấu con được nữa . Hãy nghe ta kể ... Kể ngay chính tội lỗi mà ta đã làm .

Thế Vỹ lần đến ghé ngồi phịch xuống như trái mít rụng . Chàng bung mắt im lìm trong khi ông Hà Phát quay ngược về dĩ vãng .

Ông kể cho con trai nghe tất cả không thiếu một chi tiết nhỏ nào . Buổi sáng mát mẻ mà mồ hôi trên người ông vã ra như tắm . Thế Vỹ thật sự bàng hoàng khi nghe và hiểu những lời của cha . Bây giờ thì chàng đã rõ ... chàng và Vũ Dung phải đột ngột chia cách là bởi vì đâu rồi ?

Thế Vỹ gục mặt lên thành ghế . Giữa hai cha con, một sự im lặng bao trùm đến nặng nề khó thở . Ông Hà Phát kể xong chỉ còn biết thở dài ... Còn Thế Vỹ, chàng không biết nói gì hơn . Lời nói lúc này thật là dư thừa . Tốt nhất là hãy lặng im .

Vũ Dung vì mẹ, còn chàng, chàng phải vì ai đây ? Oán hận, những điều này đã cũ kỹ quá rồi . Thời gian đã qua rồi, sao không để nó qua, không để nó chôn vùi mà còn xới tung lên để làm gì nữa ?

Vũ Dung! Em có đáng để anh trách không ? Em đã tiếp tay với mẹ em làm nên mưa bão trong gia đình anh . Làm cho cha con anh phải lao đao khổ sở . Tất cả những điều đó có đáng vậy không vậy ? Em không giúp anh hàn gắn lại mối hận giữa họ, mà còn nung thêm hận oán . Em làm cho anh suy nghĩ ... có lẽ ... em không thích có một lễ cưới cùng anh, không thích cùng anh sống trong ngôi nhà này . Em hơi quá đáng rồi Vũ Dung ơi . Em muốn đoạn tình thật hay sao ?

Nhức buốt con tim, Thế Vỹ vỗ vỗ nhẹ bên ngực trái cho đỡ con đau, rồi đứng ủ rũ, không còn vẻ giận dữ nữa .

- Cha! Con về phòng .

Ông Phát trông thiếu não rất tội . Ông nhìn con trai bằng đôi mắt uơu ướu đau lòng: (105)

- Con ghét cha phải không ? Con thất vọng vì cha quá xấu xa phải không ? Cha không phải là quân tử, cha xử sự quá tồi chỉ vì cha có nỗi khổ riêng ... Con hãy nán lại nghe cha nói một chút .

Thế Vỹ không nỡ làm cha tuyệt vọng nên lui lại ngồi lên thành ghế:

- Cha nói đi!

Nụ cười thoáng hiện trên đôi môi khô khan của ông Phát, ông ghen ngào:

- Thuở thiếu thời cha sống trong một gia đình nghèo không thể tưởng tượng. Thấy chúng bạn giàu sang, cha cũng mong ước thế nhưng không có cách nào để được lên. Một lần nợ gây gổ với ông nội, cha đã bị ông tổng ra khỏi nhà.

Lang thang mãi cuối cùng cha trôi xuống nhà một người nhà con ở Mỹ Tho.
Hiếm con cho nên bà cũng thương cha lắm . Ngày ngày cha theo họ đi làm
những việc vặt kiếm sống. Ở đó cha nảy sinh mối tình với

NHỮNG MẢNH ĐỜI VỤNG DẠI

18.

Khả Nhu nhưng vì gia đình nàng ngăn cản nên đưa nhau đi trốn tận Vũng Tàu . Chán cảnh cơ hàn quá rồi, ngày nào cha cũng áo quần tề chỉnh lang thang ra bãi biển tìm chút hy vọng . Quả nhiên, thời vận đã giúp cha thành công ... cha quen được một người góa phụ giàu có lớn hơn cha ba tuổi . Cha kiếm đủ mọi cơ để đi với bà ấy . Và đã trở về mang theo tiền bạc để phụ rẫy mẹ của Vũ Dung . "Giàu bỏ bạn, sang bỏ vợ" - chính là ta đó .

Thế Vỹ lạnh lùng:

- Còn mẹ của con thì ba quen lúc nào ?

Bậm nhẹ đôi môi, ông Hà Phát thấy không cần phải giấu giếm nữa, ông nói tiếp:

- Khi đã giàu lên, ta lại sinh tật đủ điều . Chung sống cùng người góa phụ đó hơn ba năm thì lại chia tay . Lúc ấy cha đã thương mẹ của con . Chúng ta gặp nhau trong một buổi dạ tiệc lớn . Qua lại với nhau nhiều lần thì đám cưới diễn ra . Đó là đám cưới đầu tiên trong đời ta . Mẹ của con rất đẹp lại ngoan hiền . Cha tự nguyện dừng hẳn bước chân . Cuộc đời như vậy là ta đã may mắn lắm rồi! Vài năm sau . Trong một ca sanh khó mẹ con qua đời . May là ta vẫn còn có con . Ta lao vào săn sóc chăm lo cho con và lo tạo dựng cơ nghiệp . Cho đến bây giờ thì con đã trưởng thành, rồi còn cha, cha đã già đi . Đó là tất cả những gì về cha ... Con nghĩ sao về cha cũng được ... nhưng có một điều con cần phải hiểu ... Cha chỉ còn có con là duy nhất trên đời này để yêu thương .

Lời nói của cha làm cho Thế Vỹ xúc động mãnh liệt . Đã làm người thì không ai không có lỗi lầm . Cha cũng vậy, từ nghèo hèn muốn bước lên địa vị cao sang đã phạm vào đạo lý làm người . Chắc hẳn người đang hối hận

nhieu lắm . Nghĩ gì thì nghĩ, nói gì thì nói, nhưng cha thì mãi mãi vẫn là cha của mình .

Thế Vỹ bước sang nắm tay cha, hai cha con ôm nhau vào lòng . Vài giây qua đi, Thế Vỹ nghèn nghẹn nói:

- Hãy bỏ qua tất cả những gì của quá khứ ... của lỗi lầm ... con không có gì oán trách cha . Cha hãy yên tâm . Con lúc nào cũng yêu thương cha, kính trọng cha ... Vũ Dung đã trót lầm lỗi, hãy tha thứ cho cô ấy .

Ông Hà Phát vỗ mạnh vào vai con trai, mắt rung rung lệ:

- Được lắm, Thế Vỹ . Con là nguồn an ủi cuối đời của ta đó . Không bao giờ ta buồn phiền Vũ Dung đâu . Chỉ tiếc rằng không thể làm cho nó hiểu được .

Thế Vỹ lùi khỏi cha, buồn rầu nói:

- Con người luôn khổ vì lòng đố kỵ thù hận . Thôi, con về phòng!

Ông Phát gật đầu . Thế Vỹ nhẹ nhàng ra khỏi phòng, dáng vẻ buồn tênh .

Liếc nhìn ra cửa sổ, ông Hà Phát nhìn nắng lên cao mà cõi lòng có quá nhiều vui buồn lẫn lộn . Nghe thêm một chút vị đắng của rượu, ông đến mở tủ lấy rượu rót ra ly rồi bung đến gần cửa sổ đứng nhâm nhi . Ông lẩm bẫm:

- Thế Vỹ đã hiểu được ... thì tốt rồi! Chỉ tiếc rằng, không có điều huyền diệu để làm sống lại tình yêu của nó và Vũ Dung
Sự xuất hiện của Vũ Dung sau bao ngày xa vắng làm cho ngôi biệt thự rộn rã hẳn lên và những con người sống trong đó đều phải rơi lệ .

Vắng xa có mấy tháng trời mà Vũ Dung ngỡ như hàng thế kỷ đã trôi qua .
Nàng tiêu tụy nhưng mẹ còn tiêu tụy hơn nhiều .

Nghe tin Vũ Dung về, bà Khả Nhu hấp tấp đứng lên quên cả cây gậy dẫn đường . Bà không sợ gì những chướng ngại vật trước mắt, lao tới như bay . Vũ Dung nhạt nhòa nước mắt, buông rơi chiếc giỏ xách chạy đến ôm mẹ vào lòng:

- Mẹ ...!

Bà Khả Nhu xiết chặt con gái vào lòng nghẹn ngào:

- Vũ Dung ... Vũ Dung ... Mẹ không cho con đi nữa . Hãy ở lại đây với mẹ, mẹ cần có con, Vũ Dung à .

Nước mắt cứ trào ra, Vũ Dung chỉ còn biết khóc . Cảm giác tội lỗi vì đã để mẹ già héo hon trông đợi phủ chụp lấy nàng . Nhìn khắp phòng còn có Tâm Đan, chị Thạch Lựu và chồng chị là tài xế Thạch . Ba người lặng nhìn Vũ Dung và bà Khả Nhu mà nước mắt rơi lúc nào không hay . Tiếng khóc của Vũ Dung nghe u uất, náo nề .

Bà Khả Nhu rờ rẫm khắp người con gái và để mặc cho Vũ Dung khóc thút thít . Tận đáy lòng bà, bà hết sức nhói đau ... Nhưng biết làm sao được . Nước mắt sẽ xoa dịu nỗi buồn của Vũ Dung, làm giảm nhẹ cơn đau trong lòng Vũ Dung .

Vũ Dung đã bớt khóc . Nàng ôm lấy mặt mẹ, hôn lên vàng trán đã có những vết nhăn của mẹ, nghẹn lời:

- Con bất hiếu, con xin lỗi mẹ vì đã để cho mẹ mong chờ khắc khoải con nhớ mẹ lắm, đêm nào con cũng cầu trời phù hộ cho mẹ . Bây giờ thì con đã về với mẹ rồi .

- Về luôn chứ ? Không đi xa mẹ nữa phải không con ?

Vũ Dung nhìn mẹ mà tan nát cõi lòng . Không thể để mẹ thất vọng, Vũ Dung mỉm cười qua làn nước mắt, gạt đầu:

- Có lẽ là như vậy, con không xa mẹ nữa đâu .

- Vậy thì tốt, Vũ Dung! Con phải biết ... mẹ đã nhớ nhưng con như thế nào ... Và mẹ lo lắng cho con đủ điều . Đừng tự hành hạ mình như vậy nữa . Nếu con có muốn phản đối mẹ thì hãy nói . Đừng lạnh lùng bỏ đi nữa nha con .

Vũ Dung nhắm nghiền mà nước mắt tuôn lũ chã . Nàng nắm chặt hai bàn tay mẹ:

- Không! Không có gì phản đối . Mẹ hãy quên những điều đó đi . Con cũng quên mà .

Lấy khăn chấm nước mắt cho mẹ, Vũ Dung dìu bà đến ngồi lại chỗ cũ rồi nói:

- Từ nay, chúng ta không có ai được khóc nữa .

Nhìn thấy nụ cười vẫn còn đẹp của mẹ, Vũ Dung mới nhẹ nhõm, an lòng . Nàng ngẩng lên rồi quay sang đôi vợ chồng Thạch Lựu:

- Chào hai người, ở nhà vẫn khỏe và hạnh phúc chứ hả ?

Chú Thạch cười cười, nụ cười hiền hậu chân chất, chị Lựu nhìn chồng rồi

nắm tay Vũ Dung nói:

- Cô hai à, đi bao nhiêu đó đủ rồi . Hãy về đây làm để gần gũi bà . Cô thấy đó ... bà đã tiêu tụy xanh xao vì nhớ thương cô . Chúng tôi đôi khi thấy bà khóc xót xa lắm!

Vũ Dung thương cảm gật đầu

- Tôi đã hứa với mẹ tôi rồi, sẽ không đi nữa mà .

Chị Lựu nhìn chồng cười vui vẻ . Chú Thạch lên tiếng:

- Cô Dung tính như vậy là phải lắm . Thôi chúng tôi cùng xuống làm com, chắc cô cũng đói rồi . Chúc mừng cô đã trở lại .

Vũ Dung nhìn theo vợ chồng Thạch Lựu mỉm cười . Sự nhớ đến Tâm Đan, Vũ Dung bước đến gần nhìn cô em họ triu mến . Tâm Đan nhìn sững chị, rồi cả hai nắm chặt tay nhau thân thiết . Mắt của Tâm Đan ướn lệ, cô gái buồn buồn:

- Chị có vẻ ốm đi và hơi đen nữa đó ...

Vũ Dung đưa tay lên miệng ra dấu cho Tâm Đan đứng lại rồi nói khẽ:

- Đừng để mẹ nghe được, bà sẽ buồn đấy ...!

Lui lại một chút ngấm Tâm Đan, Vũ Dung nhoẻn môi cười:

- Vắng xa có mấy tháng mà chị trông em đã nở nang hơn rất nhiều . Có bạn

trai mới chưa vậy ?

Đôi mắt Tâm Đan bỗng chùng buồn, cô lắc đầu rồi hỏi bất chợt:

- Thế chị đã có bạn trai mới chưa ?

Vũ Dung phụng phịu nhìn Tâm Đan rồi cũng lắc đầu . Hiểu ngay điều gì đang chắt chứa trong lòng Tâm Đan, Vũ Dung không tiện nói nữa . Nàng đổi sang hỏi chuyện khác:

- Ở nhà vẫn bình thường chứ ?

Tâm Đan liếc nhìn bà Khả Nhu rồi kéo Vũ Dung đến gần nói vào tai nàng:

- Đến tối, em sẽ kể cho chị nghe chuyện quan trọng .

Vũ Dung gật đầu:

- Được rồi! Tối nay chúng ta sẽ tâm sự . Em mang giỏ xách của chị về phòng chị giùm .

Tâm Đan gật đầu lấy giỏ xách mang đi . Vũ Dung bước đến ôm lấy vai mẹ thủ thủ:

- Mẹ! Ngày mai con sẽ đưa mẹ đi hứng gió biển nha . Con thèm được vẫy vùng trong biển, có nhiều đêm con nhớ biển đến đổi nằm mơ .

Bà Khả Nhu nghe con gái nói thì phì cười:

- Con đã sinh ra và lớn lên nơi này . Vùng biển đã theo ngày tháng in sâu vào mắt con, làm cho lúc xa vắng con cảm thấy nhớ thương lạ lùng .

Đột ngột đổi giọng trầm buồn, bà Khả Nhu thần thờ nói tiếp:

- Con đi xa còn quay về, con nhớ nhà thương biển còn có lúc gặp lại . Còn mẹ, ngày trước mẹ đã ngu xuẩn ra đi để rồi đi mãi không quay lại nữa . Những lúc nhớ quê da diết, nhớ ngôi nhà ngói đỏ, nhớ giàn bông giấy và hoa kiềng quanh nhà ... Nhớ cả những cây trái ngọt ngào của vùng quen cũ . Mẹ cũng mơ như con, cũng khắc khoải biết bao đêm nhưng không có đường quay lại . Mỗi lần nhớ là mỗi lần tiếc và tiếc biết bao ... cộng vào đó còn có mỗi hận .

Vũ Dung cố nén tiếng thở dài, lay nhẹ cánh tay mẹ:

- Mẹ đừng nói nữa . Mẹ lại khóc cho xem . Con muốn ngồi đây tâm sự với mẹ những điều vui vẻ .

Bà Khả Nhu quay sang lần tay đến má con gái nựng nhẹ:

- Vậy con có gì vui hãy nói cho mẹ nghe đi . À! Vũ Dung à, hay là con kể cho mẹ nghe vùng đất hẻo lánh mà con đã đến ở nơi đó như thế nào hả ? Có đẹp lắm không con ?

Vũ Dung ôm ấp bàn tay mẹ trong đôi tay mình, cắn nhẹ môi nghĩ ngợi rồi nói:

- Con sẽ phác họa cho mẹ hình dung về nơi ấy . Đó là một vùng quê êm đềm, mộc mạc . Không có những nhà lầu cao tầng, không có những vi-la, biệt thự uy nghi, giàu sang, không có cả những khách sạn tối tân, hiện đại . Người dân nơi đó hiền lành đáng mến . Họ không đua chen quần áo, vàng

bạc lựa là . Niềm vui của họ là đồng ruộng, là niềm phấn khởi những lúc được mùa . Đất nơi đó trù phú bao la . Những ruộng lúa trải dài nối tiếp nhau làm nên một tấm thảm xanh tuyệt đẹp . Đến khi lúa chín thì tấm thảm xanh kia biến thành một tấm thảm màu vàng, đẹp hơn bất cứ màu vàng nào trên thế gian này . Mẹ thấy có tuyệt không ?

Bà Khả Nhu hân hoan, phấn chấn . Những điều mà Vũ Dung vừa mô tả lướt qua mắt bà và thành hình một cách dễ dàng . Bà gật đầu liên tục:

- Nếu đúng như vậy thì đẹp lắm đó Vũ Dung à .

- Còn chưa hết đâu mẹ .

Vũ Dung nũng nịu nói . Nàng nhìn mẹ như nuốt trọn cả bóng hình bà rồi nói tiếp:

- Nơi đó phần lớn là nhà tranh vách lá, thỉnh thoảng mới có những ngôi nhà với mái ngói đỏ rực cất theo kiểu xa xưa vươn lên giữa màu xanh cây lá, đẹp lắm!

- Mái ngói đỏ rực à ?

Bà Khả Nhu thoáng dao động trong lòng . "Mái ngói đỏ rực" - Bà đã từng được sinh ra và lớn lên trong ngôi nhà như vậy, Vũ Dung nhìn mẹ, hiểu ý bà:

- Rất hợp với mẹ phải không ? Con biết mẹ đang nhớ đến ngôi nhà xưa cũ của ông bà ngoại .

- Đúng vậy! Con nói tiếp đi .

Vũ Dung mỉm cười mơ màng . Trước mắt nàng vùng quê nhỏ hiện rõ mồn một . Giọng Vũ Dung đều đều:

- Mỗi ngày con đều làm việc ở bệnh viện . Bệnh viện đa số là người già và trẻ em . Họ rất là đáng thương, con chăm sóc họ tận tình . Ngược lại họ rất yêu quý con mẹ à . Có trái cây nào ngon họ đều mang đến cho con . Họ nghèo nhưng sống rất thanh bạch . Mỗi buổi chiều cuối tuần nhớ biển, nhớ mẹ, con thơ thẩn ra bờ sông vắng vừa để hóng mát, vừa để được tự do gọi mẹ . Mẹ biết không, những lúc đó con ao ước sao mình có thêm đôi cánh để bay về bên mẹ . Dù điều huyền diệu không thể xảy ra, nhưng con vẫn cảm thấy khoan khoái khi được một mình nghĩ đến mẹ .

Bà Khả Nhu cảm động, ôm chặt con gái vào lòng . Nghe cay cay ở mí mắt, nhưng bà vẫn cố kềm chế vì bà đã hứa không khóc nữa với Vũ Dung rồi .

- Đủ rồi Vũ Dung à . Con xa mẹ và xa lánh những kỷ niệm buồn bã trong con bấy nhiêu đó là đủ rồi . (126)

Vũ Dung áp đầu vào vai mẹ nói nhỏ:

- Con sẽ chuyển về đây làm đề gần mẹ ... nhưng mà ... phải trở lại đó một lần nữa mới mong xong việc .

Sợ sệt vu vơ, bà Khả Nhu nói nhanh:

- Mẹ sẽ đi theo con!

Vũ Dung mỉm cười nhìn mẹ, nàng hiểu ngay mẹ đã nghĩ gì rồi . Vũ Dung buột miệng:

- Mẹ lo sợ con dối mẹ phải không ? Con không dám như vậy đâu . Lần này con phải nhờ chú Thạch đưa đi đó .

Bà Khả Nhu lộ rõ nét vui, trên mặt ậm ừ:

- Phải rồi! Tính như vậy là rất phải . Mẹ sẽ không lo nữa .

Im lặng một lúc, bà Khả Nhu vuốt nhẹ lên tóc con gái, mấp máy đôi môi như định nói gì . Vũ Dung nhận thấy liền hỏi:

- Có phải mẹ định nói gì không ?

- Mẹ muốn nói ... nhưng còn ngại lắm ... Không biết có nên nói không ?

Vũ Dung chớp chớp đôi mắt đẹp dịu dàng:

- Mẹ cứ nói ra đi!

- Mẹ muốn con lập gia đình!

- Lập gia đình ?

Vũ Dung sững sờ kêu lên rồi lặng im nhìn mẹ . "Mẹ còn muốn gì nữa đây ?" Đau khổ chưa tan trong lòng nàng . Ba tiếng "Hà Thế Vỹ" không dễ gì phai nhòa được . Nàng đang cố chịu đựng, cố quên nhưng chưa được gì thì hôm nay mẹ lại đòi hỏi nàng phải lập gia đình . Bấy nhiêu đó đau khổ còn chưa đủ sao, nay lại phải chịu đựng nỗi mất mát bất hạnh . Khi phải chung sống với một người mà mình không yêu . Vũ Dung không dẫn được cơn giận, nàng bặm môi thật chặt hơi thở gấp gáp nặng nề:

- Mẹ nghĩ con cần thiết phải lập gia đình à ?

Giọng nói hơi lớn của con gái khiến bà Như hoang mang . Bà nói lắp lửng:

- Vũ Dung à, mẹ nghe ... dường như con đang giận .. phải không ?

- Con không giận, con chỉ muốn hỏi mẹ . Nếu phải lập gia đình ... thì con ... con phải sống chung với ai đây ?

Vuốt nhẹ lên tấm lưng thon nhỏ của Vũ Dung, bà Khả Nhu nhỏ nhẹ xoa dịu, bà hiểu rằng đối với những giây phút này, lời nói mạnh mẽ biểu lộ uy quyền chỉ bất lợi .

- Bình tĩnh đã con . Chẳng qua mẹ muốn điều tốt cho con, muốn con yên nơi yên chỗ, sống trong hạnh phúc . Lúc còn sống như thế này nếu làm được gì cho con thì mẹ sẽ làm ngay không ngần ngại ... và nếu có nhắm mắt cũng an lòng . Nghe mẹ nói đã: người bạn quý của cha con đã đưa vợ ông ta đến đây nói chuyện với mẹ . Họ muốn cưới cho con trai trưởng của họ . Mẹ suy nghĩ mãi thấy không còn chỗ nào hơn . Về thân tình cũng có ... mà về của cải thì họ lại có tiệm vàng lớn - Tại Vũng Tàu này đó con à . Nên chỗ này rất xứng đáng với đứa con gái duy nhất của mẹ .

Vũ Dung nhìn mẹ thất vọng . Thật không ngờ! Khó có thể nào ngờ . Vuốt ra khỏi tay mẹ, Vũ Dung lùi sâu co ro lại một góc . Bà Khả Nhu hơi biến sắc mặt kêu lên:

- Vũ Dung ... con làm sao thế ?

Bật cười mỉu máo, Vũ Dung nhìn mẹ bằng ánh mắt xa lạ, giọng nằng u ẩn:

- Con làm sao à ? Con thất vọng về mẹ! Cảm thấy sợ hãi với những ý nghĩ của mẹ . Những tưởng mẹ sẽ là một bà mẹ với ý tưởng tuyệt vời, nào ngờ ... Mẹ liên tiếp làm cho con phải vướng vào những khổ đau không nguôi ...

- Vũ Dung ...!

Né tránh đôi tay của mẹ, Vũ Dung tiếp tục gào to:

- Khi xưa, ông bà ngoại ép uống mẹ . Mẹ đã ra đi như thế nào thì ít ra mẹ cũng hiểu chứ . Mẹ dư hiểu sự sai lầm của ông bà ngoại trong việc định đoạt hôn nhân của mẹ, khiến cho mẹ phải nát lòng . Vậy mà bây giờ, mẹ đem tất cả những điều oái oăm đó đổ trút lên hết trên đầu con . Thử hỏi mẹ, làm sao con chịu nổi nữa ? Nếu con bảo với mẹ rằng ... con không muốn trở thành một Khả Nhu thứ hai thì mẹ nghĩ sao ?

Đôi mắt bà Khả Nhu thoáng nét sợ hãi . Bà quờ quạng tìm tới Vũ Dung, miệng gọi nàng thống thiết:

- Vũ Dung ... Vũ Dung!

Vũ Dung giận lùi lại, lùi lại càng lúc càng xa . Nàng bùng mặt khóc lóc .

- Con không nghe nữa! Con không nghe nữa! Tại sao mẹ cứ bắt ép con ... Tại sao con phải hy sinh tất cả tình yêu của con chỉ vì mối hận cũ kỹ của mẹ chứ ... Con cũng không hiểu ... Tại sao con lại nghe lời mẹ chia tay với Thế Vỹ một cách dễ dàng như vậy . Con đã sai lầm trong ý nghĩ và hành động . Lẽ ra con nên giữ lấy tình yêu của mình mới đúng . Mất Thế Vỹ rồi con kè như mất tất cả ... Mẹ đừng mong sẽ ép uống con được nữa .

Bà Khả Nhu giật nảy người lên khi nghe những lời lẽ nửa như oán trách nửa như kết tội của con gái . "Ta đã làm nó khổ đến như thế sao ?" Nếu như vậy thì mẹ không hề mang đến hạnh phúc cho con có phải không Vũ Dung ?

Cuối cùng, con đã nói ra rồi . Đã bắt đầu phản đối mẹ rồi "Khả Nhu thứ hai"
- Con không muốn phải bỏ đi như mẹ ... Còn mẹ, mẹ phải làm như thế nào để giữ con lại, để cho con được hạnh phúc ? Mẹ đã trở thành một bà già quá ích kỷ mất rồi .

Lệ tuôn dài trên má, bà Khả Nhu khóc rung rức rồi hoảng loạn lao đi tìm kiếm Vũ Dung . Bà muốn nói với con gái những điều, muốn ôm nó trong vòng tay . Bà hấp tấp bước càn . Trước mắt bà một màu đen vĩnh viễn . Bà đang quờ quạng và tự trách thì chân vấp phải chân ghế, mất đà, bà ngã xuống .

Vũ Dung bụm mặt thét lên:

- Mẹ! Mẹ ơi!

Bà đã đổ xuống, đầu va mạnh vào thành ghế . Vũ Dung ôm chặt lấy mẹ thét lên kinh hoàng khi nhìn thấy máu đỏ tuôn ra từ vết thương nơi trán bà . Lòng của Vũ Dung như có kim châm muối xát . Nàng hối hận thì đã quá muộn

NHỮNG MẢNH ĐỜI VỤNG DẠI

19.

Vũ Dung rã rời tựa mình bên khung cửa sổ. Nàng vừa rời khỏi phòng của mẹ sau khi đã thấy bà ngủ say. May là vết thương rất nhẹ, nếu không, Vũ Dung sẽ không hiểu mình còn khổ sở và dần vất đến đâu nữa .

- Mẹ đã ngủ say rồi, tội nghiệp cho mẹ, một ngày vui không trọn vẹn.

Vũ Dung lẩm nhẩm nói rồi thở dài thườn thượt, ngẩng đầu nhìn vầng trăng lưỡi liềm treo lơ lửng trên bầu trời đen thẫm thẫm.

Bóng của nàng chìm sâu trong bóng tối của gian phòng. Nàng thấy không cần thiết phải mở đèn dù đêm đã đến từ lâu.

Đứng thêm một lúc nữa, Vũ Dung chợt nghe thấy có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ.

Đoán ngay là Tâm Đan, Vũ Dung lên tiếng:

- Vào đi.

Lập tức có tiếng kêu the thé của Tâm Đan:

- Sao mà tối thui vậy?

- Thì em mở đèn lên giùm chị đi.

Im lặng thêm một lúc nữa thì đèn được mở sáng lên. Vũ Dung nhìn thấy Tâm Đan trên tay ôm một cái hộp nhỏ đang nhìn sững nàng phì cười:

- Nhìn gì dữ vậy? Chị lạ lắm sao?

Tâm Đan mỉm cười lắc đầu:

- Không lạ lắm, chỉ bất thường một chút thôi. Chị về phòng này giờ, em nghĩ chị đã tắm rửa xong rồi chứ ... ai dè ... còn nguyên vậy. Đã vậy, còn không mở đèn, trằm mình vào bóng tối. Chị không sợ ma sao hả?

Vũ Dung nhún vai tiến đến ngả dài trên giường:

- Ma thì có gì phải sợ ... Em ngồi đi!

Tâm Đan đến ngồi trên ghế, tay vịn vào cái hộp nhỏ. Nhìn thấy Vũ Dung chuỗi dài trên giường, Tâm Đan chớp chớp mắt lên tiếng:

- Trông chị rất là mệt mỏi. Chị nên đi tắm đi. Tắm xong, em nói chuyện này cho nghe.

- Phải tắm mới nói à?

Vũ Dung ngóc đầu lên hỏi, Tâm Đan lắc đầu:

- Không phải! Chỉ muốn cho chị khỏe khoắn thôi.

Bật ngồi dậy thật mau, Vũ Dung gật đầu:

- Vậy thì được! Chờ chị một chút.

Tâm Đan nhìn Vũ Dung lảng xảng mở tủ lấy quần áo rồi biến nhanh vào phòng tắm. Có tiếng vòi sen tuôn nước ào ạt. Một lúc sau Vũ Dung hiện ra

tươi tắn. Bộ đồ thun ngủ màu vàng chanh khiến cho nàng trông thanh tao, trang nhã. Tâm Đan tha hồ nhìn ngắm rồi buột miệng:

- Chị dễ thương như vậy cho nên anh Vỹ không dễ gì quên.

Đang chải đầu trước tấm gương lớn. Nghe Tâm Đan nói, Vũ Dung liếc nhìn em ở trong gương rồi hỏi:

- Lắm nhảm gì đó hả?

- Có gì đâu! Em đang nói đến Thế Vỹ. Chị có thích nghe không?

Đề lược xuống bàn, Vũ Dung quay phắt lại nhìn Tâm Đan nghi ngờ:

- Em gặp Thế Vỹ à?

Tâm Đan mím môi tinh nghịch:

- Chị trả lời em trước đi.

- Em có hỏi gì đâu.

Tâm Đan nhướn mắt gật gù:

- Vậy được, em sẽ hỏi lại: nói chuyện về Thế Vỹ, chị có thích nghe không?

- Thích! Được chưa?

- Vậy thì nghe em nói, ngồi xuống đi đừng té xiu đó.

Vũ Dung ngoan ngoãn ngồi xuống. Tâm Đan bắt đầu thuật lại cho Vũ Dung nghe mọi chuyện xảy ra xuanh quanh vấn đề ông Hà Phát tìm ra tận Vũng Tàu và cuộc xung đột dữ dội giữa ông ấy và bà Khả Nhu.

Tâm Đan kể đến đâu, Vũ Dung biến sắc đến đó. “Không ngờ, cuối cùng thì họ cũng đã giáp mặt nhau rồi.”

Tâm Đan ngừng kể, cô bé áp úng nhận định:

- Dì Nhu đã kể cho em rõ mối hận lớn lao mà dì đã đeo đẳng trong lòng suốt mấy mươi năm qua. Thú thật với chị ... nhìn ông Hà Phát lúc đó em không ghét mà thấy tội nghiệp. Ông đã im lặng cho dì trút cơn sấm sét lên đầu, xem chừng... đau khổ dữ dội lắm. Ông đã van xin dì Nhu... Đừng nhẫn tâm cắt đứt tình yêu của chị và Thế Vỹ, vì Thế Vỹ và chị không có tội lỗi gì. Dì đã mắng chửi ông ý không tiếc lời rồi đuổi ra khỏi cửa. Em chứng kiến từ đầu tới đuôi. Tội nghiệp ông không thể chịu được.

Đôi mắt Vũ Dung như tối sầm lại, đôi tai nàng bỗng ù lên. Nàng khoát tay nói với Tâm Đan:

- Đừng nói nữa!

Tâm Đan tiu nghỉu phụng phịu:

- Tại sao không cho em nói, em có nói gì sai đâu?

- Không sai, em không sai, nhưng chị không muốn nghe nữa. Đó là chuyện ân oán của hai người, hãy để họ tự giải quyết lấy. Vì chuyện này mà chị đau lòng dữ lắm rồi.

- Nhưng còn Thế Vỹ, Hà Thế Vỹ? Chị chán hẳn là chưa quên được anh ấy. Chị giỏi và tài ba lắm kia mà. Sao không đấu tranh để giữ lấy tình yêu của mình?

Vũ Dung nhìn em mỉm cười héo hắt:

- Tranh đấu với mẹ của chị à? Thật lòng mà nói, chị phần uất dữ lắm. Nhưng em nghĩ xem, mẹ chị mù lòa như vậy. Đau khổ biết bao nhiêu rồi... Chị không muốn nhìn mẹ buồn lòng nữa. Bóp nát tình yêu của mình cũng được, miễn sao mẹ vui là được rồi.

Ngừng lại một chút để thở, Vũ Dung buồn buồn nói tiếp:

- Trưa nay, mẹ chị đòi gả chị, chị không muốn tin nhưng đó lại là sự thật. Chị tức giận không thể kiềm chế đã la hét lên, và em thấy đó... Chuyện đã xảy ra.

- Nhưng đó là rủi ro. Dì bị vấp ngã chứ đâu có cố tình.

- Vẫn phải đau lòng em à. Chị hối hận lắm đó! Phải chị đừng la lối làm cho mẹ hoảng sợ thì đâu đến nỗi.

Tâm Đan lắc đầu chán nản rồi nhìn Vũ Dung chăm chăm:

- Khi đi lãnh lặn... chắc chị sẽ phải gặt đầu ưng thuận chấp nhận lập gia đình theo lời dì, có phải không?

Vũ Dung nhăn nhó:

- Sao em lại nói vậy, em có ý gì mà nói như vậy chứ hả?

Tâm Đan gặt đầu nói to:

- Có ý, thật ra em có ý! Nếu chị tuân lệnh mẹ, nhất nhất không từ chối bà một điều gì thì xem như chị phải lấy chồng và an phận. Em có lý do gì để trao cho chị hộp này.

Vũ Dung trợn mắt nhìn sững cái hộp trên tay Tâm Đan. Nàng thắc mắc quá sức:

- Tâm Đan, cái hộp đó...?

Tâm Đan vẫn lặng thinh, Vũ Dung nói tiếp:

- Tâm Đan à, nói gì thì nói chị cũng không thể có chồng liền đâu. Ngoại trừ chú rể là Thế Vỹ chị mới chịu. Chị vẫn còn yêu Thế Vỹ nhiều lắm... Em hãy tin tưởng và giao cái hộp đó cho chị đi.

Tâm Đan nhìn Vũ Dung bằng đôi mắt thông cảm. Thế là nàng đã hiểu. Chị ấy vẫn một lòng yêu Thế Vỹ tha thiết - chỉ tiếc rằng mỗi người một nơi, tâm hồn khắc khoải. Thế mới biết “xa” không dễ gì “quên”. Chợt nhớ đến một câu danh ngôn thật hay, Tâm Đan lẩm nhảm:

- “Xa cách có thể làm tắt đi những đốm lửa nhỏ nhưng sẽ thổi bùng lên những ngọn lửa lớn.”

Vũ Dung nhìn Tâm Đan lẩm nhảm như niệm thầm chú, không nhận được liên hồi:

- Em đang nói gì vậy?

Cười thật tươi, Tâm Đan gặt gù:

- Cần phải nói cho chị hiểu rằng cái hộp này chứa đựng toàn bộ những lá thư mà Thế Vỹ đã gửi cho chị. không tìm được chị có lẽ anh ấy thất vọng lắm,

nên tìm hy vọng ở những lá thư này. Em trân trọng tình yêu của hai người nên cất giữ rất cẩn thận. Mấy tháng qua tổng cộng được hai, ba chục lá thư gì đó... Em sắp xếp có thứ tự lắm – lá ở trên là lá đầu tiên. Bây giờ giao lại cho chị... giữ lấy đi!

Vũ Dung bấm chặt môi rung rung nước mắt đón lấy chiếc hộp nhỏ từ tay Tâm Đan mà tình yêu với Thế Vỹ lại bùng lên dữ dội, nó sáng rõ và mạnh mẽ hơn cả ngọn lửa lớn.

Ôm chặt chiếc hộp vào lòng mà như ôm chính Thế Vỹ, Vũ Dung ngập ngừng nói:

- Cảm ơn em... Tâm Đan... chị cầu chúc cho em sau này gặp lại Quang Trung. Em rất tốt... em sẽ được hạnh phúc.

Tâm Đan nghe nghẹn đắng nơi cổ, mắt cay nồng. Nàng nhắm nghiền hai mắt cố tưởng tượng ra hình ảnh Quang Trung một cách trọn vẹn mà không ngừng ý nghĩ. “Em có còn hy vọng hạnh phúc với anh không hả Quan Trung? Anh ở đâu rồi? Có bao giờ nghĩ rằng với thời gian qua mau, Tâm Đan này vẫn một lòng thương nhớ anh, yêu anh bằng một trái tim trọn vẹn hay không? Tất nhiên em không bảo đảm rằng em sẽ chờ anh mãi mãi... nhưng mà, đến đâu thì hay đến đó, bởi vì anh là một cánh chim không mỏi – một khi đã bay đi rồi thì người ở lại chỉ có tuyệt vọng mà thôi.”

Tâm Đan mở bừng mắt cho ý nghĩ dừng lại rồi đứng lên đột ngột:

- Em xuống phòng để thăm chừng di đây. Nếu chị quá mệt thì ngủ luôn đi nha... đã có em rồi.

Lệ tuôn rơi lã chã, Vũ Dung nghẹn lời:

- Cảm ơn em! Trông hộ mẹ chị giùm. Nhìn những lá thư này chị đau như ai cắt từng đoạn ruột.

Biết nói gì để an ủi Vũ Dung bây giờ? Tâm Đan nhẹ nhàng lui ra và không quên khép kín cửa phòng.

Còn lại một mình, Vũ Dung xếp những lá thư vung vãi trên mặt đệm rồi nâng niu từng lá áp lên mặt lên đôi môi hôn nồng nàn. Thế Vỹ, Hà Thế Vỹ? Vũ Dung ngả dài trên những lá thư mà tưởng tượng như đang ngả vào lòng của người yêu. Vật vờ trong trạng thái tỉnh tỉnh, mê mê, hư hư, thực thực, Vũ Dung khóc nghẹn ngào tức tưởi. Yêu thương là đây! Dấu yêu là đây! Người yêu dấu ơi, em không thể nào quên được anh.

Xé một lá thư, Vũ Dung vén tóc, dựa người lên chông gối đọc ngấu nghiến, đọc như nuốt trọn, nuốt trọn từng chữ, từng lời của Thế Vỹ.

“Sài Gòn...!

Vũ Dung yêu dấu của anh!

Đã tìm kiếm em bao lâu nay rồi em có biết không? Lòng anh nóng như lửa đốt. Chỉ cần có thêm một chút rượu vào người thì anh tin là anh sẽ bốc cháy thật sự.

Vũ Dung!

Tại sao lại phải âm thầm rời khỏi anh? Muôn ngàn lần anh van em hãy trả lời anh đi. Hãy nói cho anh biết rõ em đã gặp khó khăn gì? Anh hiểu em, rất hiểu em Vũ Dung à! Em là một cô gái có cá tính mạnh mẽ. Em không dễ gì chịu thua hoàn cảnh. Và lại giữa chúng ta từ lúc gặp nhau, yêu nhau, đều tâm đầu ý hợp. Và con đường dẫn tới hôn nhân cũng là một con đường thuận lợi, thì có sao lại xảy ra những vấn đề khó hiểu?... Suy nghĩ nát óc anh vẫn không tìm được câu trả lời.... Ngoại trừ em đang gặp phải một áp lực nào đó thật nặng nề... khiến cho em khó xử... Mấy ngày qua anh chẳng khác gì kẻ đã hóa điên thật sự. Nếu còn nghĩ đến anh thì em hãy về với anh đi. Anh sẽ cùng em vượt qua mọi trở ngại, nếu có. Vũ Dung ơi! Thiếu em anh sẽ không sống nổi đâu, anh yêu em lắm rồi! Mặt trời mọc rồi lặn, ngày tháng trôi qua anh vẫn yêu em, mãi yêu em. Em là một đoá hoa tinh khiết đoan trang trong lòng anh...”

Vũ Dung tuôn trào nước mắt, buông rơi lá thư rồi lựa tìm một lá khác xé ra để đọc. Dù có phải thức trắng đêm nay or nhiều đêm nữa, nàng cũng rất hài lòng, miễn sao nàng được đọc hết những lá thư của chàng, được tận mắt nhìn thấy những lời lẽ đáng yêu của chàng. Nước mắt của Vũ Dung rơi xuống lá thư vừa mở ra.

“Sài Gòn...”

Vũ Dung yêu quý nhất đời của anh!

Mong một cánh thư của em đến mồm môi mà không thấy. Quyết lòng xa anh thật sao? Hay là những lá thư anh gửi không có ai chuyển giao cho em giùm? Nếu như vậy thì anh quả nhiên là một kẻ khốn khổ tội nghiệp!

Đêm qua, anh đã nằm mơ thấy em. Em đã ngả vào lòng anh và anh đã hôn em những nụ hôn khát khao, say đắm nhất.

Giờ này em đang làm gì? Có tội nghiệp cho anh đang xôn xang, khắc khoải, có đau đơn, đau đớn từng đêm, có thức trắng, thức trắng từng đêm để nhớ nhung không hờ em? Vũ Dung ơi nếu nhận và đọc thư anh rồi thì xin hãy viết cho anh vài hàng, viết cho anh những lời lẽ mà anh khát khao. Cần nhất là hãy trở lại với anh...Lúc đó, với anh trần gian này... sẽ là chốn thiên đường.”

Rồi một lá thư khác.

“Sài Gòn...”

Vũ Dung, em có khỏe không? Cầu cho cô bác sĩ bé nhỏ nhận được thư anh. Hôm nay, bao kỷ niệm lại ùa về. Em có còn nhớ không? Những lúc mình bên nhau, anh vẫn thường ao ước: sau này khi đã là vợ chồng, em sẽ là một người vợ ngoan hiền, một bà mẹ trẻ của lũ con của chúng ta. Và anh, anh sẽ một người chồng đạo đức, là chỗ dựa vững chắc cho mẹ con em. Ước mơ thánh thiện thì ở mãi trong lòng anh. Còn em, em đã không cánh mà bay mất

đâu. Còn đâu nữa những chiều mưa, em ngủ như chú mèo trong cánh tay anh thật ngon lành. Cánh tay bây giờ không có người nương tựa. Mơ ước, cuối cùng vẫn là mơ ước. Anh không còn em thì lấy ai để đạt thành. Mỗi một ngày qua đi là một ngày anh vừa đau khổ vừa tràn đầy nước mắt. Nghĩ đến em hay trách hờn em, cũng không xoa dịu được anh. Anh bây giờ trở thành một kẻ bơ vơ. Thế cũng được! Còn em, anh chỉ cầu mong cuộc sống mang đến cho em niềm vui. Chỉ cần em vui là anh cũng đã mãn nguyện lắm rồi...” Vũ Dung đọc liên tiếp nhiều lá thư nữa rồi ôm chặt tất cả chúng vào lòng khóc mãi. “Thế Vỹ, Thế Vỹ ơi! Hãy hiểu cho em, em cũng vậy, cũng có khác gì anh đâu. Em nhớ anh, nhớ anh đến chẳng giây phút nào yên. Mỗi giây phút, mỗi ngày tháng trôi qua là cuộc đời của em cũng đang dần dần tắt.”

Vũ Dung vật vã đau đớn. Đôi mắt chưa ráo lệ, nàng lại mở tiếp thư đọc tiếp, đọc tiếp. Đêm đã khuya, gió lạnh thỉnh thoảng lùa vào cửa sổ nghe rét mướt. Những lá thư được mở tung ra và sắp xếp ngay ngắn lại. Đến lúc chỉ còn hai lá sau cùng.

Đêm thật tĩnh mịch. Gian phòng của Vũ Dung chẳng khác gì một thế giới riêng biệt. Nàng khóc, khóc thật nhiều rồi nằm dài trầm lặng suy tư.

Bóc thêm một lá thư nữa, Vũ Dung vừa đọc vừa hốt hoảng. Lời lẽ của Thế Vỹ làm cho nàng hết sức bàng hoàng:

“Những điều mà cha anh kể, những lời mà cha anh nói làm cho anh ngỡ như trời đang sụp xuống, đất dưới chân đang lún dần. một trời mưa bão đã đến có đầy đủ sấm sét và gió giông.

Vũ Dung!

Đã hiểu, anh đã hiểu rất tường tận. Hai chữ “Hận thù” đã khắc sâu vào tâm não của mẹ em bấy lâu nay đã bùng lên và kẻ gánh chịu không phải là cha anh mà là tình yêu của chúng ta. Em có thấy oan ức không? một sự oan ức mà em đã chấp nhận. Anh còn biết nói gì đây hỡi Vũ Dung? Em im lặng là đã trả lời tất cả, vậy mà anh vẫn ngu ngơ không hiểu.

Ngay lúc này, từ phút giây này trở đi, anh sẽ không còn thắc mắc nữa, sẽ không còn trách hờn em nữa. Em đã làm theo lòng hiếu thảo đối với mẹ của em. Thì có gì anh buồn phiền em nữa. Hãy nghe lời mẹ của em, còn anh, anh sẽ cố quên đi những đau yêu.

Đến đây thôi, có lẽ anh sẽ không viết nữa. Em sẽ trả lời anh hay không trả lời anh cũng được bởi vì...anh đã không còn gì để hy vọng thì những thứ ấy có nghĩa lý gì đâu.

Thiên thần của anh! Cô tiên bé nhỏ của anh!

Chúc em vui vẻ, hạnh phúc. Đừng nói đến hai tiếng “đau khổ” nữa vì từ nay nó sẽ được ép vào tim và sẽ trở thành muôn kiếp không tan rời.

Vĩnh biệt em! Mãi mãi yêu em. Mãi mãi nghĩ đến em, kể cả kiếp này sang

những kiếp khác.

Hà Thế Vỹ”

Vũ Dung tròn tròn mắt, chết sững “Đã hết rồi ư? Thấu hiểu tất cả rồi ư? Như vậy là tình yêu của chúng ta mãi mãi sẽ bay mất. không còn gì để cứu vãn.”

Vũ Dung lại khóc sụt sùi. Mắt nàng chạm phải lá thư đơn độc còn lại.

Nàng không muốn đọc nữa vì tin chắc đó không phải là lá thư sau lá thư nàng vừa đọc. Chàng đã khẳng định ngừng viết rồi. Lăn tới lăn lui một hồi, Vũ Dung cũng xé luôn lá thư còn lại ra đọc. Những dòng xa lạ trong thư một lần nữa lại làm cho nàng sững sờ.

“Vũ Dung!

Ta mạo muội xen lá thư của mình vào đây với hy vọng con sẽ đọc được những dòng chữ này. Ta nghĩ rằng con cũng tiêu tụy và đáng thương như Thế Vỹ trong những ngày qua thôi, và ta không thể kiềm lòng xót xa – xót thương các con.

Thế Vỹ là con ta và con lại là ái nữ của Khả Nhu. Ông trời lắm khi thích đùa nên mới làm nên những trò oái oăm buồn đau như thế. Ta hối lỗi với ai đây, xin tội với ai đây? Ta đã thử van nài với mẹ con rồi. Nhưng không được gì cả. Nhưng không vì thế mà ta tin có những điều hoàn toàn bế tắc trên thế gian này.

Đọc đến đây chắc con đã hiểu ta là ai rồi? Con có vì mẹ, vì tình yêu đã đổ vỡ mà oán thù ta không? Ta luôn cầu mong cho điều oán hận này dừng bao giờ xảy ra, bởi vì ta mong muốn gặp con. Ta tha thiết yêu cầu con hãy đến gặp ta một lần, con có thể điện thoại đến công ty và cho ta một điểm hẹn, ta sẽ đến ngay. Ta thực sự có nhiều điều muốn nói cùng con. Ta rất mong con ban cho ta một tia hy vọng cuối cùng.

Người luôn luôn mong con.

Hà Phát”

Vũ Dung lau khô nước mắt bật dậy. Với một đầu óc không được tỉnh táo này thì không nên suy nghĩ nhiều. không nên có những quyết định vội vàng. Thế Vỹ, Hà Phát... Khả Nhu, Vũ Dung. Bốn con người đang bị bao vây bởi những dây mơ rễ má của thương yêu và căm hận, đang cố tìm cách để thoát ra mà chưa làm sao thoát được.

Nghe nhúc nhút ở hai bên thái dương, Vũ Dung ôm đầu oằn oại, ngã vật xuống giường. Nên hay không nên đi gặp cha của Thế Vỹ? Đã xảy ra chuyện gì khiến ông Hà Phát phải mong mình và xem mình là một tia hy vọng quý báu? Chẳng lẽ... Thế Vỹ... đã xảy ra chuyện gì hay sao? Vũ Dung nhắm nghiền mắt quờ vờ chiếc gối đập lên mặt. Nàng không dám nghĩ đến nữa... hoàn toàn không dám nghĩ đến những điều may rủi.

Quá mỏi mòn, Vũ Dung thiếp sâu vào giấc ngủ chập chờn, mộng mị.

NHỮNG MẢNH ĐỜI VỤNG DẠI

20.

Chưa có thời kỳ nào mà Vũ Dung cảm thấy thần trí mình lao đao đến như vậy. Suy tính nát óc, cùng bàn bạc với Tâm Đan cả tuần, cuối cùng nàng quyết định: chủ động vào Sài Gòn tìm ông Hà Phát.

Vết thương nhẹ của bà Khả Nhu đến hôm nay đã lành hẳn. Độ rày bà hay lặng im suy tư. Bà không dả động gì đến chuyện cưới gả với con gái, cũng không nhắc nhở đến những chuyện buồn đau. Bà tỏ vẻ dễ dãi và hay vui cười. Vũ Dung và Tâm Đan đều lấy làm lạ. Dù không tin là bà thay đổi nhưng không ai dám hé môi hỏi han gì. không khí trong ngôi biệt thự đang trở lại trạng thái ôn hoà ban đầu. Và có lẽ, mây đen đang dần dần tan sau bao ngày vây phủ.

Đã có giấy phép chấp nhận của bệnh viện Vũng Tàu nên Vũ Dung cùng chú Thạch, sáng hôm nay lên đường trở lại vùng đất hẻo lánh, nơi mà Vũ Dung đã đến để xin chuyển công tác. Mọi chuyện rất thuận lợi đối với Vũ Dung vì bạn bực với các bạn đồng nghiệp cũ nên Vũ Dung đã lưu lại một đêm nơi đó, sáng hôm sau mới thu dọn đồ đạc quay về.

Lợi dụng chuyến đi này, Vũ Dung đã xin chú Thạch dừng lại Sài Gòn cho nàng thu xếp vài công việc. Việc đầu tiên mà Vũ Dung làm là điện thoại cho ông Hà Phát.

Bên kia đầu dây, khi biết được là Vũ Dung. Ông Phát mừng rỡ:

- Alô! Vũ Dung phải không? Chắc chắn là con rồi. Ồ! Ta mừng quá, con đang ở đâu đấy?

Giọng nói của Vũ Dung có chút lạnh lùng:

- Tôi đang ở bưu điện. Thời gian của tôi ít lắm. Ông đến nhà hàng “Sao Biển”, tôi sẽ chờ.

- Ta sẽ đến ngay. Cảm ơn con đã nghĩ đến ta.

Vũ Dung im lìm cúp máy. Nàng quay ra khỏi bưu điện, bảo với chú Thạch:

- Tôi có chuyện cần đến nhà hàng “Sao Biển”. Chú đưa tôi đến đó rồi có quyền đi dạo chơi hay đi chợ khoảng một tiếng quay lại.

Chú Thạch gật đầu cho xe nổ máy. Chạy theo con đường mà Vũ Dung chỉ dẫn, chẳng bao lâu đã đến nhà hàng “Sao Biển”. Đẩy cửa bước ra ngoài, Vũ Dung không quên trao cho chú Thạch một xấp tiền.

- Chú cầm lấy mua vài món mang về. Có thể mua vài món quà cần thiết cho mẹ tôi, Tâm Đan cùng với chị Lựu.

Chú Thạch nhìn Vũ Dung lo lắng:

- Cô vào một mình à?

- Có sao đâu? Tôi vốn không xa lạ Sài Gòn, chú yên tâm đi.

Đợi cho chú Thạch đi rồi, Vũ Dung mới khoát bóp lên vai ung dung bước vào trong.

Bên trong nhà hàng đã có vài ba bàn có khách. không muốn nhìn ai, Vũ Dung chọn một góc vắng ngồi xuống, vừa tạo cho mình được một chút bình tĩnh thì người bồi đã xuất hiện trước nàng:

- Thưa cô, dùng gì?

- Cho tôi một ly nước cam!

Người bồi bàn lui đi, ly nước cam được mang đến thì bên ngoài cửa ông Phát cũng vừa xuất hiện. Vì đã gặp Vũ Dung được hai lần nên ông Phát nhìn quanh tìm nàng không khó.

Nhìn cô gái mà con trai mình yêu say đắm bằng đôi mắt hiền hậu, ông Hà Phát đến gần nhã nhặn:

- Chào con!

Vũ Dung lạnh lùng gật đầu:

- Chào ông! Xin mời ngồi!

Người bồi bàn lại xuất hiện. Ông Hà Phát không cần hỏi, gọi ngay:

- Một ly rượu vang!

Rượu vang được mang đến. Vũ Dung vừa uống xong chút cam thì ông Hà Phát cũng hớp một chút rượu. Ông không ngừng quan sát Vũ Dung, còn Vũ Dung thì đưa mắt nhìn mông lung. Một vài phút trôi qua, Vũ Dung nghĩ lại cần phải thay đổi thái độ để cho buổi nói chuyện có kết quả hơn.

- Thưa bác con có thể biết được những lời chỉ dạy của bác ngay bây giờ được không?

- Tất nhiên! ...Vũ Dung! Mẹ của con vẫn khỏe chứ?

- Dạ, vẫn khỏe.

“Có lẽ con bé này chưa có thiện cảm với mình.” Nghĩ vậy, cho nên ông Hà Phát hết sức nhẫn nại. Ông mấp máy môi một hồi rồi mới thốt được nên lời:

- Con không muốn hỏi ta về Thế Vỹ sao? Nó ngày đêm mong mỏi con đó.

Đôi mắt của Vũ Dung thoáng nhìn lên ông Hà Phát. Nàng phải nói sao bây giờ? Chẳng lẽ nói rằng: Con cũng mong nhớ Thế Vỹ sao? Nước đổ đi rồi không hót lại được. Đan kín hai bàn tay vào nhau, Vũ Dung tiếp tục im lìm.

Ông Hà Phát nhìn thái độ của nàng rồi thở dài:

- Ta biết, giữa ta và con khó lòng mà thân thiện với nhau. Cũng như giữa ta và mẹ con khó lòng mà hàn gắn.

Đột ngột nổi nóng, Vũ Dung nói nhanh:

- Điều đó bác đã dư biết rồi thì không nên nói nữa, con cũng không muốn nghe đâu. Nói thật lòng, con đến gặp bác là cố tìm hiểu xem có chuyện gì quan trọng mà bác mong mỏi con đến vậy. Nếu không có gì thì con về.

- Khoan đã Vũ Dung! Đừng làm ta thất vọng. Khó khăn lắm mới gặp được con, ta không còn gì mà không nói. Gia đình của ta cơ hồ như tan rã. Ta có cố hết sức cũng khó lòng mà giữ được.

- Tại sao vậy, chuyện đó có liên quan gì đến con?

Vũ Dung chau mày hỏi. Ông Hà Phát vẫn buồn bã:

- Thế Vỹ là đứa con duy nhất của ta. Nhìn nó đau khổ ta không thể nào chịu đựng nổi. Nhiều lúc ta muốn chết đi để cho mẹ con con hả giận mà buông tha cho tình yêu của nó và con. Ta sống làm gì nữa khi nhìn thấy đứa con trai mà ta yêu quý đang biến đổi một cách đáng thương. Nếu con nhìn ra nó lúc này thì con cũng sẽ không kiềm chế được. Nó không còn là Thế Vỹ nữa. Con người thật của nó đã chết theo tình yêu rồi. Bây giờ nó chỉ còn là một kẻ tiêu tụy, xơ xác buông trôi cuộc đời và số mạng. Tối ngày nó cứ say mèm, không còn thiết gì đến sự sống, đến tương lai. Ta... ta không còn cách nào để cứu nó. Ta chỉ còn cầu mong, van xin ở con. Chỉ có con mới vực nó sống dậy. Vũ Dung! Con có nghe ta nói không?

Vũ Dung đang từng lúc, từng lúc chết lịm theo lời nói của ông Hà Phát. Thế Vỹ vì thất trí trong tình yêu mà khổ sở đến vậy sao? Cứu chàng, cứu chàng để rồi ở mãi bên chàng. Điều này sẽ khiến cho mẹ giận dữ, sẽ khiến cho mẹ lại thốt lời “đoạn lìa”. Không thể được! Phải cứng rắn một chút. Bấy lâu nay ta đã từng chịu đựng, từng mong mỏi được chết đi cho bớt khổ thì hôm nay không thể ngã lòng. Đến một lúc nào đó thôi thì anh ấy sẽ trở lại bình thường. Họ sẽ lại ôm ấp bên nhau.

Phải, vì nỗi đau của em, ta không thể vì nỗi đau của người khác mà làm cho mẹ buồn lòng. Huống chi, cuộc đời của mẹ khổ đau là bởi người đàn ông xấu xa đang ngồi trước mặt nàng đây. Chuyện dĩ vãng của mẹ lại bùng lên trong tâm trí Vũ Dung. Nỗi sầu hận của mẹ phút chốc bùng lây lan sang nàng, lẫn án cả tình yêu đối với Thế Vỹ, lấp cả sự thương hại đối với ông Phát vừa nhuốm lên trong lòng.

Dừng dưng như một người không có tim. Vũ Dung thản nhiên đổi giọng:

- Ông Phát! Tôi có điều này muốn nói, mong là ông đừng giận. Phải chi, lúc ông đang tâm bỏ một người con gái sức yếu thế cô thì có lẽ... mẹ của tôi đã không điên đảo lao ra xa để bị tai nạn rồi phải mù lòa đôi mắt. Hồi ấy ông vẫn biệt tăm không một lần tìm kiếm, bỏ mặc mẹ tôi đơn độc trong cuộc sống. Ông hãy nghĩ xem: Thế Vỹ bây giờ còn có ông chăm lo. Còn mẹ tôi, ông nghĩ thử xem mẹ tôi lúc ấy có ai? Vậy mà cuối cùng mẹ tôi cũng vượt qua được... Ông đừng ngạc nhiên và sững sờ như vậy. Vì những lẽ đó tôi không thể làm khác được. Tôi cũng đâu có hơn gì Thế Vỹ, tôi cũng đau khổ, nhưng tôi cố chịu đựng, quyết chẳng rên than vì mẹ tôi không muốn. Tôi chỉ vì mẹ!

Lòng ông Hà Phát bị chấn động mãnh liệt. Máu trong huyết quản của ông

theo từng lời nói của Vũ Dung chạy rần rần lên đỉnh đầu. Mặt mày đỏ rực, lo sợ Vũ Dung lại bỏ đi, ông Phát kêu lên:

- Vũ Dung! Cả con cũng căm ghét ta nữa hay sao? Ta biết, ta đáng khinh, đáng bị quyền rửa, đáng để trừng phạt, nhưng con không thể khép lòng mình lại như vậy, con phải rộng lượng Vũ Dung à... Con... con hãy cứu lấy Thế Vỹ. Nếu không, chúng ta sẽ có ngày mất nó thật sự.

Vũ Dung đau đớn bịt kín đôi tai:

- Đừng nói nữa, tôi không nghe! Tôi không có lý do gì để cứu người. Tốt hơn hết là tôi không có làm gì cả, dù sau này tôi có phải hối hận.

- Vũ Dung! Vũ Dung!

Mặc cho ông Phát gào thét, Vũ Dung vẫn lắc đầu chuẩn bị đứng lên. Nàng muốn khóc, muốn khóc thật to lên, nhưng cố kiềm chế đến lạc hẳn giọng:

- Cuộc nói chuyện này đến đây phải dừng lại thôi. Mong bác hiểu, mong bác hiểu giùm. Mẹ của con không bao giờ đồng ý... Con không có quyền, không có quyền tự định đoạt. Bác phải hiểu, mẹ của con đã đau khổ quá nhiều rồi, con không thể tiếp tục gieo thêm đau khổ cho mẹ.

Ông Hà Phát chồm tới van nài:

- Ta biết... Nhưng mà... Vũ Dung à...

Hít một hơi thật sâu, Vũ Dung vụt đứng lên dứt khoát:

- Bác hãy cố mà khuyên anh Vỹ, cháu đau lòng lắm nhưng không thể nào làm khác được.

Vũ Dung buồn bã đứng lên:

- Chào bác!

- Đừng đi Vũ Dung!

Ông Hà Phát hét lên rồi lao theo chụp hai tay Vũ Dung lôi lại. Ông nói gấp gáp:

- Ta xin con, hãy đến thăm Thế Vỹ một lần, một lần cuối thôi cũng được.

- Không thể, không thể đâu! Bác buông tay con ra. Con quyết không đi đâu.

Bàn tay ông Phát càng lúc càng siết chặt làm Vũ Dung bức bối vì thấy những ánh mắt tò mò bắt đầu chăm chú nhìn nàng. Đang giằng co với ông Phát, Vũ Dung không sao phát hiện được có một đôi mắt quen thuộc cũng vừa kịp nhận ra nàng. Đôi mắt đó, gương mặt đó chính là Lê Quang Trung. Anh hôm nay rất phong trần với bộ đồ Jean tro bạc, với bộ rai mép tãi tử có vẻ hơi đều cẳng.

Thấy Vũ Dung cứ tranh cãi qua lại với một ông già xa lạ. Quang Trung không ngừng quan sát và lấy làm ngạc nhiên vô cùng. Cùng lúc đó, Vũ Dung không tự kiềm chế được nữa, nàng gào to:

- Có buông ra không? Nếu ông cứ khăng khăng như vậy, tôi không có nhịn nữa đâu.

- Vũ Dung! Hãy đi với ta, đi với ra một lần này thôi.

- Không đi! Buông ra, buông tôi ra đi!

Đoán có chuyện chẳng lành, Quang Trung rời khỏi bàn nhậu ung dung bước đến.

Chàng xuất hiện giữa hai người với vẻ phẫn nộ:

- Buông cô ấy ra! Nếu ông còn muốn sống thì buông cô ấy ra.

Trông thấy Quang Trung, Vũ Dung sững sờ cả người. Nàng định đến gần Quang Trung giải thích thì ông Hà Phát vẫn tiếp tục nắm chặt tay nàng.

Dường như ông lo sợ Quang Trung sẽ cướp mất đi nguồn sống của con trai ông. Tinh mắt nhận thấy, Quang Trung kéo Vũ Dung ra xa tránh bàn tay của ông Hà Phát rồi tiện tay đâm luôn vào người ông Hà Phát một cú đâm cực mạnh.

Sự việc xảy ra trong chớp mắt khiến Vũ Dung bàng hoàng. Nàng nhìn ông Hà Phát té lăn lên bàn rồi ngã vật xuống đất mà lòng đau như xé. Thấy ông Hà Phát ôm ngực, Vũ Dung quay sang Quang Trung trách:

- Tại sao lại đánh người ta? Tại sao anh lại đánh người?

Quang Trung nhìn Vũ Dung khó hiểu:

- Anh đã cứu em mà!

- Cứu cái gì! Cha của Thế Vỹ đó.

Vũ Dung vừa nói vừa cúi nhìn xuống đất thì thấy ông Hà Phát đã bất tỉnh.

Quay sang Quang Trung, Vũ Dung cuống cuống:

- Chết rồi ! Bác ấy bất tỉnh rồi.

Chạy đến vực ông Hà Phát dậy, Vũ Dung lay gọi, giọng nàng run run sợ sệt:

- Bác Hà Phát, bác Hà Phát! Bác tỉnh lại đi, con sẽ đi với bác mà, sẽ đi! Sẽ đi!

Linh tính mách bảo những điều không tốt và kinh nghiệm của một bác sĩ cho biết cơn ngất của ông Hà Phát là bất thường, nàng hỏi Quang Trung:

- Anh Quang Trung... phải đưa ông ấy vào bệnh viện gấp mới được. Anh hãy giúp giùm đi. Nhanh lên!

Quang Trung vội trả tiền cho nhà hàng rồi lao đến bế xốc ông Hà Phát và cũng Vũ Dung lao ra ngoài. May mắn thay chú Thạch cũng vừa trờ xe tới. Chú ngạc nhiên nhìn Vũ Dung mà không kịp hỏi lời nào.

Vũ Dung lo sợ thúc giục:

- Nhanh lên đi, đến ngay một bệnh viện nào gần nhất. Cầu mong không phải là tai họa.

Câu nói của Vũ Dung càng làm không khí thêm căng thẳng.

Quang Trung cứ nhìn ông Hà Phát rồi mắt nhắm nghiền ân hận. Định ra tay nghĩ hiệp, hóa ra là đánh nhầm rồi. Quang Trung không lo sợ cũng không được. Chỉ cần ông Hà Phát có mệnh hệ gì thì chàng phải gánh lấy một phần trách nhiệm. Còn chưa biết phải trả lời sao khi đối diện với Thế Vỹ? Vũ Dung, phải chi em nói sớm một chút thì đâu có chuyện này xảy ra. Thở dài

liên tục, Quang Trung bỗng nghe lòng buồn bã.
Trước mặt họ, bệnh viện đã hiện ra. Xe vừa dừng thì Quang Trung đã ẵm
vội ông Hà Phát lao vào trong.

NHỮNG MẢNH ĐỜI VỤNG DẠI

21.

Bên ngoài phòng cấp cứu Vũ Dung kể lại mọi chuyện cho Quang Trung nghe vừa hồi hộp vừa nhìn cánh cửa phòng đóng im lìm mà lòng dạ rối bời. Thật khó lòng mà đoán nổi ông Hà Phát đã ngất đi vì nguyên do gì? Thời gian càng trôi đi, Vũ Dung càng lo sợ, nàng mong rằng đó chỉ là một ngất xiu vì tức giận, bực tức thông thường, chứ đừng là những biến chứng của bệnh tim thì hậu quả khó lường.

Quang Trung cũng bồn chồn không kém. Chàng bóp chặt hai bàn tay vào nhau, gương mặt lạnh lùng. Khi này, Quang Trung theo số điện thoại của Vũ Dung nói đã gọi cho Thế Vỹ hay. Anh ta không có nhà nên phải nhắn tin lại cho người làm. Có lẽ Thế Vỹ chưa về hay sao mà đến bây giờ cũng chưa thấy đến.

Cửa phòng cấp cứu xịch mở Vũ Dung bật hắt người lên, Quang Trung cũng nhanh nhen bước theo nàng. Vị bác sĩ có chiếc kính cận màu trắng liếc mắt nhìn Vũ Dung tươi cười:

- Không sao đâu. Khoảng nửa tiếng nữa thì các vị có thể đưa ông ấy về nhà tỉnh dưỡng được rồi.

Vũ Dung thở phào như trút được gánh nặng, nàng hết nhìn Quang Trung rồi quay lại nhìn bác sĩ.

- Không sao thật à ? Bác sĩ ? Tôi muốn biết tại sao ông ấy ngất lâu quá vậy ?

Nâng chiếc kính cao lên một chút, bác sĩ giải thích:

- Ông ấy ngất vì huyết áp tăng lên đột ngột. Chắc hẳn bệnh nhân vừa trải qua một cảnh trạng quá khích hay là do quá xúc động. Bây giờ thì ổn rồi.

Vũ Dung im lìm nhìn Quang Trung rồi quay lại:

- Cảm ơn bác sĩ đã chăm sóc! Chúng tôi vào thăm được không ?

- Được ! Đợi một lát ông ấy khỏe lại thì ra về được rồi. Xin phép hai vị !

Bác sĩ vừa đi khuất thì Vũ Dung thở phào một tiếng, nói với Quang Trung:

- Quang Trung à. Nếu đến khi ông Hà Phát khỏe lại mà Thế Vỹ chưa đến thì chúng ta phải đưa ông ấy về nhà thôi.

Quang Trung gật đầu rồi cùng Vũ Dung bước vào . Hai cô y tá vừa thấy hai người liền lui ra. Căn phòng nồng nặc mùi thuốc Vũ Dung đưa mắt nhìn ông Hà Phát nằm xanh xao trên giường bệnh mà nghe lòng nhói đau ân hận. "Phải chi ta uyển chuyển một chút thì chuyện này không xảy ra đâu". Nàng lại ngồi xuống bên cạnh Quang Trung cả hai cùng chờ ông Hà Phát tỉnh dần . Vũ Dung dựa lưng ra ghế nhắm nghiền mắt . Những gì cần nói với Quang Trung, nàng đã nói cả rồi, kể cả chuyện Tâm Đan sống và yêu đơn phương như thế nào . Trong những giây phút cùng im lặng này, nàng tin chắc rằng Quang Trung đang bị giằng xé ghê gớm lắm cũng như nàng, nàng đang nghĩ về Thế Vỹ thật nhiều đây.

Thời gian trôi qua thật lâu . Gian phòng đang im ắng chợt có tiếng rên khe khẽ của ông Hà Phát. Vũ Dung tỉnh táo lao đến . Quang Trung vừa bước tới thì ông Hà Phát đã mở to hai mắt ông có vẻ mệt mỏi, nhưng nhìn thấy Vũ Dung đôi mắt ông ánh lên một tia mừng rỡ . Vũ Dung buồn buồn nắm chặt tay ông Hà Phát:

- Bác đã khỏe rồi con mừng lắm !

Ông Hà Phát đưa tay vỗ nhẹ lên vai Vũ Dung, ẩn hiện trên môi một nụ cười:

- Cảm ơn con đã lo lắng cho ta . Khi này ta nhìn thấy đất trời đảo lộn , còn bây giờ dường như khỏi hẳn rồi đó . Hay là chúng ta cùng về nhà được không?

Vũ Dung mím môi gật đầu . Quang Trung vừa định xen vào nói lời xin lỗi thì từ bên ngoài Thế Vỹ lao vào như một cơn lốc khiến Vũ Dung phải sững sờ rồi chết lặng .

Chàng hơi sững lại khi thấy Vũ Dung và Quang Trung. Vũ Dung cúi gục đầu rồi quay nhìn nơi khác, Quang Trung thì lặng lẽ đứng xê ra nhường chỗ cho Thế Vỹ đến bên ông Hà Phát. Thế Vỹ tiến đến bên giường cầm tay cha, giọng lo lắng:

- Cha à, cha không sao chứ?

Ông Hà Phát mỉm cười nhìn con trai rồi chỉ về hướng Vũ Dung:

- Cha không sao, điều quan trọng là đã giữ lại được Vũ Dung cho con.

Nhìn thấy Quang Trung bên cạnh Vũ Dung, Thế Vỹ đã sanh lòng đố kỵ .
Bây giờ lại nghe cha nói, Thế Vỹ chợt giận dữ vô lý . Chàng nói to:

- Có phải vì làm cha ngất xỉu mà hai người không thể bỏ đi phải không? Nếu đúng vậy thì con không chịu nổi đâu . Tại sao phải tự hạ mình như vậy ?

Vũ Dung giật thót người lên nhìn Quang Trung. Vừa lúc đó ông Hà Phát lên tiếng:

- Thế Vỹ ! Con chưa hiểu gì, đừng nói bậy . Hãy nói vài lời với Vũ Dung rồi chúng ta cùng về nhà sẽ rõ .

Thế Vỹ bực tức không thể dẫn được chàng nói như hét:

- Không cần gì phải nói thêm, để con đi thanh toán tiền thuốc rồi đưa cha về .

Bên cạnh Quang Trung, Vũ Dung mím môi để khỏi run lên vì giận . Nước mắt đọng đầy trong mắt nàng . Thấy không thể im lặng được nữa, Quang Trung xen vào:

- Thế Vỹ ! Nếu anh thấy sự hiện diện của tôi là chướng mắt, thì tôi sẽ đi ngay. Nhưng trước khi đi tôi muốn nói với anh là: sự gặp gỡ giữa tôi và Vũ Dung là một chuyện ngẫu nhiên mà thôi, ngoài ra không có gì nữa.

Quang Trung nói xong bước đến cạnh giường ông Hà Phát:

- Cháu thành thật xin lỗi bác vì chuyện vừa rồi, cháu đã làm... chỉ vì... cháu hiểu lầm mà thôi, xin bác tha thứ, cháu xin phép ra về!

Ông Hà Phát này giờ bận nhìn chăm chăm vào sợi dây chuyền và chiếc mặt như chiếc đồng tiền trước ngực áo Quang Trung nên hoàn toàn không nghe gì cả. Chừng Quang Trung dợm bước, ông bật ngồi dậy hét vang:

- Không được đi !

Quang Trung lạ lẫm quay lại nhìn ông Hà Phát trên trời . Ông Hà Phát, trong trạng thái bàng hoàng sững sốt ngoắc Quang Trung đến gần rồi nâng cái mặt đồng tiền bằng vàng lên gần mắt nhìn thật kỹ . Vài giây trôi qua ông thì thảo :

- Không thể làm được !

Câu nói của ông Hà Phát và thái độ kỳ lạ của ông làm cho Vũ Dung và Thế Vỹ cũng giương mắt nhìn Quang Trung mà không hiểu gì . Còn Quang Trung thì chau mày nhìn đôi tay run run của ông rồi hỏi:

- Thưa bác ! Có chuyện gì lạ sao ?

Nắm tay Quang Trung ghì chàng ngồi xuống ông Phát hỏi:

- Ở đâu... mà cháu... có... vật này ?

Lặng lẽ gỡ chiếc mặt dây chuyền ra khỏi tay ông Phát, Quang Trung đứng lên mỉm cười héo hắt . Chàng ngập ngừng một lúc rồi chớp mắt trình bày:

- Đây là báu vật duy nhất được để lại bên mình cháu . Chuyện dài dòng lắm nhưng nếu bác.... muốn thì cháu sẽ nán lại để kể cho bác rõ .

NHỮNG MẢNH ĐỜI VỤNG DẠI

22.

Ông Hà Phát vẫn run tay như chưa lấy lại được bình tĩnh . Thế Vỹ thấy cha bỗng dưng kích động như vậy, không thể không an tâm nên chen vào:

- Cha à, cha cần biết những chuyện đó để làm gì ? Đồ trang sức bằng vàng ai muốn làm thế nào mà không được. Con thấy cha hỏi thật là kỳ đó.

- Dù thế nào đi nữa ta vẫn muốn biết, rất muốn biết tại sao sợi dây chuyền mà ta đã chính tay đi mua ở tiệm mang về cho Hữu Lam có khắc hai chữ “Hà Phát” này lại nằm trên cổ cháu. Ta không tin là Hữu Lam bán sợi dây này đi vì nghèo túng.

Lời nói của ông Phát làm cho Quang Trung lùì lại. Anh đưa tay lật mặt đồng tiền lên trở mắt nhìn kỹ một lần nữa như sợ lầm lẫn..... Rõ ràng từ lâu Quang Trung đã nhìn thấy hai chữ “Hà Phát” khắc nổi này và bây giờ chúng vẫn còn nguyên nét. Buông sợi dây chuyền trở xuống ngực, Quang Trung nhìn thẳng vào ông Hà Phát với mối hoài nghi lớn lao “Hà Phát” ? ... “Hà Phát” ? Và dòng thư duy nhất của mẹ để lại.

“Hà Phát chính là Hà Phát. Con là giọt máu của ông ấy. Sợi dây chuyền sẽ giúp con tìm gặp cha . Nhớ đừng bán nhé Quang Trung . Bán đi sẽ không tìm lại được. Ta mãi mãi là một người mẹ không xứng đáng của con. Hữu Lam.”

Tất cả những điều ấy trong phút chốc hiện rõ mồn một trong mắt Quang Trung . Nhìn lại ông Hà Phát, Quang Trung không dám tin, không dám tin nên cứ liên tục lùì lại, lùì đến tận chân tường.

Mồ hôi ở đâu rịn ra khắp người, làm ướt đầm chiếc áo trên người Quang Trung . Gian phòng đột ngột yên tĩnh, Vũ Dung và Thế Vỹ thỉnh thoảng nhìn nhau nhưng không ai hé môi nói đến nữa lời. Trên giường, ông Phát ngờ như vỡ tung cả đầu óc . Sự câm lặng nơi Quang Trung kéo dài thật lâu, mãi một lúc sau, lúc mà chàng như sức tỉnh một giấc ngủ say, chàng mới thu hết sức lực còn lại trong người, thốt lên:

- Thưa bác ! Cháu xin hỏi, có phải hai chữ “Hà Phát” khắc nổi trên đây là tên “Hà Phát” của bác?

Không một chút đắn đo hay do dự, ông Hà Phát gật đầu:

- Chính ta, ta đã khắc hai chữ “Hà Phát” là tên ta – Hà Phát – vào đó để Hữu Lam đừng bao giờ quên rằng ta lúc nào cũng cận kề bên bà ấy, dù sau đó chính ta đã bỏ bà ấy để đi yêu một cô gái khác. Ta đúng là một gã đàn ông đốn mạt nhất trên thế gian này. Cũng như Khả Nhu, ta không cần biết Khả Nhu sẽ đau khổ ra sao? Ta lạnh lùng quay mặt để ra đi với Hữu Lam. Sống với Hữu Lam chưa được bao lâu, ta lại tìm đến người khác và sẵn sàng chia tay với Hữu Lam để được mẹ Thế Vỹ. Càng nói ra ta càng xấu hổ, day dứt. Khi già mới bắt đầu ăn năn hối lỗi thì đã muộn, ta nói để các con hiểu, nhất là Thế Vỹ, hãy cố chừa những thói hư tật xấu của cha.

Rồi quay sang Quang Trung, ông Hà Phát cố gào lên:

- Ta đã nói rồi. Còn bây giờ cháu hãy nói cho ta rõ Hữu Lam ra sao ? Có ra sao nàng mà phải xa lìa sợi dây chuyền này vậy? Hãy nói đi, nói cho bác nghe mau đi. Nếu Hữu Lam có như thế nào thì ta cũng chẳng quan tâm tìm kiếm. Nếu đúng là sợi dây chuyền này do cháu mua lại thì Hữu Lam chắc chắn đã đến hồi túng quẫn rồi.

Cả người Quang Trung trở ra như một khúc gỗ. Toàn thân chàng lạnh băng như hoa thạch. Như một người bị mộng du, chàng từ từ lấy trong túi áo ra một chiếc bóp nhỏ, rút lấy một mảnh giấy đã ngã vàng mang tận tay ông Hà Phát mà nước mắt tuôn dòng.

Nhìn thái độ Quang Trung, ông Hà Phát hồi hộp lo âu. Đón lấy mảnh giấy, ông mở nhẹ ra đọc rồi tròn mắt nhìn Quang Trung nghẹn ngào không thốt nên lời. Tự đáy lòng ông, ông nghe rõ con tim mình đang gào thét “Hữu Lam, Hữu Lam! Vậy mà bà đã im hơi lặng tiếng. Bà cắn răng xa tôi ngay lúc mang thai Quang Trung à? Tôi đáng chết, tôi đáng chết Hữu Lam ơi! Tôi đã gây quá nhiều tội lỗi”.

Ngay khi ông Hà Phát bật khóc và buông rơi mảnh giấy thì Thế Vỹ đã đỡ lấy kịp. Vũ Dung chưa hiểu gì, nhưng nhìn những giọt lệ vẫn dài trên mặt ông Hà Phát và nhìn Quang Trung đang cố cắn răng kiềm chế tiếng khóc thì nàng hiểu rằng giữa Quang Trung, sợi dây chuyền và ông Hà Phát đã có với nhau một mối quan hệ gần gũi.

Thế Vỹ đọc xong bức thư đã được Quang Trung cất giữ lâu năm đến nỗi ngã vàng thì bàng hoàng buông rồi toàn thân xuống ghế. Ông Hà Phát vẫn khóc, còn Quang Trung, chàng vừa quay phắt đi cố ngăn tiếng nấc vừa nói nên lời:

- Mọi việc đã rõ tất cả rồi.... thì tôi cũng xin nói bà Hữu Lam không phải vì túng quẫn phải bán sợi dây chuyền mà là để lại cho tôi làm dấu tích. Tôi hoàn toàn không biết Hữu Lam là ai, mặt mũi ra sao? Tôi lớn lên trong cô nhi viện. Khi đủ lớn để bươn chải với đời, tôi được trao lại mảnh thư này, sợi dây chuyền và một số tiền không nhỏ của bà Hữu Lam để lại. Tôi nhận tất cả những thứ ấy. Riêng tiền thì tặng lại cho viện một nửa, còn một nửa thì mang đi. Tứ cố vô thân giữa đường đời. Tiền túi rồi cũng hết, mà nghề nghiệp thì không nên dù tôi không muốn xấu vẫn trở thành xấu, không muốn sa ngã vẫn phải sa ngã.

Im lặng giây lát, chợt Quang Trung cất tiếng cười thật to, giọng cười chan chứa những đau khổ chất chồng. Quang Trung vừa cười lại vừa khóc và đâm mạnh vào ngực mình.

- Các người nhìn thấy rõ tôi chưa? Một bề ngoài sang trọng. Một kiểu cách không tầm thường. Có phải thế không? Tôi còn là một người giàu lòng bác ái, thích làm việc thiện, đã quyên góp không nhỏ vào hội của những người có “bàn tay nhân ái” mà Vũ Dung đã đề ra có phải không em? Thế Vỹ! Anh thấy tôi có chỗ nào không tốt không? Tất nhiên rồi, mỗi người sẽ thấy tôi là người hoàn hảo. Nếu không vì cái bề ngoài này thì tôi làm sao có thể khiến Tâm Đan đáng thương phải sống và yêu đơn phương mãi với bóng hình của tôi chứ!... Thế mà, không ai ngờ được tên Quang Trung đẹp đẽ như tôi... lại chính là... chính là.... một tên chẳng ra gì.

Nói đến đó thì Quang Trung gục đầu vào tay khóc nức nở. Vũ Dung rơi xuống ghế bất động. Thế Vỹ bật mạnh lên như người chạm phải lửa. Ông Hà Phát vương người tới kêu gào:

- Quang Trung! Quang Trung!

Quang Trung trơ trơ ngẩng nhìn lên khổ đau, uất hận. Chàng chạy đến gần bên ông Hà Phát, nhưng không ngã vào lòng ông:

- Bây giờ thì có dám nhận tôi là con không? Dám nhận kẻ trộm cướp là con

không? Thế Vỹ! Anh có dám nhận tôi là một người anh em không?...Còn Vũ Dung, em có xem anh là bạn tốt không? Hãy về Vũng Tàu nói cho Tâm Đan rõ về anh và bảo cô ấy đừng hy vọng yêu thương gì ở anh nữa. Chính điều ấy, điều ấy đã làm cho anh không dám quay mặt lại với Tâm Đan. Mặc dù anh thấy rõ ràng.... anh rất nhớ Tâm Đan... anh yêu Tâm Đan nhiều hơn anh tưởng nhiều lắm....

Nước mắt đã tuôn ra từ lúc nào ướt đầm mà Vũ Dung. Nàng rời khỏi ghế lao đến nắm chặt hai tay Quang Trung lay mạnh, giọng nghẹn ngào:

- Quang Trung ! Đừng nghĩ xấu cho tôi . Tôi lúc nào, bao giờ cũng xem anh là bạn tốt. Dù có như thế nào tôi cũng sẽ bảo Tâm Đan gắng chờ anh.... Với điều kiện là anh quay trở lại.

Quang Trung không biết nói gì, chỉ nhìn Vũ Dung bằng đôi mắt u buồn biết ơn dìu vợi.

Ông Hà Phát này giờ đã tuột khỏi giường, trờ trờ tiến đến gần hai tay mở rộng giọng thiết tha gọi:

- Quang Trung, hãy đến đây với cha đi con. Hãy đến đây ! Hãy đến đây con!

Quang Trung ngơ ngác nhìn đôi mắt khích lệ của Vũ Dung, rồi nhìn đôi mắt đã đầm lệ của Thế Vỹ. Không thể chần chờ lâu hơn, chàng ngã vào vòng tay người cha mà hằng bao năm qua chàng đã từng trông đợi, thêm khát:

- Cha.... Cha!

Gian phòng tràn ngập nước mắt, tiếng kêu của Quang Trung tắt nghẹn. Thế Vỹ cũng đến ôm chặt Quang Trung siết vào lòng, dù có cứng rắn đến đâu, giọng chàng cũng lạc hẳn đi:

- Quang Trung! Anh là anh của em mà . Từ nay anh sẽ không phải lang bạt nữa. “Nước chảy về nguồn”. Em sung sướng, rất sung sướng vì trên cõi đời này em còn có một người anh nữa.

Vũ Dung nhìn hai anh em tay trong tay mà không khỏi chạnh lòng. Từ là một đôi bạn thân nhau, sau hiềm khích nhau rồi bây giờ là anh em của nhau. Sự đời có những việc không ngờ mà đến . Còn ông Hà Phát, suốt một đời gây tội lỗi cho người khác, nay chỉ còn là một ông già không yên bởi nhưng

day dứt, ân hận.

Vũ Dung chợt nghĩ: nếu nhìn thấy cảnh trạng này, chẳng biết mẹ có mở lòng tha thứ và quên đi mối hận trong dĩ vãng không nhỉ? Có lẽ mẹ sẽ cho nó tan nhanh trong phút chốc như làn khói mỏng.

Chợt nhớ đến những lá thư nặng lời nguyên rủa ông Hà Phát mà chính tay nàng đã viết, Vũ Dung cảm thấy mình cố chấp quá đỗi. Đoán rằng Thế Vỹ sẽ không để gì quên những câu nói quá hỗn láo, trịch thượng đó, Vũ Dung cảm thấy lòng buồn vô hạn.

NHỮNG MẢNH ĐỜI VỤNG DẠI

23.

Nàng tự nghĩ rằng : họ đang hạnh phúc sum họp, sự có mặt của mình quá ư là thừa thãi, chỉ nên mau rút lui khỏi đây là đúng nhất .

Nghĩ vậy, Vũ Dung âm thầm lùi ra cửa, vừa định quay mặt bước đi, Vũ Dung chợt thấy một toán người xuất hiện . Nhận ra họ là ai, Vũ Dung hoảng hốt thụt lùi kêu lên:

- Cảnh sát !

Tiếng kêu của Vũ Dung làm cho cả ba người đàn ông rụng tời tay chân . Ông Hà Phát bước tới chặn ngang Quang Trung như để bảo vệ chàng. Vừa lúc đó, những người mặc cảnh phục đã vào đến nơi . Một người cầm giấy lệnh tuyên bố đồng dặc:

- Quang Trung, anh đã bị bắt . Đồng bọn trong băng buôn lậu của anh cũng đã sa lưới pháp luật .

Gương mặt Quang Trung vẫn bình thản khi có người tiến đến còng hai tay chàng vào nhau . Sau đó anh vẫn bình tĩnh lạ lùng, điềm nhiên nói với người thi hành công vụ .

- Cho phép tôi được nói vài lời .

Người cảnh sát gật đầu đồng ý . Quang Trung mừng rỡ:

- Cảm ơn !

Chàng bước đến gần ông Hà Phát để ghì chặt người cha mà cõi lòng nhẹ nhõm . Thật ra, ban đầu chàng cứ lo sợ nhưng rồi sau đó chàng nghĩ rằng, nếu muốn ngăn đầu vươn lên như bao nhiêu người và được sống yên ổn bên người thân, chàng phải vào trại cải tạo . Nơi đó, chàng sẽ có những tháng ngày yên ả để suy ngẫm, để hối lỗi và sau đó sẽ là những ngày chàng làm lại từ đầu .

Nhìn cha bằng đôi mắt có niềm tin rạng ngời, Quang Trung mỉm cười:

- Cha à, đừng lo nghĩ nhiều quá, con sẽ cải tạo thật tốt để mau về với cha.... Con có lỗi tất nhiên phải đền tội . Sau này con của cha sẽ phần đầu trở lại là người công dân tốt.

Dời mắt sang Thế Vũ, Quang Trung nói:

- Lần này anh đi xa, nhiệm vụ chăm sóc cha em ráng gánh . Khi anh về, chúng ta lại có nhau và làm lại tất cả . Đừng ai buồn nhé ! Con đi nha cha .

- Quang Trung! Quang Trung! Cha có lỗi với con, có lỗi với nhiều với con.

Quang Trung vội quay đi cố giấu giọt lệ chực trào nơi khóe mắt, khi nhìn thấy hai tay ông Hà Phát giờ ra chơi với, chợt thấy Vũ Dung anh sững lại gọi khẽ:

- Vũ Dung! Anh đi!

- Quang Trung ! Chúc anh mạnh khỏe . Anh cố gắng để sớm trở về !

Vũ Dung khóc tức tưởi, hồn nàng tan tác vỡ vụn . Quang Trung bước đến gần hơn, chàng khom người bảo Vũ Dung:

- Hãy cởi sợi dây chuyền ra giùm anh.

Vũ Dung vừa tháo xong sợi dây chuyền cho Quang Trung thì anh đã nói:

- Anh nhờ em mang trao lại cho Tâm Đan giùm anh. Nói nàng, nếu còn yêu anh, xin hãy giữ lấy kỷ vật này và gắng chờ . Anh sẽ trở lại với Tâm Đan vào một ngày đẹp trời - Chắc chắn như thế !

Vũ Dung gạt đầu nước mắt tuôn như mưa.

- Vâng, vâng ! Em sẽ nói, sẽ giao cho Tâm Đan kỷ vật của anh .

Vũ Dung nói xong chạy vụt ra ngoài cửa rồi lao thẳng ra xe, hồi chú Thạch quay về Vũng Tàu . Nàng không có can đảm để nhìn cuộc chia tay thống khổ giữa ba cha con đó . Nàng không muốn nhìn Quang Trung bị giải đi, trông khắc khổ tội nghiệp .

Nàng thấy cuộc đời sao mà quá nhiều khúc quanh đau khổ . Lê Quang Trung ! Lê Quang Trung ! Ba tiếng ấy cứ âm vang, âm vang tận đáy lòng nàng khiến cho nàng không dẫn được lòng bị lụy .

Có một người cha như ông Hà Phát để rồi có một người mẹ như bà Hữu Lam, thế mà để một đứa bé phải vào cô nhi viện ?

Có thể mới hiểu rõ người mẹ Khả Nhu mù lòa của nàng là một người mẹ tuyệt vời nhất, đáng hãnh diện nhất . Vũ Dung ao ước sao được chóng về bên mẹ, để kể cho mẹ nghe chuyện vừa xảy ra, để được ôm mẹ vào lòng ngấm chuyện đời mà rơi lệ .

Còn Tâm Đan, cô bé gái chắc hẳn khi hay tin sẽ khóc nhiều lắm . Nhưng mà sau đó cô sẽ an tâm chờ đợi, chờ đợi một ngày đẹp trời có Quang Trung về bên cạnh .

Khi đó, tại bệnh viện, Quang Trung được dẫn ra xe trước bao nhiêu đôi mắt nhìn ngó . Người ta chẳng hiểu chàng vương phải tội gì ? Phía sau chàng là ông Hà Phát và Thế Vũ. Họ chỉ còn biết đứng nhìn chiếc xe chở Quang Trung đang dần dần mất hút trên đường phố mà lòng đau như cắt .

Một đêm dài vừa qua đi, một ngày mới lại bắt đầu trên đất Vũng Tàu.

Sáng sớm hôm nay, mặt trời vừa nhô lên khỏi biển thật sớm . Bầu trời xanh cao vợi vợi , nắng nhuộm vàng khắp nơi . Biển vẫn xanh, sóng và gió vẫn say sưa nô đùa, rừng dương vẫn rì rào ca hát . Những con đường ướt đầm sương đêm đã bắt đầu khô ráo .

Lại một ngày chúa nhật, biển đầy nghẹt du khách . Nắng lên cao thật nhanh, báo hiệu ngày mới sôi động ồn ào .

Từ khung cửa ra vào có vòm cây thành hình bán nguyệt của ngôi biệt thự, xuất hiện hai bóng người . Tâm Đan lặng lẽ dìu bà Khả Nhu xuống khỏi bậc thềm nhà rồi tiến thẳng ra cổng .

Nắng thật ấm, nắng khiến cho đôi má của Tâm Đan đỏ ửng, làm cho gương mặt bà Khả Nhu thêm nét hồng hào .

Ra khỏi cổng, đi được một quãng, Tâm Đan bỗng kéo bà Khả Nhu đứng sững hẳn lại khi thấy một chiếc xe du lịch chạy vào . Bà Khả Nhu giương to đôi mắt vô hồn quay sang Tâm Đan thắc mắc :

- Sao lại dừng ?

- Thừa dì, có một chiếc xe của khách mới đến .

- Nếu rõ đường này thì chắc hẳn vào nhà chúng ta rồi.... Là ai vậy ?

- Con chưa biết ?

Chiếc xe du lịch đến gần hơn rồi đỗ lại . Từ trên xe, một bóng người quen thuộc bước ra . Nhận ra Thế Vỹ, Tâm Đan reo lên:

- Hà Thế Vỹ ! Chính là Hà Thế Vỹ đó dì ơi .

Nghe tiếng reo của Tâm Đan, bà Khả Nhu hơi biến đổi sắc mặt . Còn chưa suy nghĩ nên phải đối xử ra sao đây với điều bất ngờ này thì bà Khả Nhu đã nghe tiếng giày của Thế Vỹ đến gần .

NHỮNG MẢNH ĐỜI VỤNG DẠI

24.

Thế Vỹ ung dung bước đến với đầy đủ nghị lực đã chuẩn bị sẵn . Anh đến trước bà Khả Nhu rồi nghiêng mình kính cẩn:

- Chào bác ! Con từ Sài Gòn ra đây thăm bác và gia đình .

Không có lý do nào để từ chối, bà Khả Nhu sượng sùng một lúc rồi mỉm cười . Bà nói như đã suy nghĩ từ lâu :

- Đã lâu rồi chúng ta mới gặp lại, chắc chắn là vui lắm nhỉ . Lần này, chính bác mời con lưu lại, con thấy sao ?

Thế Vỹ mừng rỡ đưa mắt nhìn Tâm Đan. Tâm Đan ngạc nhiên cũng không kém, nàng đã ra dấu cho Thế Vỹ bằng cái gật đầu mà dấy lên ý nghĩ : "Dì cuối cùng đã suy nghĩ lại. Nỗi oán hận của dì nếu đem trút lên tình yêu của Vũ Dung và Thế Vỹ thì bất công vô cùng . Cảm ơn trời đất đã không nhẫn tâm bóp chết tình yêu trong sáng của hai người . Tội nghiệp Vũ Dung, đã bao ngày héo hon, đau khổ".

Thế Vỹ sau những phút giây mừng rỡ vội lên tiếng:

- Cảm ơn dì, cảm ơn dì đã thương con. Con rất sung sướng, nếu dì không cho, có lẽ.... con cũng sẽ van xin dì cho con được lưu lại .

Bà Khả Nhu thoáng xúc động, bà lần tới nắm tay Thế Vỹ lay nhẹ:

- Chúng ta hãy quên những gì đã qua có được không?

Thế Vỹ nhắm nghiền mắt nghẹn lời . Cố kìm chế cảm xúc, chàng nhìn đắm đắm bà Khả Nhu nói nhỏ:

- Con đã mong mãi thật lâu câu nói này của dì.

Tâm Đan sung sướng xen vào:

- Thế Vỹ à, em và dì quyết định vào rừng dương xem chị Vũ Dung làm gì trong đó mà sáng chủ nhật nào cũng đi thật sớm và về thật trưa. Dì ơi ! Hay sẵn có anh Vỹ, chúng ta để anh ấy vào chắc hay hơn nhiều đó . Vũ Dung cũng sẽ không ngờ .

Bà Khả Nhu nhướn mắt gật đầu :

- Ta làm sao nghĩ được còn chuyện nào hay hơn nữa chứ . Thế Vỹ, con đi tìm Vũ Dung về giùm bác . Tâm Đan, hãy chỉ cho anh con đường rẽ đi con .

Tâm Đan phân khởi chỉ ngay.

- Con đường này đây ! Anh đi theo con đường này vào sâu bên trong chắc hẳn là gặp... gặp nàng lên hà.

- Vâng vâng, anh thấy rồi ! Dì à, con sẽ mang Vũ Dung về ngay . Dì hãy trở về vào nhà đi.

Bà Khả Nhu gật đầu cười vui vẻ . Thế Vỹ hấp tấp lao đi, nhưng chưa được vài bước anh đã quay lại chui vào xe mang ra cho Tâm Đan một gói nhỏ.

- Tâm Đan, thư của anh Quang Trung đó . Rất nhiều, rất nhiều. Em... à không... "chị" mới đúng chứ . Đọc cho đỡ nhớ nha.

Tâm Đan đón lấy gói thư ôm áp vào lòng . Đoán rằng Tâm Đan rất vui vẻ, bà Khả Nhu trêu chọc:

- Chúng ta vào nhà đi! Dì đoán rằng hôm nay hay vài ngày nữa, gian nhà này sẽ tràn ngập tiếng cười. Nhất là Tâm Đan, không cần ăn cũng sẽ không đói. Thư của Quang Trung còn hơn một liều thuốc bổ làm cho con phấn khởi... có đúng không?

Dậm chân xuống đất, Tâm Đan phụng phịu:

- Dì ghẹo con!

Bà Khả Nhu cười vang sáng khoái, đó là nụ cười trọn vẹn được tìm thấy sau nhiều năm đau khổ của bà. Tâm Đan nhẹ nhẹ dìu bà quay vào. Đôi mắt cô gái long lanh, đôi gò má mịn màng của nàng đỏ rực, lấp lánh ánh hạnh phúc.

*

**

- Vũ Dung! ... Vũ Dung!

Nghe tiếng gọi thân quen, thoát đầu Vũ Dung lo sợ. Nhưng rồi sau đó nàng quay phắt lại tròn mắt nhìn bóng người con trai đang lao tới.

Thế Vỹ vươn đôi cánh tay ôm chặt Vũ Dung vào lòng. Bàng hoàng lẫn choáng ngợp - tất cả những cảm giác đó làm cho Vũ Dung hiểu một cách chắc chắn rằng sự việc đang xảy ra với nàng là thật sự chứ không phải là giấc mộng.

Nhìn Thế Vỹ chăm chăm, Vũ Dung cảm thấy có rất nhiều điều giằng co trong tâm trí nàng, nhưng đôi mắt hiền dịu, bao dung của Thế Vỹ giúp nàng hiểu rằng: Anh ấy không có một chút nào oán trách hay bắt tội nàng cả.

Không dần được lòng, Vũ Dung nhắm nghiền rồi lại mở mắt ra và bắt đầu khóc.

Thế Vỹ nói:

- Anh đã gặp mẹ rồi, giữa chúng ta sẽ không còn những trắc trở nữa. Vũ Dung, anh yêu em!

Thế Vỹ đỏ mặt, chàng không muốn khóc nhưng rồi nước mắt vẫn tuôn ra. Phút giây này lời nói không có giá trị bằng vụn lặn im lặng. Qua làn nước mắt, hai người nhìn nhau đắm đuối, họ nhìn nhau như chưa được nhìn bao giờ.

Vài giây trôi đi, bỗng nhanh như cắt, Thế Vỹ bỗng bế xốc Vũ Dung lên trong đôi tay, chàng cúi hôn người yêu nhẹ nhàng:

- Từ nay em sẽ không phải ra đây nữa chứ. Đã có anh rồi thì rừng dương có thơ mộng đến mấy cũng sẽ thành vô nghĩa, phải vậy không?

Nước mắt còn đọng lại trên đôi má Vũ Dung, nhưng đôi mắt của nàng lại long lanh như những ánh sao đêm. Vũ Dung mỉm cười gật đầu:

- Tất nhiên rồi! Thế Vỹ, trước khi ra khỏi nơi đây, em muốn cho anh xem...

Thế Vỹ trợn mắt:

- Xem cái gì?

- Để em xuống đây!

Thế Vỹ hạ Vũ Dung xuống. Chân vừa chạm đất, Vũ Dung đã kéo chàng đi theo. Cách đó không xa, theo tay chỉ của Vũ Dung, Thế Vỹ nhìn thấy hai ngôi mộ nhỏ! Chàng nhìn sững Vũ Dung rồi theo nàng đến cạnh.

Hai ngôi mộ cát có chung hầu một tấm bia bằng giấy cứng. Trên tấm bia có hàng chữ: “Vũ Dung - Thế Vỹ chi mộ”. Tiếp theo bên dưới là hai câu thơ của ai đó:

“Thế này cho hết trăm năm
Đến muôn năm, vẫn âm thầm thương nhau”

Tiếng Vũ Dung vang lên:

- Em đã tự tay đắp lên vì ngỡ rằng anh mãi mãi không còn là của em nữa, sẽ không trở lại với em nữa. Sáng chúa nhật nào em cũng ra đây để bồi đắp thêm cát và để được tự do buồn nhớ.

Siết chặt Vũ Dung vào lòng, hôn lên mặt lên tóc, Thế Vỹ lắc nhẹ đầu:

- Khờ quá đi! Tình yêu của chúng ta không thể nào chết được. Muốn có hai ngôi mộ cận kề nhau đúng nghĩa như thế này thì phải đợi đến một trăm năm nữa đó.

Thế Vỹ nói xong lao đến phá tung, san bằng hai ngôi mộ vứt cả tấm bia bằng giấy của Vũ Dung ra xa. Làm xong những điều đó, chàng bước đến kéo chặt Vũ Dung vào lòng và nhìn sau vào mắt nàng.

- Chúng mình mãi mãi không xa lìa nữa đâu, Vũ Dung! Có nghe anh nói hay không? Có cần anh lặp lại hoặc hét lên hay không? Anh yêu em! Anh yêu em! Vũ Dung, em là nguồn sống, là hơi thở của anh. Chưa có giây phút nào anh quên em, chưa có lúc nào anh ngừng gọi tên em. Em là tất cả những dấu yêu mà anh không thể thiếu vắng. Vũ Dung... Vũ Dung!

Tiếng nói của chàng, tiếng gọi nhẹ nhàng của chàng sao mà đáng yêu biết bao. Vũ Dung nhắm nghiền mắt thì thào:

- Em cũng vậy! Em yêu anh và mãi mãi yêu anh, Hà Thế Vỹ!

Họ áp sát vào nhau, gắn chặt môi vào nhau. Cả khu rừng dường như cùng im lặng, như bừng sáng lên những vầng sáng huyền diệu bao lấy họ. Nụ hôn đam mê đắm đuối của hai kẻ yêu nhau làm cho mây như ngơ ngẩn trôi bay, làm cho gió như bàng hoàng ngừng thổi và rừng dường quên cả xào xạc. Ngoài khơi xa, sóng không còn hung hãn mà đã trở nên hiền hòa lùa về vuốt ve bờ.

Cao vút trên bầu trời xanh thăm thẳm chợt vang lên những điệp khúc tình yêu đôi lứa muôn thuở.

Hòa lẫn trong đó còn có tiếng lòng của Thế Vỹ, của Vũ Dung và của biết bao người đồng chung cảnh ngộ đang khắc khoải từng ngày, đang reo gọi từng lúc.

“Người yêu dấu ơi... người về đây với tôi !”

HẾT

Nguồn: Vietlangdu

Người đăng: Thành Viên VNthuquan

Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA